7 iulie, ~~1998~~ 1998!
marți
Efonia Noval

Jean Sider

CONTRCTE SUPRATERESTRE I
ELEMENTE DE STRANIETATE

Tipografia FED
Grupul drago print
București, Calea Rahovei 147, Tel.: 335 93 18, 335 66 61/19

Jean Sider

CONTACTE SUPRATERESTRE

I

ELEMENTE DE STRANIETATE

traducere de
NICOLAE CONSTANTINESCU

Editura DOMINO
1997

Editor: Dorin Ion Nedelcu
Tehnoredactare: Valentin Florin Luca
Coperta: Ovidiu Brezan

Titlul original:
CONTACTS SUPRA-TERRESTRES
LEURRES ET MANIPULATIONS

Copyright © 1994 by Jean Sider
Translation Copyright © 1997 Editura DOMINO
pentru ediția în limba română

Copyright © Colecția UFO: Nicolae Constantinescu

Reproducerea integrală sau parțială
a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii

Adresa editurii:
Str. Gării nr. 6 Complex Pavcom
Târgoviște 0200 județul Dâmbovița,
Telefax 045.213.706

ISBN 973 - 9326 - 02 - 1

CUPRINS

Introducere	7
1. Evenimentul secolului	11
2. Magdalena	55
3. Intoxicarea	76
4. Schimburi telepatice	99
5. Ferma „Diavolului"	125
6. Oameni ciudați	158
7. Concluzii provizorii	179
Anexa 1	182
Anexa 2	197

Lui Aimé Michel (1919-1992)
pionier al ufologiei,
cercetător neconformist,
om de spirit și de știință,
cu cultură enciclopedică
și curiozitate universală

INTRODUCERE

Această lucrare este urmarea logică a primelor mele două cărți. Ea încearcă să aducă noi argumente ipotezei conform căreia o inteligență necunoscută, dispunând de mijloace tehnologice sofisticate, care decurg dintr-o altă fizică decât a noastră, evoluează în spațiul nostru planetar.

În *Ultra Top Secret*, am vrut mai ales să sensibilizez cititorul în privința importanței impactului creat de apariția ozn-urilor și a organismelor militare și de securitate ale Statelor Unite.

La sfârșitul lucrării *OZN – Dosar secret*, am introdus în concluzii noțiunea de înșelătorie, ozn-urile fiind doar niște amăgeli, pentru a ne face să credem că sunt nave spațiale pilotate de creaturi extraterestre. Am mai emis ipoteza care acordă o origine spațio-temporală inteligenței supraumane care a creat ozn-urile și care ar folosi conceptele și superstițiile noastre ca să ni se înfățișeze și să ne influențeze spiritul într-un fel oarecare, pentru a-l modela, a-l adapta și a-l controla mai bine. Am mai sugerat că aceste amăgeli puteau fi materializate în mod excepțional pentru a provoca sau întări la unii oameni credința în această intervenție extraterestră.

Am pus în discuție ipoteza extraterestră și am propus să-i substituim o ipoteză diferită, fenomenul nefiind, cel puțin aceasta e părerea mea, originar de pe o planetă îndepărtată, ci mai curând dintr-o altă dimensiune a spațiului și a timpului intim legată de Pământ. Fenomenul n-ar fi deci nou, ci ar fi fost totdeauna prezent și ar fi jucat un rol capital în evoluția vieții noastre psihice de-a lungul istoriei omenirii.

Această a treia lucrare va merge şi mai departe decât primele două prezentând un dosar referitor la diferite tipuri de manipulare mentală exercitate asupra societăţii noastre de o putere care transcende capacităţile noastre de gândire şi apasă puternic asupra destinului omenirii. În acest scop, în afară de ozn-uri, vor fi descrise şi alte forme de fenomene, pe care trebuie neapărat să le prezint cititorului pentru a-i permite să sesizeze mai bine amploarea ascendenţei pe care această putere secretă o are asupra civilizaţiei noastre.

Pentru cititorii care nu cunosc lucrările mele precedente, voi reaminti principalele elemente care trebuie să fie luate în considerare pentru a înţelege bine esenţa evoluţiilor care vor prevala în această a treia lucrare:

- **Începutul lui iulie 1947**: recuperarea de către militarii americani a unor resturi de la unul sau mai multe aparate aeriene şi a ocupanţilor lor, mici umanoizi macrocefali de origine necunoscută. Am interpretat acest eveniment ca fiind provocat cu bună ştiinţă de către inteligenţa care creează ozn-urile, cu ajutorul unor momeli materializate, adaptate momentului.
- **26 iulie 1947**: înfiinţarea de către preşedintele Harry Truman a Consiliului Naţional de Securitate (National Security Council), care permite instalarea unei organizaţii tentaculare de servicii de securitate. Pentru supravegherea cercetărilor secrete asupra ozn-urilor, sunt create două organisme:
  * IAC (Intelligence Advisory Committee),
  * OSI (Office of Scientific Intelligence).

  Al doilea grup era controlat de CIA.

NSC-ul nu era un simplu grup de înalţi funcţionari, după cum se poate vedea după personalitatea membrilor săi:

* Preşedintele Statelor Unite,
* Vicepreşedintele Statelor Unite,
* Ministrul Apărării,
* Ministrul Afacerilor Externe,
* Directorul Biroului Planului de Urgenţă (OEP).

Când cititorul va ști că o astfel de instanță supremă nu a fost creată cu ocazia războiului americano-japonez după atacul de la Pearl Harbour de la 7 decembrie 1941 dat de aviația japoneză, și că în iulie 1947 Statele Unite erau singura țară care deținea bomba atomică (URSS-ul o va obține abia în 1949), va aprecia mai bine cât de excepțională a fost considerată conjunctura pentru înființarea unei astfel de instituții.

- **2 septembrie 1947**: generalul Nathan F. Twining, șeful serviciului de informații al US Air Force, semnează o notă intitulată: „Părerea AMC-ului despre farfuriile zburătoare". AMC era *Air Materiel Command*, organism care grupa toate serviciile de securitate ale Armatei Aerului. Această notă este reprodusă în prima mea carte, *Ultra Top Secret**, și conținutul ei se bazează pe un raport furnizat de un serviciu numit AC/AS-2, pe studii preliminare făcute de un serviciu numit T-2 și de un altul care ar fi fost *Aircraft Laboratory, Engineering Division T-3*. Asta cu mult înainte de înființarea proiectului Sign. Generalul Twining considera că, citez: „Fenomenul observat este foarte real, nu imaginar".
- **21 noiembrie 1950**: inginerul canadian Wilbert B. Smith, mandatat de guvernul țării sale să studieze observațiile de ozn-uri în cadrul unui proiect Magnet, obține informații printr-un canal oficial (ambasada Canadei la Washington), referitoare la felul în care concepea fenomenul guvernul american. După spusele informatorului, identificat mai târziu ca fiind doctorul Robert Irving Sarbacher, cercetări intense asupra ozn-urilor au fost întreprinse de un mic grup condus de doctorul Vannevar Bush. După mai bine de treizeci de ani de la redactarea raportului W.B. Smith, doctorul R.I. Sarbacher avea să trimită o scrisoare uluitoare cercetătorului William Steinman, în care mărturisea că aparate „aliens" fuseseră capturate împreună cu pasagerii lor care arătau ca insectele de pe Pământul nostru, după propria lui exprimare.

*) În pregătire la Editura Lucman, colecția OZN (n.ed.).

- **În 1956**: căpitanul Edward J. Ruppelt, fostul şef al proiectului *Blue Book*, a publicat o carte în care se poate citi: „La câteva săptămâni după prima observare a unui ozn la 24 iunie 1947, Aviaţia Militară a stabilit un proiect pentru anchetare şi analizarea tuturor rapoartelor referitoare la ozn-uri".

Deoarece primul proiect cunoscut de public a fost proiectul Sign, creat la 30 decembrie 1947 şi devenit operaţional abia la 22 ianuarie 1948, asta înseamnă că Ruppelt face aluzie la un proiect secret, altfel ar fi scris: „La câteva *luni* după..."

- **În 1961**: un document provenit de la cartierul general al US Air Force, obţinut la sfârşitul anilor şaptezeci de către cercetătorul Robert Todd, amintea de trei proiecte destinate ozn-urilor, necunoscute de public, conduse de *Force Systems Command Foreign Technology Division*. E vorba de proiectele *Moondust, Blue Fly* şi *Ufo*.
- **În 1980**: cercetătorul Richard Hall obţine de la cartierul general al Infanteriei americane o scrisoare în care acest organism recunoaşte existenţa unui *Interplanatary Phenomenon Unit*, care a fost dezactivat la sfârşitul anilor cincizeci.

Am obţinut personal confirmarea acestei informaţii într-o scrisoare de la aceeaşi autoritate militară datând din decembrie 1987.

- **În 1987**: tot de la nivel oficial, am obţinut copia unei scrisori trimisă de *National Security Agency* lui Pete V. Domenici, senator de Connecticut, care recunoştea existenţa unui proiect *Aquarius*, consacrat ozn-urilor, în cadrul US Air Force. Ca şi în cazul celorlalte documente, şi acesta este reprodus în prima mea carte.

I

EVENIMENTUL SECOLULUI

Contraancheta

Asociația CUFOS (*Center for the Ufo Studies*), înființată de astronomul Joseph Allen Hynek, fost consilier științific al US Air Force în cadrul Proiectului *Blue Book*, a hotărât, în 1988, să sponsorizeze doi dintre membrii săi, Kevin D. Randle și Donald R. Schmitt, pentru a încerca să afle ce e adevărat și ce e fals în cazul prăbușirii de la Roswell.

Polemica în legătură cu evenimentul era atât de violentă și comportamentul primilor anchetatori atât de controversat (în special cel al lui William Moore, a cărei reputație fusese știrbită prin divulgarea unui document fals referitor la un pretins grup secret numit Majestic-12), încât conducătorii acestui centru privat au hotărât să-și concentreze mijloacele financiare, tehnice și intelectuale asupra acestui caz.

Fazele cazului:

- La 8 iulie 1947, în presa americană e publicat un comunicat oficial al bazei militare de la Roswell, în special în *Roswell Daily Record*, care vorbea despre recuperarea de către Aviația Militară a unei farfurii zburătoare aparent intactă.
- În după-amiaza aceleiași zile s-a difuzat o dezmințire de către generalul Roger M. Ramey, șeful Regiunii a 8-a Aeriene de la

Fort Worth (Texas), care preciza că se făcuse o confuzie cu un balon-sondă.

Timp de peste treizeci de ani, acest „incident" ieşit din comun avea să zacă în uitare. Apoi, într-un mod cu totul întâmplător, el a revenit în actualitate astfel:

- În 1978, în cursul unei emisiuni NBC în Florida despre foştii combatanţi, fostul colonel Jesse A. Marcel a dezvăluit că a participat la recuperarea rămăşiţelor unei farfurii zburătoare lângă Roswell în iulie 1947, şi că explicaţia cu confuzia făcută cu un balon-sondă a fost o minciună pentru a-i înşela pe ziarişti.
- În acelaşi an, Leonard Stringfield, veteran al cercetării ufologice din Statele Unite, obţine un interviu de la maiorul Jesse A. Marcel care îşi susţine în continuare afirmaţiile.
- În 1979, William Moore începe să publice articole despre acest caz, urmate, în 1980, de o carte al cărei autor principal este Charles Berlitz.
- În 1981, William Moore întreprinde o lungă anchetă pentru găsirea altor martori, şi publică din când în când texte pentru asociaţia MUFON, până în anul 1987, an în care este angajat în afacerea Majestic-12.

Se poate spune că ancheta făcută de Randle şi Schmitt a şters orice suspiciune care ar fi putut să mai existe în legătură cu acest caz.

3 iulie 1947

În ajunul acestei zile, târziu în timpul serii, o furtună extrem de violentă s-a abătut asupra unui sector din comitatul Lincoln (New Mexico), între Roswell şi Corona. Fermierul W W. „Mac" Brazel, care exploata ferma Foster într-un sector foarte izolat unde densitatea populaţiei era foarte mică, a avut impresia că distinge, printre fulgere, o explozie foarte diferită de cea provocată de tunetele furtunii, pe

care a asociat-o imediat unui aparat aerian accidentat, poate o rachetă, după cum presupunea el. Mai la vest, fermierul știa că se află terenul de încercare de la White Sands și că acolo se întâmplau lucruri destul de ciudate, mai mult sau mai puțin legate de experiențele făcute pe rachetele V2, precum și pe alte arme noi. În consecință, Brazel a considerat că un aparat oarecare s-a rătăcit din cauza furtunii și a fost lovit de trăsnet.

A doua zi dimineață, 3 iulie, împreună cu fiul unuia dintre vecinii săi, Timothy Proctor, fermierul a plecat călare să inspecteze terenul, pentru a localiza o eventuală epavă și pentru a vedea care pășuni nu erau prea inundate pentru a permite animalelor să pască. Cei doi bărbați conduceau o turmă de oi la păscut.

În cursul acestei recunoașteri, Brazel a localizat o mulțime de fragmente împrăștiate pe unul dintre câmpurile sale, cele mai multe de mărime mică, dar erau și bucăți mai mari. Contrar a ceea ce rămâne în urma avioanelor care se prăbușesc, fragmentele se aflau pe o suprafață mică, de parcă obiectul de la care proveneau ar fi explodat în aer la o altitudine destul de joasă. În mod ciudat, oile au refuzat să traverseze acel spațiu de teren acoperit cu bucăți formate din mai multe materiale diferite pe care fermierul nu le-a putut identifica.

Brazel a luat câteva dintre acele rămășițe și s-a hotărât să se ducă la vecinii lui cei mai apropiați, părinții lui Timothy, Floyd și Loretta Proctor, care locuiau la aproximativ zece mile de-acolo.

Fermierul ar fi vrut ca familia Proctor să meargă la Roswell să ducă eșantioanele la biroul șerifului local. Deși capitala comitatului lor se afla la Carrizozo, Brazel și vecinii lui obișnuiau să se ducă la Roswell pentru nevoile lor. Să semnalăm faptul că lângă Roswell se afla singura bază aeriană a Statelor Unite care adăpostea o unitate de bombardiere special amenajate pentru a lansa o bombă atomică. E vorba de Grupul de Bombardament 509.

Dar familia Proctor a refuzat. Ca și Brazel, oamenii erau săraci, iar o călătorie dus-întors la Roswell, care însemna aproximativ 160

km, era pentru ei prea grea. În epoca aceea, micii crescători de animale se descurcau destul de greu şi se gândeau foarte bine înainte de a se deplasa, mai ales că preţul cauciucurilor şi benzinei nu era prea scăzut.

6 iulie 1947

Mai târziu, convins că fusese vorba de un aparat militar experimental, Brazel s-a hotărât să se ducă chiar el la Roswell, duminică 6 iulie 1947, cu speranţa că va obţine o recompensă.

Ajuns la destinaţie, Brazel i-a încredinţat şerifului George Wilcox o mică cutie de carton cu câteva dintre fragmentele acelea ciudate (vreo treizeci), iar acesta a anunţat imediat baza aeriană. Înainte de sosirea oamenilor din Army Air Force (care mai târziu va deveni US Air Force), şeriful a primit un telefon de la reporterul radio Frank Joyce, de la staţia locală KGFL, care l-a întrebat, ca în fiecare zi, dacă avuseseră loc fapte diverse importante. Wilcox, care tocmai discuta cu Brazel despre eveniment, i l-a dat pe fermier iar acesta i-a repetat reporterului ceea ce-i spusese şerifului. Reporterul a venit în fugă.

Apoi au sosit succesiv la biroul şerifului: maiorul Jesse A. Marcel, şeful serviciului de siguranţă al bazei de la Roswell, căpitanul Sheridan Cavitt, de la CIC, *Counter Intelligence Corps*, serviciu de contraspionaj, şi colonelul William Blanchard, şeful bazei aeriene de la Roswell. Cei trei au venit atât de repede, încât Wilcox a mărturisit mai târziu că a avut impresia că parcă ar fi aşteptat telefonul lui ca să sară în maşină.

Fragmentele au trecut din mână în mână, inclusiv prin ale celorlalţi poliţişti prezenţi, dar nimeni nu a putut să identifice eşantioanele şi nici aparatul de la care proveneau.

Colonelul Blanchard a ordonat maiorului Marcel şi căpitanului Cavitt să-l însoţească pe Brazel acasă, să petreacă acolo noaptea, şi

apoi fermierul să le arate drumul până la locul unde avusese loc prăbuşirea, deoarece nu era uşor de descoperit, fiind vorba de o păşune pentru oi care cobora pe flancul unei mici coline până la un şenal, apoi se întindea peste o mică ridicătură şi cobora din nou în cealaltă parte.

Natura insolită a fragmentelor de aparat impunea decizii rapide, în vederea ridicării lor fără întârziere, pentru a fi ferite de ochii unor eventuali curioşi.

În timp ce ofiţerii îl însoţeau pe Brazel pe drumul ce ducea la Corona şi se lăsa noaptea, colonelul Blanchard a luat cu el la bază cutia cu eşantioane. Ajuns la biroul său, colonelul a telefonat la cartierul general al Regiunii a 8-a Aeriene de la Fort Worth (Texas), care a anunţat Pentagonul iar acesta i-a ordonat colonelului Dubose, adjunctul generalului Ramey, şeful Regiunii, să trimită imediat fragmentul la Washington. Ceea ce s-a şi făcut, cu un avion B-25 pilotat de colonelul Alan B. Clark, care a îndeplinit această misiune.

Această precizare este foarte importantă şi demonstrează că înalte autorităţi ale Pentagonului au primit un eşantion din fragmentele aparatului mai înainte ca ele să fi fost curăţate în totalitate de pe terenul pe care se aflau împrăştiate.

Fragmentele

Ca o sinteză, se poate spune că sunt de patru feluri:

1. Fragmente de diferite mărimi dintr-un material metalic de tip necunoscut, de culoare ruginie dar ternă, fin ca poleiala de la pachetele de ţigări, foarte uşor, de o mare robusteţe, care nu se putea nici îndoi, nici rupe, nici tăia, nici găuri, nici răsuci, fragmentele recăpătându-şi imediat forma iniţială în clipa în care le dădeai drumul. Un martor a raportat că a încercat zadarnic să le îndoaie trecând peste ele cu roata unui camion. Erau atât de fine

încât te puteai tăia cu muchia lor. Fragmentul cel mai mare avea un diametru de aproximativ trei metri, iar cel mai mic de numai câțiva milimetri. Fragmentele aveau rezilienta unui metal ieșit din comun și erau suple ca materialul plastic. Căpitanul Oliver W. Henderson, care a păstrat una dintre aceste bucăți ca amintire, a pretins că atunci când era magnetizat, obiectul căpăta o lumină blândă care nu producea nici o umbră.

2. Bastonașe de 10-15 cm, rectilinii, cu o grosime de câțiva milimetri, dintr-un material rigid de culoarea argăselii semănând cu lemnul de balsa, dar nu era nici lemn, nici metal, nici material plastic, având o greutate derizorie. Unele aveau pe ele un șir de caractere care semănau mai mult cu niște simboluri decât cu un anumit tip de scriere. Fiul maiorului Jesse Marcel, care a avut unul în mână, și-a amintit în stare de regresie hipnotică despre felul în care arătau și a putut să facă un desen aproximativ (vezi ilustrația).

3. Mici fragmente de material semănând cu poleiala și care aveau un fel de dublură care semăna cu hârtia adezivă, dar care nu putea să fie separată de celălalt material.

4. Fire foarte fine și foarte rezistente semănând cu niște fibre optice sau fire de nailon, ca cele folosite de pescari.

Nu au existat rămășițe asemănătoare cu cele pe care le putem găsi în urma accidentării unor aparate casnice. Nici un fel de șuruburi, buloane, țevi, bucăți de motor, bucăți de fuzelaj mai mult sau mai puțin calcinate, ulei ars etc...

Anchetatorii, când s-au deplasat la fața locului, în septembrie 1989, pentru a face o cercetare minuțioasă a pajiștii pe care fuseseră găsite fragmentele, cu speranța că vor mai găsi unul-două căzute prin

crăpăturile terenului, vizuini, găuri de şarpe şi alte cavităţi naturale, au aflat câteva lucruri de la William Brazel Junior, fiul lui „Mac", şi de la un anume Jim Parker, lucrător agricol la ferma Foster.

După curăţenia făcută de militari, Brazel Jr. a mai găsit şi alte fragmente pe care a vrut să le păstreze ca amintire din pricina proprietăţilor lor de rezistenţă uimitoare. La un an de la prăbuşire, ducându-se la Corona ca să facă cumpărături, a făcut greşeala să vorbească despre asta altor crescători de vite întâlniţi într-un bar. A doua zi, un căpitan, un sergent şi doi oameni din poliţia militară (probabil de la baza din Roswell) au venit la fermier să-i ceară fragmentele respective şi acesta a trebuit să le predea.

Jim Parker nu ştia nimic despre prăbuşirea de la Roswell căci încă nu se născuse în 1947. În vara anului 1988, în timp ce-şi vedea de treburi la Ferma Foster, fiul său care se întorcea de la şcoală i-a spus că văzuse un jeep al armatei deplasându-se pe pământul fermei. Tatăl a sărit în camionetă şi a reuşit să găsească intruşii. Erau nişte militari tineri, înarmaţi cu multe hărţi ale regiunii, care păreau să caute ceva. Au pretins că se aflau acolo pentru localizarea unui teren favorabil pentru instalarea unui radar pentru altitudinile joase. Liniştit, Parker tocmai voia să plece, când unul din oameni l-a întrebat, cu un aer detaşat, dacă auzise de prăbuşirea de la Roswell şi dacă cunoştea locul exact unde avusese loc. Parker a răspuns că nu ştia nimic şi s-a întors acasă.

Anchetatorii au fost convinşi că militarii veniseră pentru a face o ultimă curăţire a sitului, probabil pentru faptul că aflaseră că CUFOS avea intenţia să trimită acolo o echipă. Într-adevăr, operaţiunea fusese anunţată în 1988 într-o revistă a acestei asociaţii...

Trebuie să precizez că zona prăbuşirii se află foarte departe de singurul drum care traversează ferma, iar ca să ajungi acolo, trebuie să parcurgi câţiva kilometri pe un teren schimbător, ceea ce face foarte dificilă localizarea.

După părerea tuturor martorilor care au avut ocazia să aibă în mână aceste fragmente, nu e vorba de materiale prelucrate pe Pământ, fiind mult mai probabil rămășițele unui obiect zburător neidentificat de origine neumană. Maiorul Lewis S. Rickett, agent CIC în vremea aceea, care a participat la curățirea locului în zilele de 6 și 8 iulie, a declarat anchetatorilor că în 1948 a avut ocazia să stea de vorbă cu maiorul Joe Wirth, agent CIC de la baza aeriană Andrews (Washington). El l-a întrebat dacă erau cunoscute rezultate ale analizei fragmentelor și interlocutorul său i-a răspuns că experții încă nu erau în stare să spună despre ce e vorba, cu atât mai mult cu cât nu reușiseră să taie nici măcar una singură!

7 iulie 1947

Imediat ce s-a crăpat de ziuă, maiorul Marcel și căpitanul Cavitt au fost conduși de fermierul Brazel la locul prăbușirii. Fragmentele erau orientate în direcția nord-vest/sud-est, pe o porțiune de teren cam accidentată, cu o suprafață de aproximativ 1200 m × 75 m), având în vârf o zonă scobită cu dimensiunile de aproximativ 150 m × 3 m.

Maiorul Marcel a început să se deplaseze pe teren cu un aparat de detectat radiațiile, dar verificările n-au semnalat nimic. Apoi, împreună cu Cavitt, au început să strângă cât mai multe fragmente pe care le-au îngrămădit în mașina Buick 1942 a ofițerului și în jeepul agentului de contraspionaj. Această treabă le-a luat toată ziua și nu s-au oprit decât la căderea nopții, când s-au reîntors la Roswell.

Pentru că domiciliul ofițerului se afla în drum spre bază, și ținând cont de natura extraordinară a fragmentelor adunate, ofițerul nu a ezitat să se oprească și să-și trezească soția și fiul – era cam miezul nopții – pentru a le arăta cșantioanele. Scrisoarea lui Jesse Marcel Jr., devenit între timp otorinolaringolog, publicată în *OZN, Dosar Secret*, demonstrează că acest episod este cât se poate de autentic.

Maiorul a arătat familiei sale diferitele tipuri de fragmente descrise mai înainte, apoi a dus totul în mașină și a pornit mai departe spre bază. Și-a petrecut noaptea în clădirea afectată serviciului de securitate și în zori, imediat ce a aflat că colonelul Blanchard îl putea primi, s-a dus la biroul comandantului bazei aeriene din Roswell pentru a-i arăta fragmentele adunate și pentru a-i face un raport verbal.

8 iulie 1947

La începutul dimineții, fragmentele au fost examinate de toți militarii implicați în acest caz, inclusiv de colonelul Blanchard, și, în ciuda sugestiilor făcute (aparate aeriene ușoare, baloane, rachete tip V2 etc...), nimeni nu a fost în stare să identifice acele resturi ale căror proprietăți nu se potriveau cu nici un produs tehnologic cunoscut în acea perioadă, nefiind un produs al metalurgiei. Neverosimila rezistență a fragmentelor, care nu puteau fi tăiate și nici deteriorate cu nimic, a stupefiat pe toată lumea. Maiorul Marcel a încercat să rupă un fragment cu ajutorul unui baros de opt kilograme. Obiectul se îndoia dar nu se rupea!

Având convingerea că are de-a face cu un eveniment cu totul și cu totul ieșit din comun, colonelul Blanchard a înțeles că trebuie să depună toate eforturile pentru ca civilii să nu ajungă pe sit.

În acest scop, prima sa inițiativă a fost să-i telefoneze lui Prevost Marshall, șeful poliției militare a bazei, ca să ia măsurile necesare pentru interzicerea accesului pe drumul care ducea la ferma Foster și pentru a fixa un cordon de securitate în jurul sitului. Toate acestea se petreceau între orele șase și șapte dimineața.

The International UFO Museum
& Research Center
at Roswell, New Mexico

January 6, 1993

Mr. Jean Sider
17, r. F. Buisson
92110 CLICHY
FRANCE

Dear Mr. Sider:

Thank you so much for becoming a member of our organization. You will find enclosed a copy of our first newsletter and also, a copy of the brochure explaining the Museum.

You have wondered as to my participation in the "Roswell Incident". It is a very simple explanation. On July 7, 1947, I was the Public Relations Officer at the then Roswell Army Air Field. At that time Colonel William H. Blanchard, who was the Base Commander, called me to his office and gave me information to the effect that we had in our possession a flying saucer. He further informed me that Major Jessie Marcel, the Base Intelligence Officer, had gone to the ranch and retrieved pieces of this material which he had taken to Fort Worth, Texas to give to General Roger Ramey, the Eighth Air Force Commander. The Colonel instructed me to work up a release and take it to the local news media which at that time consisted of two newspapers and two radio stations. I did as I was told and delivered the press release to all four of the news media. Upon my return to the Base the telephones were ringing with calls from all over the world questioning our having possession of a flying saucer.

That in essence was the entire part that I played in the "Roswell Incident". The matter pretty well stopped when General Ramey informed the press in Fort Worth that the materials that had been brought to him by Major Marcel were simply part of a weather balloon. It was not until about 1978 that I once again became involved in this scenario when I was interviewed by Stanton Friedman, who was assisting Bill Moore in compiling information for "The Roswell Incident". Subsequently, there have been many, many interviews in which I have participated and we sincerely feel that the story of the weather balloon was a cover-up.

We at the Museum are very happy to cooperate with you in any way that we can and appreciate your interest in our part of the "Roswell Incident".

Very truly yours,

Walter G. Haut

WGH/jy
Encls.

P.O. Box 2221 • Roswell, NM 88202

TRADUCEREA SCRISORII MAIORULUI WALTER G. HAUT

Dragă domnule Sider,

Mulțumesc mult că ați acceptat să deveniți membru al organizației noastre. Veți găsi alăturat primul nostru buletin, precum și un exemplar din broșura explicativă a muzeului nostru.

Vă întrebați care a fost participarea mea la „incidentul Roswell". E foarte simplu. La 7 iulie 1974, eram ofițerul însărcinat cu relațiile cu publicul la ceea ce era atunci baza aviației militare de la Roswell. În perioada aceea, colonelul William H. Blanchard, care comanda baza, m-a chemat în biroul său și m-a informat că avem în posesia noastră o farfurie zburătoare. Mai târziu, mi-a precizat că maiorul Jesse Marcel, ofițer de informații, se deplasase pe terenul fermei și adusese de acolo bucăți din acest aparat care fuseseră duse la Fort Worth (Texas) și înmânate generalului Roger Ramey, comandantul Forței 8 Aeriene. Colonelul mi-a dat instrucțiuni pentru întocmirea unui comunicat și remiterea lui organelor presei locale reprezentate, în acel moment, de două ziare și două posturi de radio. Am făcut totul conform ordinelor primite și am înmânat comunicatul de presă celor în drept. La întoarcerea mea la bază, telefoane venite din lumea întreagă solicitau precizări despre această farfurie zburătoare căzută din cer și aflată în posesia noastră.

Iată, în mare, rolul pe care l-am jucat în „incidentul Roswell". Întregul caz s-a închis în momentul în care generalul Ramey a informat presa că fragmentele care îi fuseseră duse de maiorul Marcel erau niște bucăți dintr-un balon meteo. Abia în 1978 am fost din nou amestecat în acest caz, în urma unui interviu acordat lui Stanton Friedman, care îl ajuta pe Bill Moore să strângă detalii pentru cartea sa, Incidentul Roswell. *Mai târziu, am dat multe*

interviuri şi, sincer vorbind, am sentimentul că povestea cu balonul-sondă a fost o acoperire pentru ascunderea adevărului.

Muzeul este fericit să colaboreze cu dumneavoastră cât mai bine cu putinţă şi apreciază interesul pe care îl aveţi faţă de incidentul Roswell.

Cu cordialitate, al dumneavoastră,
Walter G. HAUT
6 ianuarie 1993

Apoi a ordonat, la şapte şi jumătate, adunarea şefilor serviciilor implicate în această primă acţiune, pentru a coordona rolul şi mişcările personalului angajat, cât şi pentru împiedicarea curioşilor de a ajunge la locul accidentului şi curăţarea terenului de cele mai mici fragmente.

La recomandarea venită de la Washington, D.C. – adică de la autorităţile superioare –, el a ordonat locotenentului Haut, ofiţer însărcinat cu relaţiile cu publicul, să redacteze un comunicat care anunţa capturarea unui „disc zburător", cum se spunea în mediile militare, farfuriile zburătoare făcând parte din terminologia jurnalistică.

În mod ciudat, Randle şi Schmitt nu reuşesc să-şi explice hotărârea publicării unui astfel de comunicat şi totuşi motivele care îl justifică sunt simple. Ei merg până acolo încât spun că colonelul Blanchard ţinea să păstreze relaţiile bune cu municipalitatea oraşului Roswell şi considera că publicul trebuia să fie ţinut la curent cu situaţia. E fals. Colonelul nu a luat această decizie după capul său, ci la ordinul Pentagonului.

Cititorul îşi va aminti că la 6 iulie, seara, un avion special fusese trimis la Washington cu fragmentele pe care fermierul Brazel le adusese la biroul şerifului Wilcox. Deci, experţii de la cel mai înalt eşalon al ierarhiei militare avuseseră suficient timp – toată ziua de 7 iulie – ca să-şi facă o idee despre problema care se punea.

Pentagonul a putut astfel foarte uşor să pună la cale un scenariu care urmărea înşelarea oamenilor de presă şi a publicului. Să nu uităm că reporterul Frank Joyce ştia despre incident, ca şi toţi vecinii familiei William Brazel, şi unele dintre aceste persoane, mai ales Joyce, începuseră să vorbească despre cele întâmplate, iar prin oraş începuseră să circule zvonurile despre o farfurie zburătoare prăbuşită.

Textul comunicatului oficial avea drept scop:

1. Să dea impresia că „discul zburător" fusese recuperat intact, deci că la locul respectiv nu avea ce să se mai descopere.
2. Precizând că a fost dus la Fort Worth, la cartierul general, jurnaliştii erau îndepărtaţi de Roswell, şi erau incitaţi să meargă în acel oraş din Texas, unde le fusese pregătită o întreagă comedie de către generalul Roger M. Ramey, şeful Regiunii a 8-a Aeriene.

În timp ce oamenii din poliţia militară se deplasau la faţa locului pentru a curăţa terenul şi a bloca accesul eventualilor curioşi, maiorul Marcel primea ordin să însoţească fragmentele colectate în avion împreună cu S. Cavitt şi L. Rickett, de la CIC, chiar la Fort Worth, la bordul unui aparat B-29, pilotat de locotenentul colonel Payne Jennings. În aparat, în afară de maiorul Marcel, se afla locotenentul colonel Robert Barroclough şi subofiţerii Robert Porter, George Ades, William Cross şi Sterling Bone.

Maiorul Marcel, care fusese citat în comunicatul de presă, era prevăzut să facă parte din comedia organizată de Pentagon pentru îngroparea cazului, dar când a urcat în avion, ofiţerul nu a ştiut acest lucru. El găsise fragmentele (după Brazel), deci el trebuia să le prezinte, pentru a juca un rol pe care era departe de a-l bănui în acel moment.

Trebuie să notăm că textul comunicatului de presă nu divulga identitatea fermierului care descoperise primul fragmentele, nici localizarea fermei. Se preciza doar: „în împrejurimile oraşului Roswell", deşi, în realitate, ferma era situată la şaptezeci şi cinci de kilometri în nord-vestul acestui oraş, iar aşezarea cea mai apropiată era

Corona. Se făcuse totul pentru ca identificarea locului şi a martorului principal să fie dificilă, jurnaliştii fiind obligaţi să treacă pe la Fort Worth pentru a obţine detalii.

În plus, colonelul Blanchard a ordonat să se facă o cercetare aeriană, căci mirosea că s-ar putea să se găsească şi altceva, nu departe de situl iniţial. Această treabă a căzut în sarcina lui Oliver W. Henderson. În sfârşit, el i-a anunţat pe toţi participanţii la cercetări că acum cazul fusese clasat „top secret".

Colonelul Blanchard s-a deplasat imediat la faţa locului, unde se afla numai de câteva minute când un mesaj radio i-a semnalat că fusese localizat un al doilea sit. Mesajul era concis şi nu oferea nici un detaliu, pentru că acum totul devenise foarte secret. Pilotul avionului a dat instrucţiuni precise oamenilor de la primul sit, pentru ca un detaşament să se poată deplasa la cel de al doilea sit. Colonelul Blanchard s-a limitat doar la câţiva ofiţeri de rang înalt şi câţiva oameni din poliţia militară care s-au îndreptat spre est, au trecut de cordonul de oameni înarmaţi şi au dispărut într-un mic canion. Ceea ce au găsit va fi explicat mai departe.

Peste treizeci de oameni au participat la curăţirea primului sit, iar la căderea nopţii treaba era terminată. Din precauţie, un cordon de pază a fost menţinut şi în timpul nopţii, iar colonelul Blanchard, însoţit de câţiva dintre ofiţerii săi, a petrecut noaptea la fermă, fermierul Brazel fiind dus la baza de la Roswell unde avea să fie ţinut între şase şi opt zile, pentru a fi condiţionat şi pregătit pentru a servi interesele unei „raţiuni de stat"...

În timpul tuturor acestor acţiuni, locotenentul Haut, ofiţerul care se ocupa de relaţiile cu publicul, redactase în mai multe exemplare textul comunicatului de presă dorit de Pentagon şi, de la orele unsprezece dimineaţa, îşi începuse turneul care cuprindea punctele în care trebuia să le lase: posturi de radio, ziare, agenţii de presă.

Daily Record fiind un ziar de seară, editorul său a putut să dea informaţia pe prima pagină a numărului său aflat în pregătire pentru

Roswell Daily Record

ROSWELL, NEW MEXICO, TUESDAY, JULY 8, 1947

RAAF Captures Flying Saucer On Ranch in Roswell Region

No Details of Flying Disk Are Revealed

Roswell Hostess Man and Wife Report Disk Seen

House Passes Tax Slash by Large Margin

Defeat Amendment By Democrats to Remove Many from Rolls

Security Council Paves Way to Talks On Arms Reductions

Ex-King Carol Weds Mme. Lupescu

acca zi. Unele ziare de a doua zi dimineață nu au reluat-o și nu au publicat decât dezmințirea generalului Ramey, căci era vorba de prima etapă a celui mai viclean plan pus la punct de autoritățile militare ale Pentagonului pentru înșelarea presei.

8 iulie 1947 (urmare)

Când jurnaliștii au primit comunicatul agenției Associated Press, care relua comunicatul locotenentului Walter Haut, unii dintre ei s-au dus imediat la Fort Worth, cel puțin cei din statele cele mai apropiate.

Generalul Ramey, șeful Regiunii a 8-a Aeriene, prevenit de generalul Clements McMullen, adjunctul generalului Kenny, șef al SAC, *Strategic Air Command* din cadrul Pentagonului, anticipase această sosire masivă de reporteri. Pentru a face să scadă tensiunea creată de cazul prăbușirii farfuriei zburătoare, care înfierbântase telexurile de la primele ore al dimineții, și pentru a impune tăcere zvonurilor fanteziste care circulau prin anumite redacții (unii vorbeau de cadavrele unor mici umanoizi și chiar de o creatură extraterestră capturată vie), acest general a pus totul în mișcare pentru a îngropa cazul Roswell.

După ce aparatul B-29, care transporta fragmentele culese de maiorul Marcel și agenții CIC, Cavitt și Rickett, a aterizat la Fort Worth Army Air Field, câteva eșantioane din lot au fost aduse în biroul generalului Ramey, singurul ofițer de la bază care le-a văzut. Nici colonelul Dubose, adjunctul său, nu a avut ocazia să le privească, deoarece nu făcea parte din categoria *need to know* (nevoia de a ști), având în vedere clasificarea „top secret" aplicată cazului abia din acea dimineață. Generalul i-a cerut apoi maiorului Marcel să-l urmeze în sala hărților pentru a-i arăta poziția exactă a prăbușirii.

Maiorul Marcel a putut după aceea să meargă la masă la popota ofițerilor, iar la întoarcere a fost abordat de un colonel, probabil șeful serviciului secret al bazei, care i-a spus cam așa: „Generalul Ramey consideră că fragmentele culese în sectorul vostru sunt ale unui balon meteorologic. Ar vrea să vii în biroul lui la orele cincisprezece pentru a le identifica ca atare în fața presei care va fi primită în acel moment".

Nu a existat nici presiune categorică, nici ordin, numai o sugestie. Când maiorul a dat curs convocării, primul lucru văzut pe podeaua biroului generalului nu l-a surprins decât pe jumătate. Se aflau acolo câteva zeci de bucăți dintr-un balon sondă de tipul Rawin – pe care l-a recunoscut cu ușurință deoarece văzuse astfel de baloane de multe ori – care înlocuiseră fragmentele aduse de el în acea dimineață.

În birou se afla generalul Ramey și adjunctul său colonelul Dubose. Marcel a fost informat de general că presa avea să vină în birou, dar că nu trebuia să ia inițiativa să vorbească, exceptând cazul când va trebui să răspundă la întrebările generalului.

Primul jurnalist care s-a prezentat la intrarea bazei a fost J. Bond Johnson, fotoreporter la *Star Telegram*, ziarul principal din Fort Worth. Făcuse doar câțiva kilometri cu mașina, de aceea sosise cu mult înainte față de ceilalți jurnaliști din statele vecine.

Generalul Ramey, preocupat de menținerea unor relații bune cu civilii din Fort Worth, i-a dat voie jurnalistului să intre în biroul său și și-a jucat în fața lui numărul ticluit dinainte. L-a chemat pe maiorul Marcel, l-a întrebat dacă este într-adevăr ofițerul care a cules fragmentele, dacă făcuse o confuzie cu un balon-sondă și dacă fragmentele de pe podeaua biroului erau chiar cele pe care le găsise. La fiecare întrebare, maiorul Marcel a răspuns: „Da, domnule general".

Apoi plutonierul Irving Newton, meteorologul bazei, a fost și el introdus în birou, iar generalul l-a întrebat, tot în prezența jurnalistului:

– Poți să identifici în mod categoric fragmentele care se află în biroul meu?

Newton, care nu știa nimic de această farsă și nici de prăbușire, a admis fără nici o dificultate, după ce a luat în mână câteva fragmente, că recunoștea, fără teama de a greși, rămășițele unui balon-sondă folosit în meteorologie, de tipul Rawin, echipat cu o țintă special concepută ca să reflecte undele radar.

Jurnalistul a făcut câteva fotografii, apoi s-a întors în redacție unde s-a străduit să redacteze – pentru a „dezumfla" băşica în formă

de farfurie – un raport scurt, pe care l-a trimis redactorului-şef şi agenţiei *Associated Press*. Mai mult, având în vedere contractul de schimburi dintre *Star Telegram* şi celelalte organe de presă din ţară, Bond Johnson le-a trimis câteva din pozele făcute.

Astfel se explică de ce majoritatea ziarelor de dimineaţă, care se pregăteau să publice comunicatul locotenentului Haut în numărul lor din 9 iulie, au modificat total prima pagină, înlocuindu-l cu articole având titluri de genul:

Farfuria zburătoare era doar un balon meteo!

Farfuria accidentată a fost doar o confuzie!

Militarii iau un balon drept o farfurie!

Pe la orele optsprezece, când vreo treizeci de jurnalişti nerăbdători, veniţi din toate direcţiile, au fost informaţi de generalul Ramey că fusese o eroare, servindu-li-se aceeaşi înscenare, unii dintre ei au jurat că nu vor mai înghiţi astfel de gogoşi şi că vor arunca la coş de acum înainte toate ştirile despre farfurii zburătoare. Ce ruşine să deranjezi nişte reporteri cinstiţi pentru un banal balon-sondă!

Mascarada ordonată de Pentagon pentru înşelarea presei reuşise chiar mai bine decât se sperase...

Chiar în aceeaşi seară, pentru a desăvârşi această muncă magistrală de demolare, generalul Ramey a vorbit în direct la postul de radio local pentru a povesti dragilor ascultători cum, în urma unei erori, un ofiţer prea înflăcărat dăduse un comunicat de presă eronat, şi că Aviaţia Militară se scuza pentru agitaţia provocată.

Prăbuşirea de la Roswell era moartă şi îngropată... cel puţin pentru o durată de vreo treizeci de ani.

Trebuie notat că în aceeaşi zi, un avion special, venind de la Washington, cu mari mahări la bord, a aterizat la baza de la Roswell. În urma sosirii acestor personaje de rang înalt, toţi militarii şi civilii care erau mai mult sau mai puţin la curent cu prăbuşirea au fost instantaneu rugaţi să nu sufle o vorbă despre această poveste, cei mai

implicați fiind chiar obligați să depună jurământ că nu vor vorbi niciodată despre asta* .

Două surse au coroborat această informație: maiorul Joe Briley, fost subofițer în cadrul Biroului de Operațiuni de la baza din Roswell, și maiorul Frank Kaufman, care lucra la stația radio KSWS din același oraș. Maiorul Kaufman cunoștea un plutonier pe nume Robert Thomas, care călătorise în acel avion special venit din capitala federală americană. Acesta i-a făcut unele confidențe, spunând mai ales că „marii mahări" veniseră pentru prăbușirea de la Roswell și că dăduse instrucțiuni pentru ca corpurile membrilor echipajului din aparatul accidentat să fie găsite cu orice preț în cel mai scurt timp.

Astfel, în timp ce generalul Ramey înșela presa la cartierul general de la Fort Worth, mărimile de la Pentagon se deplasau la Roswell cu dorința secretă de a putea contempla cadavrele echipajului din „discul zburător"!

Nu vor fi dezamăgiți...

9 iulie 1947

Toate ziarele din țară explicau cazul ca fiind o confuzie sau o farsă, pornită de la un balon sondă, ceea ce mulțumea pe deplin autoritățile care ordonaseră ascunderea adevărului despre prăbușire. Totuși, la nivel local, la Roswell, mai rămâneau de convins oamenii care răspândeau zvonurile cele mai smintite, referitoare la epava unei farfurii zburătoare care fusese recuperată împreună cu cadavrele membrilor echipajului.

Fermierul Brazel, care era reținut la baza aeriană a orașului, internat în clădirea rezervată poliției militare, a fost deci „instruit" ca să

*) *Marshall* – șeful poliției militare din cadrul bazei, azi la pensie, a fost găsit de anchetatori, dar, în ciuda celor 43 de ani trecuți, el a refuzat să vorbească, pretextând că încă mai este obligat să păstreze secretul pentru că a prestat jurământ să nu dezvăluie niciodată nimic despre acest eveniment! (n.a.).

istoriscască o poveste complet diferită de cea pe care o relatase şerifului Wilcox şi jurnalistului Frank Joyce. Apoi, împreună cu câţiva membri ai CIC, printre care şi agentul Rickett, el a fost dus la două posturi de radio şi la două jurnale locale, ca să recite o lecţie învăţată pe de rost, care confirma versiunea balonului-sondă.

Ceea ce însă nu ştiau jurnaliştii era faptul că Brazel nu putea să fi comis o astfel de confuzie. El ştia perfect cum arătau baloanele meteorologice din vremea aceea, deoarece avusese deja ocazia să găsească aşa ceva pe pământul lui, să le aducă el însuşi militarilor şi să primească recompensa de câţiva dolari prevăzută în astfel de împrejurări.

Mai mult decât atât, natura extraordinar de diferită a materialului din care erau făcute fragmentele nu avea nici o legătură cu diferitele materiale din care era format un balon de tip Rawin. Învelişul care conţinea gazul putea să fie sfâşiat cu mâna fără nici o dificultate, precizare oferită anchetatorilor de către maiorul Irving Newton, fostul meteorolog de la Fort Worth. Or, soliditatea bucăţilor aparatului accidentat depăşea cu mult pe cea a simplelor foi de aluminiu, de duraluminiu sau alt aliaj ultrauşor folosit la baloanele meteorologice şi chiar la orice produs al aeronauticii şi aerostaticii americane!

Frank Joyce, găsit şi el de Randle şi Schmitt, îşi aminteşte chiar de o reflecţie ciudată a lui Brazel, când acesta a fost adus la postul său de radio *manu militari* pentru a-şi recunoaşte „eroarea". În momentul plecării, Brazel s-a întors spre Joyce şi a spus: „Ştii ce se spune despre omuleţii verzi? Ei bine, închipuie-ţi că nu sunt deloc verzi!"

Ţinând cont de ceea ce se va preciza după aceea, se pare că aceste cuvinte nu erau o simplă butadă, ci demonstrau că Brazel ştia mult mai multe decât spusese înainte de a fi pus mâna pe el serviciul secret de la baza din Roswell. E posibil să fi descoperit cadavre în ziua de 7 iulie, în alt loc al domeniului său, sau în cursul zilei de 8, acesta putând fi motivul esenţial pentru reţinerea sa.

Alţi civili au avut şi ei în mână rămăşiţe ale „discului zburător": familia Proctor (vecină cu Brazel), reporterul Frank Joyce, şeriful

George Wilcox, precum şi două-trei ajutoare de şerif aflate în biroul poliţiei din Roswell la 6 iulie, când Brazel s-a prezentat cu cutia lui de carton. Or, nici unul dintre aceste personaje nu a fost reţinut timp de mai multe zile aşa cum a fost fermierul. În plus, „internarea" sa nu a fost hotărâtă decât în ziua de 8 iulie, exact ziua în care a fost descoperit al doilea sit, aflat, culmea, tot pe pământul lui!

În fine, elementul care a fost confirmat de mai multe persoane din anturajul lui Brazel, fermierul era foarte sărac. Or, după ce a fost eliberat de poliţia militară de la baza din Roswell, el şi-a cumpărat o camionetă nouă, o casă şi un dulap frigorific de măcelărie! În consecinţă, printre vecini au început să circule alte zvonuri: Brazel primise o recompensă bănească pentru că descoperise resturile unei farfurii zburătoare...

Era însă mai curând preţul tăcerii sale, nu pentru că găsise un „balon-sondă", ceea ce ar fi fost de-a dreptul ridicol deoarece versiunea oficială banalizase artefactul, ci pentru a povesti că localizase şi situl unde se aflau „omuleţii" pretinşi verzi.

Cititorul îşi va aminti că oile fermierului refuzaseră să traverseze situl plin de fragmente. Brazel voia să le ducă în singurul punct unde pe domeniul său se afla apă, iar drumul cel mai scurt era prin acea păşune. A doua zi, 7 iulie, în timp ce Marcel şi Cavitt strângeau o parte din fragmente, în special cele mai mari, Brazel se reîntorsese de la fermă şi trebuise să o ia pe alt drum pentru a-şi duce turma la adăpat. Poate că în cursul acestei deplasări a descoperit al doilea sit, dar eu cred că asta s-a întâmplat la 8 iulie, pentru că în cazul lui 7 iulie, Brazel i-ar fi anunţat pe Marcel şi pe Cavitt.

La 8 iulie, Marcel se afla la Fort Worth, iar Cavitt se afla la faţa locului împreună cu Rickett şi cei treizeci de oameni pentru curăţirea terenului. Or Rickett a fost totdeauna reticent în declaraţiile sale, când a fost întrebat în legătură cu eventualitatea cadavrelor unor mici umanoizi, dar s-a arătat cooperant în privinţa fragmentelor despre care a recunoscut ca fiind mai mult de origine extraterestră decât terestră...

Naufragiații spațiului?

Am văzut că colonelul Blanchard a ordonat o cercetare aeriană. Nu are importanță dacă ea a fost hotărâtă înainte sau după presupusa descoperire a cadavrelor micilor umanoizi de către Brazel. Să reținem doar că situl unui al doilea accident a fost localizat din avion.

Randle și Schmitt pretind că au beneficiat de mărturiile unui martor de primă mână pe care îl prezintă, fără să-i spună numele, drept „unul dintre oamenii serviciului de informații afectat la baza de la Roswell în 1947". Ar putea să fie vorba de agentul Rickett, care în cele din urmă ar fi acceptat să arunce lestul cu condiția să i se păstreze anonimatul.

Rickett era prezent la primul sit la 8 iulie, în momentul în care a fost descoperit al doilea. Ținând cont de gradul său mare de *clearance** – mai ridicat decât cel al maiorului Marcel –, este foarte probabil să fi fost informat despre ceea ce s-a găsit.

Acest informator pretindea că un obiect în formă de disc a fost reperat pe acest nou sit, aflat tot pe pământul fermei Foster exploatat de Brazel, dar când a fost întrebat dacă au fost găsite cadavre, el a răspuns: „Domnilor, niciodată nu veți reuși să faceți un fost militar implicat în acest caz să spună dacă au fost sau nu găsite cadavre".

Obiectul descris de acest informator anonim – sau care se numește Rickett – amintește de o parte unghiulară la periferia cea mai largă a discului („inelului"), ca și cum un șoc violent ar fi distrus o parte din aparat în acel loc. Oameni înarmați au fost postați pe un perimetru larg în jurul epavei, iar câțiva dintre ei, aleși anume, au participat la ridicarea ei și la curățirea locului, pentru a face să dispară toate urmele accidentului.

*) Accesul la secretul anumitor informații în rândul militarilor, care se subîmparte în mai multe grade în funcție de grad și de funcțiuni (n.a.).

În acea parte a cărții unde apar datele cronologice ale cazului, Randle și Schmitt situează transferarea forțată a lui Brazel la baza aeriană la 8 iulie între orele doisprezece și paisprezece și jumătate. În același interval orar și imediat după expunerea acestui fapt, ei menționează descoperirea celui de al doilea sit. Se spune că Brazel, care își cunoștea perfect domeniul, i-a îndrumat pe militari în acel loc ca să nu-i facă să piardă timpul. Deci nu începe nici o îndoială, fermierul s-a deplasat în acel loc și, după toate aparențele, a avut ocazia să vadă cadavrele când a dus acolo detașamentul însărcinat cu curățirea noului sit și plasarea unui cordon de securitate. Nu reușesc să-mi explic motivul pentru care autorii n-au făcut apropierea între aceste două elemente.

Povești cu cadavre

Ancheta precedentă a lui William Moore n-a adus nici un element probant despre prezența unor cadavre în cazul prăbușirii de la Roswell. Cea a lui Randle și Schmitt, dimpotrivă, a adus destule la lumină ca să nu mai existe nici o îndoială. În acest incident s-au găsit într-adevăr cadavre!

Zvonurile erau deci fondate, nu există fum fără foc...

Moore făcuse totuși aluzie la o mărturie referitoare la patru cadavre de mici umanoizi, dar nu reușise coroborarea ei. El se referă de altfel la un al treilea sit, situat la mai mult de două sute de kilometri de Roswell, pe care un anume Grady „Barney" Barnett ar fi fost prezent în ziua de 3 iulie 1947, localizat pe Platourile Sfântului Augustin, lângă Magdalena (New Mexico). Vom vedea mai târziu ce trebuie să credem despre acest caz, căci s-ar părea că există o relație strânsă între el și cel de la Roswell.

Sergentul Melvin E. Brown se afla pe al doilea sit al prăbușirii de la Roswell. Cadavrele micilor creaturi au fost încărcate în bena unui

camion în care probabil că fuseseră puse blocuri mari de gheață. La căderea nopții, în ziua de 8 iulie 1947, sergentul Brown și alt militar au urcat în acest camion, cu ordinul de a nu privi sub prelata care fusese întinsă peste cadavre. Dar, chinuit de curiozitate, sergentul nu a putut rezista multă vreme tentației. A ridicat prelata și a văzut ceea ce nu avea voie să vadă.

Brown descrie cadavrele ca fiind mai mici decât cele ale oamenilor adulți, cu o piele de o nuanță galbenă-portocalie, dar asta s-ar fi putut datora unui efect provocat de condițiile precare de vizibilitate adăugate descompunerii, căci cadavrele erau cuprinse de putrefacție. Martorul a precizat că granulația pielii acelor ființe era apropiată de cea a șopârlelor.

Căpitanul Darwin E. Rasmussen făcea parte la vremea aceea din Grupa Operațiunilor de Bombardament 718 (parte integrantă din Grupa de Bombardament 509 staționată la Roswell). El a spus familiei sale că a participat la recuperarea a patru cadavre cu ocazia prăbușirii din iulie 1947 de lângă Roswell. Elaine Vegh, verișoara lui Rasmussen, a relatat anchetatorilor că l-a auzit într-o zi pe fostul căpitan povestindu-i tatălui său că pentru el nu exista nici o îndoială asupra realității farfuriilor zburătoare pentru că participase la căutarea, la descoperirea și la transportarea cadavrelor membrilor echipajului unui ozn accidentat. După ce au fost încărcate în camionul special amenajat, cadavrele au fost duse la spitalul Roswell Army Air Field.

Sergentul Brown și celălalt soldat au stat în camion în timpul deplasării. Când au ajuns la bază, Brown a fost anunțat că misiunea lui luase sfârșit și cadavrele au fost introduse în clădirea spitalului* .

*) Melvin E. Brown, care jurase să păstreze secretul, a făcut toate aceste mărturisiri pe patul de moarte, în 1968, în prezența copiilor săi, iar fata lui, Beverly, devenită Bean prin căsătorie, a relatat toate aceste lucruri anchetatorilor (n.a.).

Ce a văzut o infirmieră

La puțină vreme după acest episod, un antreprenor de pompe funebre din Roswell, domnul Glenn Dennis, a sosit la spital.

Toată după-amiaza, medicii de la bază sunaseră la biroul său ca să obțină informații despre tehnica de păstrare a cadavrelor, mai ales pentru îmbălsămare. Singurele precizări pe care le-a putut obține de la interlocutorii săi au fost acelea că cadavrele ce trebuiau tratate stătuseră între două și șapte zile în aer liber. S-a dovedit că doctorii erau preocupați mai ales de cea mai bună metodă de a deplasa cadavrele pe trasee lungi în condiții ideale de conservare. Din câte a putut să deducă după cele ce i s-au spus, era vorba de niște indivizi uciși în cursul prăbușirii unui aparat aerian. Erau trei cadavre. Două fuseseră destul de mutilate din cauza prăbușirii, dar al treilea era în stare bună. Oamenii de la bază voiau să știe dacă era posibil să pună cadavrele într-un singur cheson închis ermetic și sigilat, și mai ales în ce condiții.

Verificând în arhivele de la Walker AFB – nume dat bazei de la Roswell la sfârșitul anului 1947, când Army Air Force a devenit US Air Force – s-a dovedit că nici un membru al efectivelor sale nu a pierit în vreun accident și că nici un deces nu se înregistrase la spitalul militar al bazei pe parcursul lunii iulie a anului 1947.

Evident, cazul era clasificat „top secret", nici o urmă a prăbușirii discului zburător și a cadavrelor echipajului său nu figura în documentele accesibile publicului la Pease Air Force Base (New Hampshire) de când Grupa de Bombardament 509 a fost dezmembrată și Walker Air Force Base dezafectată.

Glenn Dennis, convins că se produsese un accident grav, a urcat în mașina de serviciu – care servea și de mașină mortuară – și s-a îndreptat spre baza aeriană. Ajuns la destinație, a intrat cu ușurință, deoarece se știa că venea de fiecare dată când se producea un deces.

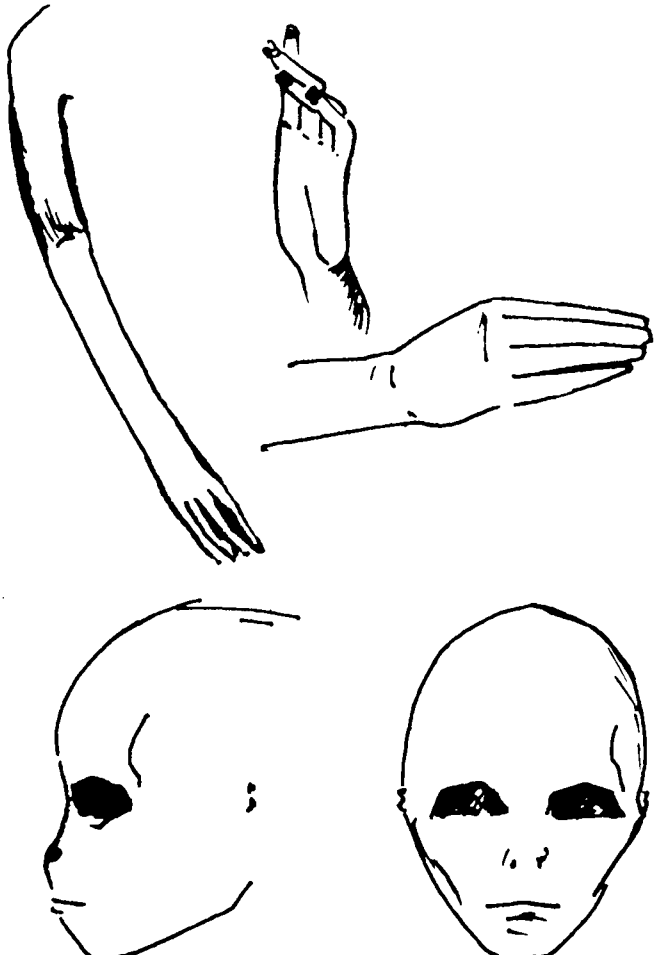

Desen executat de Glenn Dennis, după detaliile obținute de la o infirmieră a spitalului militar de la baza din Roswell, care asistase la autopsia unui cadavru de umanoid recuperat după prăbușirea unui ozn în iulie 1947.

Şi-a parcat vehiculul în faţa spitalului şi a intrat în clădire fără fie oprit de poliţia militară din acelaşi motiv citat mai înainte. Totuşi, în interior, a fost interpelat de un alt membru al poliţiei militare, care l-a întrebat ce făcea acolo, iar când a răspuns că se afla acolo pentru a-şi exercita meseria, gardianul probabil că şi-a spus că cineva murise la spital, căci l-a lăsat să circule liber.

Pe unul dintre culoare, Dennis a întâlnit o infirmieră care îl cunoştea bine şi s-a arătat surprinsă că îl vede, atât de surprinsă încât l-a întrebat cine îl chemase acolo şi pentru ce. El i-a vorbit despre telefoanele primite şi infirmiera a exclamat:

– Dumnezeule! Dacă află cineva, o să fie scandal şi vei avea necazuri mari!

Femeia era profund tulburată şi, mai înainte ca Dennis să o poată întreba de motivele agitaţiei sale, au apărut doi poliţişti militari, l-au apucat de braţe fără menajamente, l-au dus până la maşină şi l-au rugat să o şteargă de-acolo, ceea ce şi a făcut, întorcându-se acasă escortat de două jeepuri ale poliţiei militare!

A doua zi, infirmiera i-a explicat ce se întâmplase la spital. Sosiseră într-adevăr nişte cadavre, aşa cum presupusese Dennis, dar nu era vorba de oameni. Nu ştiau ce rasă erau şi nici de unde proveneau. Totuşi i-a putut face o descriere sumară.

După spusele ei, cadavrele erau foarte mici, mai mici decât corpul unui om adult. În plus, mâinile erau diferite, nu aveau decât patru degete, cele din mijloc fiind mai lungi decât celelalte. Braţele erau şi ele diferite. Partea de la umăr la cot era mult mai scurtă decât cea de la cot la încheietura mâinii. Capul era mai mare decât cel al oamenilor. Ochii erau mari şi aveau o formă curbată. Urechile, nasul, ca şi ochii, erau uşor concave fără protuberanţe externe. Aspectul creaturilor i-a amintit martorului de fotografia unei mumii pe care o văzuse într-o carte.

Infirmiera a precizat că acele cadavre fuseseră expuse elementelor şi animalelor necrofage timp de mai multe zile. Nimic nu indica pre-

zența unor organe sexuale, dar asta nu i se părea ciudat având în vedere împrejurările. Cadavrele erau vizibil deteriorate, ca și cum ar fi fost atacate de animale necrofage, și a emis supoziția că părțile genitale ar fi putut să fie devorate.

De la sosirea la spitalul bazei, cadavrele au fost ținute în condiții criogenice de conservare, aproape înghețate, apoi introduse în teci mortuare cauciucate, care au fost fixate cu cuie într-un cheson destinat a fi expediat rapid într-un loc mai potrivit, ținând cont de gradul lor de putrefacție. Infirmiera a aflat că destinația lor finală era baza Wright Field din Dayton (Ohio) și era sigură că acolo au fost trimise, dar, după ce fuseseră urcate la bordul unui avion special, infirmiera nu mai auzise niciodată nimic despre ele.

Ce știa „Pappy" Henderson

Căpitanul Oliver W. „Pappy" Henderson, care ar fi făcut recunoașterea aeriană ce a permis localizarea unui al doilea sit al prăbușirii, făcea parte din *First Air Transport Unit* de la baza din Roswell când a văzut cadavrele presupușilor „naufragiați ai spațiului". Cu câțiva ani înainte de moartea sa, O.W. Henderson a făcut această mărturisire soției sale Sappho. Or, dacă se ține cont de ceea ce s-a spus mai înainte, martorul nu a putut să zărească humanoizii decât cu ocazia misiunii sale aeriene din ziua de 8 iulie 1947, pe când se afla la manșa aparatului său bimotor de tip B-25. Asta ar explica mai bine de ce nu a putut deloc să dea detalii constatate *de visu* despre cum arătau.

Totuși, în 1978, el a făcut destăinuiri unuia dintre prietenii săi, doctorul John Kromschroeder, chirurg-dentist, cu care obișnuia să plece la pescuit pe mare.

Într-o zi, când se aflau în drum spre locul de pescuit, au abordat subiectul ozn-urilor și Henderson i-a mărturisit însoțitorului său că a avut ocazia să vadă epava unui astfel de aparat, precum și cadavrele

ocupanților. Nu a spus nimic mai mult, căci și-a dat seama că l-a luat gura pe dinainte, dar interlocutorul său și-a amintit că a precizat că erau cadavrele „unor micuți foarte ciudați", și că fuseseră ținuți în condiții de frig intens la baza Wright Patterson (fostă Wright Field) din Dayton (Ohio).

Kromschroeder a vrut să știe mai mult, dar Henderson s-a mulțumit să-i spună că nu-i putea da alte precizări.

Dentistului i-a venit greu să-l creadă pe fostul căpitan, dar a afirmat anchetatorilor că fusese totuși tulburat în convingerile sale, căci Henderson n-avea obiceiul să-i istoriscască povești prea frumoase ca să fie și adevărate. Mai mult, în 1979, Henderson i-a arătat un obiect cu aparență metalică care pretindea că provine de la nava accidentată. Kromschroeder, care avusese ocazia să studieze metalele și aliajele folosite în metalurgie timp de mulți ani, a admis că nu mai văzuse vreodată un material ca acela. După părerea lui, era vorba de un material cenușiu semănând cu aluminiul, dar mai dur și mai rezistent. Bucata fiind știrbită, nu a putut s-o răsucească de teamă să nu se taie în marginile foarte ascuțite. Henderson a afirmat că acel fragment provenea de la un înveliș ușor care căptușea coca discului, cu proprietățile pe care le-am semnalat la începutul acestui capitol.

În 1981 sau 1982, în unele ziare din Statele Unite a apărut un articol despre prăbușirea de la Roswell, ceea ce l-a împins pe Henderson să-și ușureze conștiința față de membrii familiei sale, între care soția, dar și fiica sa Katherine, devenită Groode prin căsătorie. În această împrejurare, el a vorbit ceva mai mult despre cadavrele creaturilor, precizând că era vorba de omuleți cenușii, cu ochi oblici și o gură subțire, dar fără să explice în ce condiții a putut să le vadă trăsăturile.

Se poate deci presupune că i-a putut vedea de aproape, ceea ce e cât se poate de posibil, căci „Pappy" Henderson a fost pilotul care a dus chesonul cu cele patru cadavre până la baza Wright Field, cu un avion C-54. Această mărturisire i-a făcut-o soției sale Sappho la înce-

putul anilor optzeci, în împrejurările citate mai sus, sau cu patru-cinci ani înainte de decesul său în 1986. Vreau să reamintesc că Wright Field era baza aeriană din Dayton (Ohio), unde se aflau serviciile tehnice de informații ale Aviației Militare americane (ATIC, la vremea aceea, *Air Technical Intelligence Center*).

„Pappy" Henderson a asistat oare la aranjarea cadavrelor în ambalajul lor specific? Pentru că el a reperat discul zburător și cadavrele pe calea aerului, se poate crede că a fost înadins ales pentru acest transport excepțional pentru ceea ce văzuse inițial și, în consecință, a putut foarte bine să i se permită să vadă cadavrele de aproape.

De fapt, dintr-un motiv pur tehnic, chesonul cu cadavrele a fost mai întâi transportat de aparatul B-29 până la Fort Worth, la 9 iulie pe la începutul serii. Avionul era pilotat de locotenentul Joe C. Shackelford, și toți ceilalți membri ai echipajului au fost identificați. Chesonul era însoțit de șase oameni înarmați cu pistoale-mitralieră. La Fort Worth a fost descărcat și încărcat într-un aparat C-54, unde fuseseră puși în prealabil saci sigilați conținând o parte din fragmentele strânse la 8 iulie, poate de pe al doilea sit. Acest aparat a fost pilotat de „Pappy" Henderson până la Dayton. Aparatul B-29 s-a întors în aceeași seară la Roswell, aducându-l pe maiorul Marcel care se afla la Forth Worth din ajun.

Asta nu e tot. În 1982, cu ocazia unei reuniuni a foștilor piloți din unitatea sa care au participat la cel de al doilea război mondial, Henderson a povestit iar ce știa despre prăbușire și despre cadavrele care fuseseră trimise la Wright Field. Cazul fusese divulgat în presă și nu se mai simțea obligat să păstreze tăcerea.

Sappho Henderson a relatat anchetatorilor o anecdotă despre soțul ei. În perioada în care soții Henderson stăteau la Roswell, familia, formată din părinți și fetița lor Mary-Katherine, contempla bolta înstelată a cerului când, deodată, un corp luminos a traversat cu rapiditate norii. „Pappy" a exclamat, adresându-se fiicei sale: „Uite farfuria! Știi că există cu adevărat?"

Poveștile lui Leonard Stringfield

În 1978, Leonard Stringfield din Cincinnati (Ohio) a publicat prima broșură dintr-o serie de cinci, cuprinzând diferite mărturii, culese de la unele persoane – civili și militari – care fuseseră implicate într-un moment al carierei lor, în secretul impus asupra a tot ce se referea la discurile recuperate mai mult sau mai puțin intacte și la cadavrele ciudaților lor pasageri.

Aceste broșuri au fost imprimate în mod artizanal și vândute de autor. A fost difuzat un număr mic de broșuri, în jur de o mie, și nu sunt sigur că s-a ajuns nici la această cifră, pentru că la vremea aceea numărul abonaților la revista asociației MUFON, care s-a ocupat cu publicitatea, era de aproximativ nouă sute!

Aceste mărturii i-au atras lui Stringfield mai mult critici acerbe decât elogii. Scepticismul, îndoiala, teama de farsă sunt factori emoționali care au făcut de patruzeci de ani ravagii mari în domeniul ufologici.

De atunci, „poveștile lui Stringfield" au fost evocate în cercurile cercetătorilor particulari, dar naratorul lua un aer ironic ca să dea de înțeles că aceste texte nu puteau fi luate în serios.

Și totuși...

Și totuși, există în „poveștile lui Stringfield" mărturii extraordinare, începând cu cea a maiorului Jesse Marcel!

Sau mărturia doamnei G., pe adevăratul nume Norma Gardner, pensionară în 1959, fostă angajată la Wright Patterson AFB (fosta Wright Field), pe care a făcut-o colegului meu Len cu câteva luni înainte de moarte, știindu-se condamnată de cancerul care o măcina.

Doamna Gardner avea un „clearance" suficient de înalt pentru a-i fi fost permis să bată la mașină rapoartele de autopsie ale micilor umanoizi. De la ea vine prima informație despre prezența la Wright Patterson AFB a cadavrelor unor creaturi „aliens" în camera frigorifică, dar la vremea aceea cercetătorii erau încă influențați de poveș-

tile imaginare ale lui Frank Scully despre același subiect, care și ele au influențat în mod dezastruos opinia cercetătorilor particulari.

După declarațiile acestei doamne, care lucra la *Foreign Materials Division*, ca a avut ocazia să aibă acces la numeroase documente scrise și fotografii asupra subiectului căci, în 1955, a primit sarcina să întocmească un catalog cu toate elementele adunate de serviciul ei despre ozn-uri. Cele mai multe fotografii reprezentau ozn-uri, sau fragmente de ozn-uri, unele fiind făcute chiar în interiorul aparatelor care fuseseră recuperate mai mult sau mai puțin intacte.

În cursul acestui inventar, doamna Gardner a fost martora deplasării, dintr-o încăpere în alta, a două cadavre de mici umanoizi conservați într-un cheson transparent prin mijloace chimice. Umanoizii aveau trăsăturile apropiate de standardul uman dar capul era mult mai mare decât al nostru și aveau ochii oblici.

Ea nu a putut să spună când ajunseseră la bază aceste cadavre, nici de unde fuseseră aduse.

Stringfield mai citează și declarațiile unui anume maior T., al cărui adevărat nume este John G. Tiffany. La mijlocul anilor cincizeci el i-a povestit cercetătorului american că tatăl lui făcuse parte, în iulie 1947, dintr-un echipaj al cărui avion părăsise Wright Field cu destinația Texas. Ajunși la destinație (Fort Worth se află în Texas), la bord au fost încărcați saci cu fragmente ciudate precum și un container care semăna cu un termos gigantic. Fragmentele erau foarte ușoare, puternic știrbite, iar echipajul n-a putut să le zgârie, să le îndoaie sau să le rupă. În timpul călătoriei de întoarcere, aviatorii au încercat să le deterioreze într-un fel sau altul, dar n-au putut. Nu e sigur că tatăl său a văzut cadavrele, dar de la colegii lui a aflat că erau trei, două intacte și al treilea mai mult sau mai puțin mutilat, toți îmbrăcați într-un combinezon dintr-o singură bucată.

Ajuns al Wright Field cu acea încărcătură ciudată, întreg echipajul a fost chemat în fața unui ofițer de rang înalt care le-a spus:

– Uitați ce-ați văzut. Ba mai mult, uitați că ați îndeplinit această misiune, pentru că ea n-a avut niciodată loc!

Un alt martor a putut să coroboreze sosirea cadavrelor prăbușirii de la Roswell la Wright Field. E vorba de doamna W., pe adevăratul nume Hélène Wachter. În vara anului 1947, ea locuia la Dayton (Ohio). Într-o zi, pe când se afla în vizită la una dintre prietenele ei din oraș, soțul acesteia s-a năpustit pe ușa apartamentului cuprins de o mare agitație. El și-a luat soția în camera alăturată și i-a vorbit cu atâta intensitate emoțională încât doamna Wachter a putut să prindă esențialul conversației. Ceva de natură „top secret" se produsese la baza Wright Field unde lucra soțul. Sosiseră cadavrele unor creaturi „aliens", nu se știa de unde, patru în total. Făcea parte din gărzile securității militare și se aflase la locul și momentul potrivit ca să-i vadă.

Este sigur că unele dintre mărturii au suferit distorsiuni de-a lungul anilor, mai ales cel referitoare la numărul cadavrelor și a stării lor exacte. Ar fi fost uimitor ca toate să se potrivească perfect.

Ce a văzut un medic din Roswell

Descrierile cadavrelor obținute din partea unor specialiști în științele medicale sunt rarisime. În *Ultra Top Secret* am citat un raport obținut de Stringfield de la un medic militar care ar fi autopsiat cadavrele umanoide la Wright Field.

Randle și Schmitt se referă în cartea lor la afirmațiile unui medic militar care lucra la spitalul bazei din Roswell în perioada respectivă. Doctorul este patolog și se numește Jesse Johnson.

După spusele doctorului Johnson, cadavrele care au trecut pe la spitalul său aveau între 1,05 m și 1,35 m, creaturile neavând toate

aceeaşi înălţime. Greutatea, în medie, era cam de douăzeci de kilograme.

Ochii erau oblici, fără pupile, şi forma lor le dădea un uşor aer oriental.

Capul era mai mare faţă de conformaţia umană, ceea ce înseamnă că nu era proporţional cu corpul. În locul urechilor, umanoizii nu aveau decât nişte deschizături, una pe fiecare parte. Nasul era indistinct, vag, subzistând doar o uşoară protuberanţă. Gura era mică, o simplă fantă fără buze. După spusele doctorului Johnson, gura nu părea să servească ca mijloc de comunicare, nici pentru ingerarea alimentelor. Ea părea că e doar un fel de rid sau de cută a pielii cu o adâncime de cinci centimetri. Capul nu avea păr, ci doar un puf uşor. Corpul nu avea nici urmă de păr.

Torsul era fin şi de talie mică. Braţele erau lungi şi filiforme, atingând genunchii. Lungimea humerusului era foarte mică faţă de radius şi cubitus.

Mâinile aveau patru degete, fără deget mare opozabil, iar extremităţile păreau formate din mici ventuze absorbante. Două dintre degete păreau mai lungi decât celelalte.

Picioarele erau scurte şi subţiri. Labele picioarelor erau acoperite, dar cei care pretindeau că le-au văzut i-au spus medicului că nu aveau deget gros.

Pielea, contrar legendei „omuleţilor verzi", avea o nuanţă cenuşiu-roşiatică. Melwin E. Brown a pretins că bătea mai curând în galben, dar în condiţii diferite, cadavrele fiind privite la apusul soarelui. La pipăit, pielea părea tare ca pielea tăbăcită, iar la microscop apărea ca o plasă cu ochiuri minuscule.

Toate informaţiile obţinute despre cadavre se referă la mirosul foarte puternic pe care îl emanau, miros urât, foarte greu de suportat. În ceea ce priveşte organele interne, Randle şi Schmitt n-au putut să găsească nici un martor de primă mână pentru a le descrie. Numai

Leonard Stringfield a fost în stare să găsească unul, din nefericire anonim, ale cărui aserțiuni extraordinare au fost reproduse în *Ultra Top Secret*.

În mare, aceste creaturi nu aveau nici dinți, nici esofag, nici sistem digestiv, nici anus, nici organe sexuale, ceea ce face să se creadă că ar fi de origine artificială, un fel de roboți biologici născuți în laborator, programați pentru a îndeplini sarcini subalterne precise sau pentru a fi manipulați de la distanță printr-o tehnică foarte sofisticată, dar pe care personal o consider ca putând să facă parte dintr-o înscenare enormă.

În corp predomina un lichid incolor, dar fără globulele roșii din sângele nostru.

Doctorul Johnson a precizat și el că aceste cadavre ieșite din comun au fost ambalate în saci cu gheață (carbonică?) special concepuți pentru protecția lor și trimise cu un avion special la Fort Worth. Apoi au fost transferate în alt aparat care le-a dus la baza Wright Field, unde unul dintre cadavre a fost examinat și autopsiat, după care a fost plasat, ca și celelalte trei, în condiții deosebite de conservare, pentru viitoare cercetări mai aprofundate în domenii ca biochimia, citologia, histologia, fiziologia etc.

Alți martori, mai puțin importanți, nu au avut decât privilegiul de a vedea fotografiile cadavrelor. Printre cei mai serioși citați de Randle și Schmitt se numără un om care a lucrat pentru NORAD la Colorado Springs (Colorado), organism de supraveghere a tuturor obiectelor aflate pe orbita terestră. În timpul înregistrării unor dosare pe computer, el a avut acces la un document numit *USAAF Early Automation*, ceea ce s-ar putea traduce prin „Prima Automatizare a Forțelor Armate Aeriene ale Statelor Unite". Dosarul respectiv se referea la recuperarea câtorva corpuri de entități umanoide, cu fotografiile alb-negru ale cadavrelor, care arătau indivizi de talie mică și cu un cap de mari dimensiuni. Din nefericire, acest informator a rămas anonim.

Este evident că titlul acestui dosar era destinat să facă să se creadă că nu exista nimic „alien" la acele creaturi și că ele proveneau din

laboratoarele secrete ale Aviaţici Militare Americane. Dar, în acelaşi timp, cuvântul automatizare sugerează că fusese stabilită natura artificială a micilor umanoizi.

Dacă acest ultim informator este credibil, asta coroborează primele mele aprecieri expuse în precedentele mele lucrări şi poate să valideze ipoteza pe care o voi dezvolta.

Zboruri speciale

În acea perioadă au fost ordonate şi alte transporturi speciale. Ele au fost toate identificate de anchetatori.

Pentru ca totul să fie foarte clar în mintea cititorului, le vom rezuma într-o listă cronologică:

- **6 iulie 1947**: la ordinul generalului Clements McMullen, adjunctul generalului Kenny, şeful SAC de la Pentagon, fragmentele găsite de Brazel şi aduse la biroul şerifului sunt trimise la Wright Field, Dayton (Ohio), via Fort Worth, cu un aparat B-25. Fragmentele se află într-un sac poştal sigilat.

- **8 iulie 1947**: la ordinul maiorului Ralph Taylor, fragmentele găsite în ajun de maiorul Jesse Marcel şi căpitanul Sheridan Cavitt sunt trimise cu un aparat B-29 la Fort Worth. Acolo sunt transferate într-un aparat B-25 care le duce la Wright Field.

- **9 iulie 1947**: Un aparat C-54, pilotat de căpitanul Oliver W. „Pappy" Henderson, duce fragmentele (poate găsite pe al doilea sit) la Fort Worth. Acolo este adăugat un cheson care conţine cele patru cadavre de umanoizi aduse de la Roswell fie mai devreme, fie mai târziu. Apoi, aparatul C-54 decolează cu direcţia Wright Field.

- **9 iulie 1947**: După spusele sergentului Robert E. Smith, alte trei avioane B-29 au fost încărcate cu fragmente în lăzi sigilate. Martorul a participat la pregătirea şi încărcarea lăzilor. El afirmă că au fost trimise la baza Kirtland de la Los Alamos, în condiţii de securitate extrem de riguroase..El afirmă că un alt sergent a reuşit să sustragă unul dintre fragmente, nu prea mare, pe care l-a păstrat ca amintire. Subofiţerul făcea parte din echipa care a curăţit câmpul lui Brazel la 8 iulie, şi în cursul acestei activităţi a putut să pună obiectul în buzunar.

Acestor zboruri speciale li se mai poate adăuga cel provenit de la baza Andrews, din Washington DC, care a adus înalte personalităţi militare la Roswell în ziua de 8 iulie şi a plecat înapoi a doua zi cu o anumită cantitate de fragmente rezervate mahărilor de la Pentagon.

Dacă ar fi fost vorba de un balon-sondă, şi-ar mai fi dat atâta osteneală autorităţile, ar mai fi folosit atâta material şi efective atât de numeroase?

Mai există o mărturie cu totul remarcabilă, obţinută de la un militar de rang înalt, care merită şi mai multă atenţie. Valoarea ei constă mai ales în faptul că acest om nu a pus condiţia anonimatului, ceea ce conferă spuselor sale un grad mai mare de credibilitate.

Ce a aflat un general

Este vorba de un ofiţer superior, generalul Arthur E. Exon, care a acceptat să vorbească.

Arthur E. Exon, locotenent colonel în iulie 1947, a participat la cel de al doilea război mondial şi a îndeplinit multe misiuni de luptă. În 1944, avionul său a fost doborât deasupra Germaniei şi, după ce a sărit cu paraşuta, a fost făcut prizonier şi a petrecut un an în lagăr.

După război, el a urmat cursurile de perfecționare ale *Air Force Institute of Technology* și a fost, la sfârșitul stagiului, repartizat la *Air Material Command* (serviciu tehnic al aviației militare americane), la Wright Field, Dayton. La vremea aceea, acest organism era comandat de generalul Nathan B. Twining, al cărui faimos memorandum de la 23 septembrie 1947 l-am publicat în *Ultra Top Secret*, memorandum în care el afirmă că „discurile zburătoare sunt fenomene reale, nu imaginare".

Deci, Exon era locotenent-colonel în iulie 1947 la Wright Field, când epava prăbușirii de la Roswell a sosit la bază venind din New Mexico, după spusele ofițerului care nu precizează situl.

Unii dintre colegii lui au făcut primele teste pe piesele metalice recuperate, în încercarea de a identifica tipul de material din care erau făcute, și de la alți ofițeri a aflat că, tot în iulie 1947, sosiseră la bază și cadavre.

După spusele generalului Exon, care i-a primit pe anchetatori la domiciliul său în iunie și apoi în iulie 1990, s-au făcut diferite teste în mai multe laboratoare, la diferite nivele. Nu a putut să obțină detalii tehnice precise, sau a preferat să nu ne spună, dar afirmă că toate rezultatele scoteau la iveală anomalii ciudate. După spusele lui, unele piese rezistau la toate tentativele de deteriorare, în schimb altele au putut să fie mărunțite sau modificate într-un fel oarecare. El semnalează uimirea specialiștilor în metale care au manipulat fragmente foarte fine și foarte ușoare a căror rezilință era extraordinară. Aveau în mână ceva cu totul nou, spune generalul Exon, pentru că materialele din care erau constituite fragmentele erau total necunoscute de experți. Doi dintre ei au emis ipoteza că în spatele acestei afaceri puteau să fie rușii, dar toți ceilalți erau convinși că fragmentele proveneau din patiul interplanetar.

Generalul precizează faptul că a venit el însuși pe situl prăbușirii, în New Mexico, sau mai curând că l-a survolat cu avionul. Generalul vorbește de două situri distincte pe care le-a asociat aceluiași acci-

dent. În această privință, el a dat următoarea explicație: „După toate aparențele, corpul principal al navei spațiale a fost găsit în alt loc, acolo unde zăceau cadavrele ocupanților, după câte mi s-a spus. Ele au fost descoperite în afara aparatului, dar într-o stare destul de bună. Adică nu erau deloc dislocate".

Element foarte interesant: unul dintre cadavre ar fi fost dus într-o instituție specializată din Denver (Colorado), ca să fie autopsiat, în timp ce celelalte erau stocate la Wright Field într-o încăpere transformată în cameră de conservare. Ceea ce ar putea să explice de ce unii informatori vorbesc de trei cadavre trimise la Wright Field.

Generalul a mai insistat și asupra faptului că tăcerea absolută impusă asupra subiectului OZN a fost instaurată la 8 iulie 1947, iar povestea permisiunii date colonelului Blanchard în ziua aceea nu era decât o viclenie pentru înșelarea presei, căci ofițerul se afla pe situl prăbușirii. Trebuie să precizăm cititorului că colonelul Blanchard, pentru a evita să răspundă la numeroasele solicitări ale presei, a anunțat că era în concediu începând cu 8 iulie, informație care nu fusese dată mai înainte.

Generalul a insistat și asupra faptului că în iulie 1947 nu a existat nici un balon meteo secret, nici alte obiecte de acest tip, și că explicația a fost dată pentru înșelarea presei. După spusele lui, imediat ce militarii au înțeles adevărata natură a obiectului accidentat, generalul Ramey i-a telefonat direct generalului Dwight Eisenhower, șeful statului-major al Armatei, după care Pentagonul a luat în mână întreaga afacere, iar toate operațiunile necesitate de această conjunctură excepțională au fost ordonate de la Washington.

Altă informație dezvăluită de generalul Exon a fost aceea că prăbușirea de la Roswell a dus la crearea unui comitet „top secret" pentru studierea a tot ce fusese recuperat de pe situri, sau mai curând pentru a supraveghea cercetările anchetatorilor oficiali pentru a controla

accesul la acești cercetători și pentru a lua deciziile vizând exploatarea descoperirilor făcute. Era vorba de un mic grup, cu un sub-grup de control, format din asistenți, care supraveghea acțiunile nivelului trei, cele ale oamenilor de știință care studiau epavele și cadavrele.

Asta corespunde întru totul – în iulie 1947 – cu *National Security Council* pentru grupul efectiv, cu *Intelligence Advisory Committee* pentru grupul consultativ, și cu *Office of Scientific Intelligence* pentru al treilea nivel, după cum am explicat și în *OZN, Dosar Secret*.

În mod oficial, *National Security Council* a fost creat la 26 iulie 1947. NSC a cerut să fie create IAC și OSI. IAC era format din șefii tuturor agențiilor militare de securitate, iar OSI era un sub-produs al CIA (fosta CIG). Începând din 1948, impunerea secretului era perfect stăpânită și NSC s-a eliberat de această responsabilitate pentru a o încredința unui sub-grup executiv secret: *Authority 10/2*, al cărui nume avea să se schimbe de mai multe ori, fiind botezat astfel până în 1976: Authority 10/2, Grupul 54/12, Comitetul 303, Comitetul 40, apoi CFI sau OAG* .

Generalul Exon considera că cea mai mare parte a elementelor recuperate de pe situri se află în continuare stocată la Wright-Patterson AFB, și era convins că reprezentau o tehnologie pusă în practică de o inteligență extraterestră.

DOSAR COMPLEMENTAR

Unele simboluri văzute de doctorul Jesse A. Marcel și retranscrise de el în stare de regresie hipnotică.

*) Adevăratul nume al lui Majestic-12, care a făcut obiectul unui document foarte controversat în Statele Unite, ar fi deci AUTHORITY 10/2 (n.a.).

Scrierea venită din spațiu

După cum am spus mai înainte, doctorul Jesse Marcel, fiul răposatului maior Jesse Marcel (primul ofițer USAF care a văzut fragmentele lăsate de prăbușirea de la Roswell și a strâns o parte dintre ele), a fost chestionat sub hipnoză în încercarea de a aduce în conștientul său amintiri mai precise despre „simbolurile" pe care le văzuse pe unul dintre fragmentele pe care tatăl său le adusese acasă pentru a le arăta soției și fiului său.

Iată traducerea unui interviu luat recent de Paul Fisher, membru al asociației MUFON, cu doctorul Marcel, în legătură cu ceea ce a reușit să memoreze ca element important despre cazul prăbușirii unui ozn la Roswell. Acest dialog a fost înregistrat la 29 octombrie 1990.

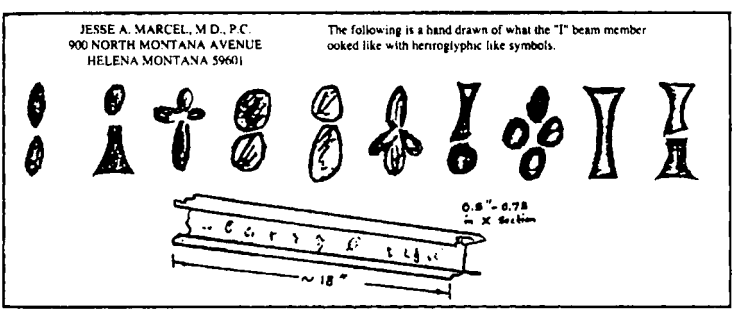
JESSE A. MARCEL, M.D., P.C.
900 NORTH MONTANA AVENUE
HELENA MONTANA 59601
The following is a hand drawn of what the "I" beam member looked like with hentroglyphic like symbols.
~ 18"

Întrebare: Ce culoare aveau simbolurile pe care le-ți văzut pe una dintre bucățile avute în mână?

Răspuns: O nuanță violetă pe un fond cenușiu de aluminiu.

Î: A existat o bucată foarte mare a epavei care ar fi putut să fie ascunsă de ceilalți?

R: Nu, după câte cunosc.

Î: Tatăl dumneavoastră a făcut aluzie la niște cadavre care ar fi fost descoperite?

R: Nu, după câte știu.

Î: Credeți că tatăl dumneavoastră v-a spus totul, sau e posibil să fi ținut numai pentru el anumite informații referitoare la acest caz?

R: E posibil, dar nu prea cred. Cred că mi-a spus tot ce a aflat.

Extras dintr-o altă conversație dintre aceleași persoane, avută la 17 noiembrie 1990:

Î: De ce spuneți despre fragmentele care purtau simboluri că erau bare în formă de I? E vorba de o descriere care se apropie de acest semn?

R: Da, bineînțeles. Acele fragmente mici, observate dintr-un anumit unghi, aveau forma exactă a unui I mare. Vedeți desenul făcut de mine.

Î: Ce mărime puteți atribui acestui tip de fragment în formă de I?

R: O lungime de 30-45 cm.

Î: Și lățimea?

R: După părerea mea, nu mai mult de vreo opt milimetri.

Î: Câte fragmente cu simboluri ați văzut?

R: Numai unul, dar mai erau și altele.

Î: Aveți impresia că această bucată provenea din interiorul sau din exteriorul aparatului accidentat?

R: Mi s-a părut că provine mai curând din interior, dintr-o cabină.

Î: Ce mărime aveau simbolurile?

R: În jur de 65 mm.

Î: Spuneți că acele simboluri păreau a fi scrise. Puteți fi mai precis: încrustate, pictate, imprimate, modelate în material?

R: Păreau gravate în material.

Î: Simbolurile pe care le-ți desenat ca fiind cele pe care le-ați văzut pe fragmentul în formă de I sunt o reprezentare exactă a adevăratului lor grafism, sau doar o idee aproximativă a ceea ce vă amintiți?

R: Nu, nu e un grafism aproximativ, ci reprezentarea lor exactă, așa cum arătau pe fragmentul în formă de I pe care l-am avut în mână.

Simbolurile erau diferite unele de altele. Amintiți-vă că mama și tata, ca și mine, le-au văzut, iar ceea ce am păstrat ca amintire este cât se poate de apropiat de simbolurile originale, chiar dacă nu sunt identice 100%.

Î: Simbolurile pe care le-ți desenat se aflau în aceeași ordine pe fragmentul în formă de I?

R: Nu. Nu sunt în ordinea corespunzătoare modelului original. Am desenat doar diferitele varietăți de simboluri pe care le-am memorat.

Î: Puteți să vă amintiți și alte tipuri de simboluri?

R: Nu.

Î: Ați mai văzut astfel de simboluri înainte sau după?

R: Nu. Unele persoane mi-au trimis diferite tipuri de simboluri, dar nu am mai avut niciodată ocazia să mai văd unele asemănătoare cu cele văzute pe acel fragment.

Î: Ați auzit și de alte incidente de prăbușiri ale unor ozn-uri?

R: Nu. Doar ce-am aflat de la alți cercetători ca dumneavoastră.

Î: V-a contactat cineva ca să vă ceară să nu spuneți nimic despre prăbușirea de la Roswell?

R: Nu.

Î: V-a făcut cineva din guvern confidențe despre problema ozn-urilor?

R: Am avut ocazia să discut într-o zi cu o persoană foarte sus plasată în ierarhia guvernamentală, care mi-a spus că în sânul administrației există o dorință sigură de a vedea unele informații despre acest subiect aduse la cunoștința publicului.

UN FILM DESPRE ROSWELL?

La 30 noiembrie 1993, specialistul în fizică nucleară Stanton Friedman, care a jucat un rol important în ancheta asupra prăbușirii

de la Roswell, a declarat că lucrează ca consilier ştiinţific la un proiect de film non-fiction, consacrat în întregime acestui eveniment. Nu cita numele realizatorului, dar afirma că e foarte cunoscut în mediile cinematografice.

În decembrie 1993, o informaţie de acelaşi gen, difuzată de canalul englez de televiziune NBC-Super-Channel, a precizat că acest film va fi realizat de Steven Spielberg, cu un buget de optzeci de milioane de dolari. Filmul avea să se numească PROIECTUL X şi în culisele de la Hollywood se spune că celebrul realizator ar fi obţinut de la US Air Force un scurt-metraj făcut în 1947 de un ofiţer al armatei aerului despre adevărata prăbuşire, ca să se inspire din el. Filmul acesta ar fi trebuit să fie gata în iulie 1997!

II

MAGDALENA

A doua epavă de ozn cu cadavre

Am văzut în capitolul precedent că mărturiile înregistrate de anchetatorii Randle şi Schmitt nu devin clare decât dacă avem în vedere două incidente distincte, două aparate cu echipaje prăbuşindu-se în aceeaşi zi. Evident, asta poate să pară *a priori* foarte improbabil, dar dacă cititorul acceptă această idee în mod provizoriu, şi acceptă să fie răbdător, ar putea să ia în considerare această posibilitate după ce va lua cunoştinţă de toate elementele expuse în acest capitol.

Îl sfătuiesc pe cititor să facă abstracţie de orice prejudecată în acest caz, căci el constituie cheia de boltă a impunerii secretului de către guvernul american asupra realităţii ozn-urilor. Îi cer să încerce să pună în practică formula lui Sherlock Holmes:

După ce-ai eliminat imposibilul, ceea ce rămâne, chiar dacă e improbabil, trebuie să fie adevărul.

Ce-ar fi văzut Grady „Barney" Barnett

Amintesc cazul cunoscut sub numele de „prăbuşirea de la Magdalena" care ne-a fost relatat de Charles Berlitz şi William Moore în cartea lor *Incidentul Roswell*.

În februarie 1950, un locuitor din Socorro (New Mexico), pe nume Grady „Barney" Barnett, în cursul unei vizite, împreună cu soția lui Ruth, la niște prieteni intimi, L.W. „Vern" Maltais și soția lui născută Swedmark, a istorisit o poveste atât de extraordinară încât le-a cerut celor doi soți să jure că nu vor spune nimănui. Deoarece Barnett murise în 1969, soții Maltais s-au simțit eliberați de jurământ și au putut să-i repete spusele anchetatorului Stanton Friedman în anul 1972.

Barnett le-a spus că, la sfârșitul anilor patruzeci, pe când își exercita profesiunea de inginer specializat în conservarea solurilor pentru guvernul federal, lângă Magdalena (New Mexico), remarcase un obiect metalic mare, care reflecta lumina soarelui, aterizat în plină zonă deșertică. S-a îndreptat spre ceea ce a recunoscut mai târziu ca fiind probabil o navă aeriană lenticulară cu un diametru de 8-10 m. În timp ce privea aparatul, au apărut și alte persoane: un grup condus de un profesor de la o universitate din est, a cărui prezență era motivată de cercetări arheologice care urmăreau descoperirea unor vestigii de vase indiene.

Niște cadavre erau vizibile la exterior, lângă obiect, corpurile unor mici umanoizi chei, macrocefali, îmbrăcați cu combinezoane cenușii dintr-o singură bucată, fără buzunare, centură sau nasturi. Discul părea făcut dintr-un metal asemănător cu oțelul inoxidabil lipsit de lustru și suferise o avarie în structură care putea să provină de la un șoc violent sau de la o explozie.

Martorii contemplau spectacolul de câteva momente când, brusc, s-a ivit o trupă motorizată de militari. Ofițerul ce comanda detașamentul i-a rugat pe civili să plece și să nu vorbească nimănui despre ceea ce văzuseră, căci era vorba de un incident care privea siguranța națională și, în consecință, datoria lor de buni cetățeni îi obliga să păstreze tăcerea, altfel vor ajunge sub urmărire penală. Barnett nu a putut sau n-a știut să precizeze locul exact unde s-a produs acest incident, dar, pentru că avea obiceiul să lucreze în special la vest de Socorro, soții Maltais au presupus că e vorba de un sector din Câmpiile

San Augustin, care corespundea cu descrierea dată: o pajiște situată într-o regiune plată. Or, câmpiile San Augustin, la vest de Socorro, se numesc în americană, conform hărților, fie *Plains of San Augustin*, fie *San Augustin Flats*. Deci nu e vorba de un teren accidentat, ci plat.

Barnett a admis în fața soților Maltais că privea scena de la o depărtare destul de mare. În plus, a precizat că ceilalți martori veneau din altă direcție decât a lui și că, în momentul când a ajuns în punctul său de observație, a văzut „că înconjurau și priveau cu intensitate câteva cadavre căzute pe pământ". Acest detaliu este foarte important deoarece indică faptul că acele persoane o luaseră înainte lui Barnett, care era departe de sit (nu îndrăznise să se apropie mai mult), iar când și-a dat seama de prezența celorlalți, aceștia se aflau mai aproape decât el de epavă.

Apare un nou martor

Mărturia lui Grady Barnett ar fi putut să-și păstreze multă vreme caracterul neverosimil dacă o relatare extraordinară, făcută în 1990, nu ar fi reamintit-o cercetătorilor.

În *OZN, Dosar Secret* am publicat sinteza unui foarte lung articol apărut într-un ziar din Springfield (Missouri) și un rezumat al declarațiilor unui polițist pe nume Gerald Anderson, în funcție în numitul oraș. Voi pune acum la dispoziția cititorului traducerea integrală a acestui text, a cărei versiune originală a apărut în ziarul local *The News Leader*, duminică 9 decembrie 1990, text redactat de Michael O'Brien.

Realitate sau ficțiune?

Un locuitor din Springfield confirmă o confruntare cu un ozn, care a avut loc în urmă cu 34 de ani.

Pentru un puști de cinci ani, originar din Indianapolis, munții și terenurile pline de mărăcini de lângă Albuquerque au părut cu sigu-

ranță aproape un peisaj de pe o altă planetă.

Eram impresionat, spune Gerald Anderson, amintindu-și de sosirea în New Mexico împreună cu familia în iunie 1947. *Mă aflam într-o lume ostilă reală, cu indieni adevărați care locuiau în împrejurimi*

Apoi, după spusele lui Anderson, în a doua zi a prezenței sale în această regiune din sud-vest, a fost confruntat cu o altă realitate: adevărate creaturi originare de pe o planetă străină de a noastră.

Erau patru, două fără viață, una în agonie, ultima părând nevătămată. Aceste ființe nu erau prea înalte. Capul lor era disproporționat de mare față de corp, mult mai mare decât capul oamenilor, ochii erau oblici și aveau o culoare neagră ca antracitul.

Creaturile stăteau împreună în umbra unui disc argintiu cu un diametru de aproximativ cincisprezece metri – o „farfurie zburătoare" care probabil că aterizase forțat pe flancul unei mici ridicături de pământ, la marginea a ceea ce localnicii numesc *San Augustin Flats.*

Anderson, fost șef al poliției din Rockaway Beach și adjunct al șerifului din comitatul Tancy, care lucrează acum ca agent de securitate la Springfield, rămâne de neclintit în privința evenimentelor care s-au derulat în acea zi, cu mulți ani în urmă.

I-am văzut. Ba chiar am și atins unul. Am atins și nava, și nu eram singur: Tata, unchiul, fratele și vărul meu au văzut cu toții aceleași lucruri ca și mine, ca și alte persoane care, din păcate, nu vor să vorbească.

Anderson vorbește în public după patruzeci și trei de ani de tăcere.

Printre cei care îl ascultă cu cea mai mare atenție se numără doi oameni care fac de multă vreme cercetări asupra obiectelor zburătoare neidentificate.

Acești specialiști, spune Anderson, *sunt o legătură importantă pentru înțelegea unei serii de evenimente frustrante referitoare la cel mai celebru capitol, sau cel mai controversat, niciodată scris în analele ufologiei: pretinsa prăbușire de la Roswell.*

Nimeni nu neagă că ceva s-a petrecut în iulie 1947 în centrul statului New Mexico, leagănul tehnologiei americane hărăzite energiei

nucleare şi rachetelor.

Anderson pretinde că nu ştia nimic despre fascinaţia provocată de acest caz şi despre toată controversa stârnită, şi asta până într-o seară din ianuarie 1990, când a văzut la televizor un program foarte popular numit *Unsolved Mysteries*.

„Nu mă uit niciodată la această emisiune – am destule mistere de rezolvat în viaţa mea profesională ca să mai am nevoie şi de altele", glumeşte Anderson, un roşcovan solid înalt de doi metri şi cântărind o sută douăzeci şi cinci de chile.

„Dar, surpriză, iată că se vorbeşte despre povestea asta, şi îmi dau imediat seama că multe lucruri nu se potrivesc", spune Anderson despre emisiunea de la televizor. Dintr-un impuls subit, Anderson formează numărul de telefon rezervat telespectatorilor care apărea din când în când pe ecran. „Cred că mi-am închipuit că dacă există oameni interesaţi de acest caz, ar fi putut să asculte versiunea mea şi să mă ia în serios." E singura explicaţie pe care a putut s-o dea pentru a-şi justifica iniţiativa după atâţia ani de tăcere.

„Tipii aceia de pe platou parcă nu prea ştiu despre ce vorbesc", i-a spus Anderson centralistei care i-a răspuns. „Forma obiectului e falsă." Femeia i-a răspuns: „Şi de unde ştiţi asta, domnule? – Pentru că l-am văzut. Eram acolo! – Oh, domnule! Sunt aici nişte persoane care ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră!"

Mai târziu, telefonul lui Anderson a început să sune; ufologii îi telefonau din toată ţara. Unul dintre ei, Stanton Friedman, specialist în fizica nucleară şi conferenţiar bine cunoscut, care fusese invitat de producătorii emisiunii *Unsolved Mysteries*, a fost frapat de corelaţiile existente între amintirile lui Anderson şi unele detalii obscure culese de Friedman (şi încă nedezvăluite) în timp ce făcea o lungă anchetă care a fost publicată într-o carte apărută în 1992*.

Friedman, care locuieşte în Canada, a luat legătura cu John Carpenter, medic psihiatru care lucrează la Springfield (unde trăieşte

*) *Crash at Corona,* Paragon House, New York, 1992 (n.a.).

Anderson) şi membru al asociaţiei *Mutual Ufo Network*, cunoscută pe plan mondial, din care fac parte cercetători pasionaţi de fenomenul OZN. La cererea lui Friedman, Carpenter i-a luat interviuri lui Anderson care au inclus şi şedinţe în care a fost chestionat în stare de regresie hipnotică.

Rezultatele l-au uimit pe Friedman, care a plătit deplasarea în New Mexico cu avionul a lui Carpenter şi Anderson, pentru a repera exact locul prăbuşirii.

Anderson pretinde că această călătorie este prima întoarcere în New Mexico de peste o jumătate de secol. După ce-au închiriat un elicopter, s-au deplasat într-un sector deşertic situat la şaptezeci şi cinci de mile sud-vest de Albuquerque. În cursul cercetărilor, Anderson a reperat o mică ridicătură de pământ ale cărei flancuri erau acoperite cu pietre mari şi pini răsuciţi. Acest soi de pin serveşte drept emblemă pe drapelul statului New Mexico. Anderson şi-a amintit că văzuse un peisaj identic în iulie 1947...

Familia lui Anderson sosise la Albuquerque la 4 aprilie 1947 venind din Indiana. La început a locuit provizoriu la unul dintre unchii lui Gerald: Guy Anderson. În ziua următoare, alt unchi, Ted, în cursul unei discuţii cu tatăl său Glen, spuse că era colecţionar de pietre preţioase. Glen a aflat cu entuziasm că în unele colţuri ale deşertului se puteau găsi agate. Drept pentru care, au hotărât să plece în prospectare cu vechiul Plymouth 1940 al unchiului Ted, care conducea maşina având ca pasageri pe tatăl lui Gerald (Glen Sr.), fratele său Glen Jr., vărul său Victor (fiul lui Ted) şi Gerald însuşi. În total cinci persoane.

Ajunşi în sectorul respectiv, s-au oprit pe culmea unui muncel, s-au dat jos din maşină şi au început să coboare spre un mic şenal secat care traversa câmpia în vale.

O descoperire ciudată

„Dar, după ce am ocolit o porțiune stâncoasă, am văzut drept în față, puțin intrat în flancul muncelului pe care îl coboram, un disc argintiu". „Un accident! O aterizare forțată!" a zis cineva din grup, care a adăugat: „Să mă bată Dumnezeu dacă asta nu e o navă spațială!"

„Ne-am îndreptat spre situl unde se prăbușise obiectul. Sub aripa circulară a acelui lucru, la umbră, zăceau pe sol trei creaturi. Două păreau fără viață și a treia nu părea să se simtă prea bine, pentru că, după toate aparențele, avea dificultăți cu respirația, de parcă ar fi avut coastele rupte. Mai era și a patra creatură care stătea în fund lângă celelalte trei, direct pe sol. Aceasta părea nevătămată și, după părerea noastră, le ajutase pe celelalte să iasă din obiect."

Anderson a remarcat că creatura fără răni importante se însuflețea din ce în ce mai mult pe măsură ce familia Anderson se apropia de ea. „A reacționat de parcă ar fi fost speriată și îi era teamă am fi putut s-o atacăm, acoperindu-și fața cu brațele" – povestește Anderson. Adulții au încercat de mai multe ori să comunice cu ființa înspăimântată, dar nu au primit nici un răspuns la întrebările puse în engleză și spaniolă.

La câteva minute după ce familia Anderson a sosit la locul acelui incident ciudat, și-au făcut apariția alte șase persoane – cinci liceeni împreună cu profesorul lor. Aceștia făceau cercetări arheologice în sector, la câteva mile de-acolo, și luaseră hotărârea să vină în punctul de impact al unui presupus meteor care fusese văzut în cursul căderii sale cu o noapte în urmă. Profesorul, un anume doctor Buskirk, a încercat să vorbească creaturii nevătămate folosind câteva limbi străine în mod calm și ponderat, pentru a provoca un răspuns verbal oarecare, dar fără succes.

Soarele era foarte sus pe cer în acea zi, își amintește Anderson, *și pentru mine, care veneam din Indiana, era grozav de cald, te rog să mă crezi! De aceea s-a așezat la umbra navei spațiale.*

În ziua aceea erau cam patruzeci şi cinci de grade. Dar de jur-împrejurul aparatului, când veneai mai aproape de el, era rece. Când atingeai metalul, ai fi crezut că a ieşit din congelator.

Impresii mentale ciudate

„Anderson a atins una dintre creaturile întinse pe pământ, aparent fără viaţă, şi corpul ei era şi el foarte rece. În mintea lui de copil s-a făcut o asociere: fiinţele semănau cu nişte păpuşi mari. Totuşi, impresia de frig intens care emana din pielea lor l-a marcat profund, deoarece şi-a dat seama că era o situaţie anormală (ţinând cont de temperatura de patruzeci şi cinci de grade).

Martorul pretinde că ar fi alergat pe vârful colinei ca să vadă aparatul în întregime (probabil cu ceilalţi membri ai familiei), şi atunci a sosit o camionetă, iar un individ pe care i se pare că cercetătorii l-au numit Barney Barnett s-a alăturat celorlalţi curioşi. „Îmi amintesc că semăna cu preşedintele Truman; în 1947 toţi puştii ştiau cum arată mutra lui Henry Truman", a precizat Anderson.

După câteva minute, Anderson a avut curajul să se apropie de obiectul acela uimitor, şi atunci s-a produs alt lucru ciudat, şi mai ciudat decât răceala navei şi a pielii cadavrelor. Creatura nevătămată a întors capul spre Gerald Anderson şi l-a privit în ochi, „şi atunci am simţit, aşa, de parcă s-ar fi aflat în capul meu, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, sau ca şi cum mintea ei ar fi intrat în capul meu".

Anderson îşi aminteşte de o impresie mentală de cădere şi de rostogoliri interminabile. „Am perceput sentimentul ei de teamă de lucruri Simţeam sentimentele ei de disperare şi de singurătate. Am retrăit incidentul. Am cunoscut groaza care a pus stăpânire pe acea creatură în momentul catastrofei. Toate astea mi-au fost transmise foarte rapid". explică Anderson pocnind din degete.

Apoi, evenimentele următoare s-au derulat foarte repede, dacă ne luăm după spusele lui Anderson. A apărut brusc o unitate de soldați. Creatura nevătămată, care se calmase după spaima inițială, parcă a intrat în panică la vederea militarilor. Amintindu-și acest episod, Anderson spune că a păstrat încă amintirea impresiei oribile pe care i-a făcut-o creatura.

Situația ei era fără speranță, și știa asta. Trăia un fel de coșmar pe care cei mai mulți dintre noi n-am fi fost în stare să-l suportăm psihologic. Veghea asupra a doi dintre semenii ei morți și un al treilea care trăgea să moară. Poate că erau membrii familiei ei sau prieteni buni. Știa că nu avea nici o șansă să scape, iar cei din armată cu siguranță că nu veneau să-i dea o mână de ajutor.

Numai Dumnezeu știe de unde veneau acele creaturi. Cea nevătămată era total abandonată pe o planetă ostilă, iar cei care îi arătaseră o oarecare simpatie erau acum ocărâți și amenințați de militari înarmați.

Chiar și eu, care eram un puști, am fost conștient de tabloul sumbru al situației în care se afla acea creatură, iar impresiile primite de la ea au fost extrem de amplificate. Era cu adevărat îngrozită.

Comportamentul militarilor

„Anderson pretinde că a pierdut-o din vedere pe creatura vie imediat ce și-au făcut apariția soldații. Toți civilii au fost îndepărtați cu bruschețe. Anderson își amintește de strigăte și de amenințări. Unchiul său Ted chiar s-a îmbrâncit cu un soldat. Situația a devenit insuportabilă și primejdioasă. O atitudine pe care Gerald Anderson o consideră incalificabilă.

Anderson a păstrat amintirea foarte puternică a unui căpitan US Army cu părul roșu și vorba aspră, care era însoțit de un sergent

negru. „Le-au spus tatălui şi unchiului meu, care şi ei lucrau la baza Sandi, că dacă vor spune cuiva despre ceea ce au pretins a fi un aparat militar secret, copiii lor vor fi răpiţi şi nu-i vor mai vedea niciodată." Astfel de ameninţări par incredibile, chiar şi Anderson recunoaşte asta, dar îşi aminteşte că atunci „tipii aceia aveau puşti şi făceai tot ce voiau ei să faci".

Anderson mai are încă o amintire frapantă. Soldaţii n-au părut surprinşi de natura ciudată a obiectului şi a pasagerilor lui. „Soldaţii nu şi-au manifestat în nici un fel uimirea faţă de ceea ce vedeau. Şi imediat s-a văzut foarte bine că Armata ştia ce trebuia să facă în astfel de împrejurări. Era acolo un batalion de militari, dar şi aparate aeriene, iar drumul cel mai apropiat fusese blocat pentru a le permite să aterizeze. Era o forţă de intervenţie reală care s-a desfăşurat în momentul în care ne-am întors pe culmea colinei unde se afla maşina noastră. Soldaţii comunicau prin radio. Erau acolo ambulanţe şi mulţi oameni înarmaţi."

În zilele următoare, peste tot în New Mexico a început să se vorbească despre lumini ciudate văzute pe cer, de ecouri radar ciudate şi de alte lucruri la fel de ciudate care se petreceau în deşert. La 7 iulie au apărut în presă noi relatări despre rămăşiţele unui aparat aerian neidentificat. Fuseseră găsite de un fermier lângă oraşul Roswell, la aproximativ o sută cincizeci de mile spre est de colina unde familia Anderson a trăit ciudata ei aventură.

Două discuri

Patruzeci şi trei de ani mai târziu, Anderson afişează un surâs crispat când îşi reaminteşte comportamentul armatei în cazul de la Roswell. Anderson crede că rămăşiţele împrăştiate la Roswell şi farfuria de pe Câmpiile San Augustin sunt legate între ele. „Pe coca aparatului discoidal am văzut un fel de fisură, zice el.

Această fisură ar fi putut să apară în urma coliziunii cu un alt disc de același tip. E posibil ca cele două discuri să se fi izbit în zbor. Unul ar fi explodat în urma impactului și ar fi fost făcut în mii de bucăți lângă Roswell, iar celălalt ar fi aterizat forțat acolo unde l-am găsit.

În cursul adolescenței, Anderson a avut tot timpul să învețe că nu era bine să povestească ceva despre ceea ce văzuse, că interlocutorul îl putea considera nebun. Mai târziu, când s-a căsătorit, după mai mulți ani de viață conjugală, a spus totul numai soției sale.

Nici un conflict conceptual

Anderson spune că ceea ce a văzut nu-i provoacă nici un conflict conceptual, în ciuda convingerilor lui religioase. El e de părere că credința în Dumnezeu trebuie să fie acceptată pe o bază universală, adică Dumnezeu a creat tot Universul, nu numai Pământul. Atunci de ce să nu fi creat viață și pe alte planete?

Din cei cinci membri ai familiei Anderson care s-au aflat în ziua aceea în deșert, numai Gerald mai e în viață. Dar Gerald spune că nu numai familia Anderson era acolo. De aceea el speră că inițiativa lui, cunoscută și de alți martori, îi va face pe aceștia să povestească și ei ce-au văzut pentru a forța mâna militarilor și a-i obliga să dezvăluie adevărul despre aparat și despre creaturile care au căzut în mâinile lor.

Întoarcerea în timp

Articolul care urmează a fost scris de doctorul John Carpenter și a fost publicat în revista *Mufon Ufo Journal* nr. 275, din martie 1991.

Hipnoză: *Retrăirea zilei de 5 iulie 1947*

Urcau în fața mea, și au început să strige... Lucrul acela... E ca un avion care a aterizat forțat sau a avut un accident oarecare.... Sunt tot felul de materiale... cum ar fi cartonul și lemnul, precum și un material asemănător cu.... Eram înspăimântat. Au spus că în apropiere sunt morți... Nu păreau reali... Sunt tot felul de... ăăă... lumini în interior, care se pot vedea prin gaura din acest lucru, și emit fulgere... În interior sunt tot felul de materiale vizibile... Și pe urmă Glen îl apucă pe Victor de picior și îl trage afară spunându-i să nu scotocească acolo, căci aparatul putea să explodeze și să omoare pe toată lumea... Păpușa aceea sau lucrul acela ciudat... cea care e lângă mine... m-am apropiat și am atins-o. E rece. Are ochi mari... un cap mare... nu are buze... patru degete foarte lungi... e cum sunt copiii de vârsta mea.

Pronunțate de un bărbat de 49 de ani pe nume Gerald Anderson, aceste cuvinte reprezintă selecția din retranscrierea unui interviu sub regresie hipnotică, luat la 4 septembrie 1990, în timp ce retrăia, după propria lui expresie „ziua de după cea în care se trag o sumedenie de artificii", adică 5 iulie 1947, a doua zi după sărbătoarea națională americană.

Când l-am întâlnit pentru prima ședință de regresie hipnotică, Gerald Anderson era foarte sceptic în legătură cu însăși hipnoza. Se îndoia că vom putea provoca noi amintiri cu ajutorul ei. După aceea a fost pur și simplu uluit ascultând toate elementele pe care le uitase și a fost sincer ușurat să constate că nu îl luăm în râs, așa cum făcuseră alții înainte.

Detaliile cele mai frapante sunt poate cele legate de creaturile străine, pentru că impresiile și frazele precise pe care le-a ales sunt frecvent similare cu cele pe care le-am auzit deseori de la o persoană răpită.

Imediat după cele două ore de regresie hipnotică, şedinţă pe care am înregistrat-o audio, Gerald a făcut câteva desene incluzând vederea sitului împreună cu acele creaturi.

Călătoria în vederea anchetării asupra locului presupus al accidentului a dovedit că particularităţile peisajului desenat corespundeau cu cele ale scenei prăbuşirii. Toate trăsăturile caracteristice se adaptează realităţii locului. Posibilitatea unei farse, cu vizitarea anterioară a locului, nu poate fi reţinută din două motive. Mai întâi, Gerald nu are mijloacele financiare ca să facă o călătorie atât de costisitoare. Pe de altă parte, moara pe care o semnalează fără ezitare la orizont în timp ce se află sub hipnoză, nu se mai poate vedea azi de pe situl prăbuşirii. Ca să ştii că o moară veche există nu departe de sit în acelaşi loc, trebuie să poţi traversa proprietatea unui fermier, închisă cu gard şi accesibilă doar printr-o poartă mare închisă cu o încuietoare electronică, apoi să mergi până la casa principală, pe un drum privat şi abia apoi să zăreşti silueta unei mori vechi ascunsă în spatele unei perdele de copaci care au crescut în patruzeci şi trei de ani astfel încât să o ascundă complet privirii celui care se află în afara proprietăţii. Iar moara se află exact acolo unde a situat-o Gerald pe desenul făcut la Springfield (Missouri).

Alt lucru interesant. Un antreprenor de pompe funebre, pe care Stanton Friedman îl chestionase înainte de primul contact cu Gerald, a descris o vizită făcută de doi militari la biroul său, în momentul faptelor, – un căpitan antipatic şi arţăgos cu părul roşu şi un sergent negru.

Gerald l-a descris şi pe profesorul care conducea grupul de arheologi amatori, „Doc" Buskirk, ca fiind un bărbat cu faţă rotundă, jovială. Or, recent, Friedman a reuşit să întâlnească o persoană cu o anumită notorietate în domeniul arheologiei, care cunoscuse un expert în această disciplină la Albuquerque, şi care se numea Buskirk. Descrierea pe care i-a făcut-o corespunde cu cea a lui Gerald.

Demersurile pentru verificarea afirmațiilor lui Gerald au provocat o scrisoare din partea unei verișoare, călugăriță în Colorado, adresată lui Stanton Friedman. Verișoara lui Anderson scrie: *Familia mea a fost sâcâită din cauza acestei povești ani de zile și ar fi cazul să se înceteze odată. De ce ține Gerald să pună din nou pe tapet un eveniment care mă depășește? Tatăl meu (unchiul Ted) a fost multă vreme obsedat de acea oroare nepământeană și a ținut câteva jurnale personale pentru posteritate, în legătură cu acea epavă...*

În octombrie 1989, o infirmieră de la departamentul cancerologic de la spitalul St. Petersburg din Florida, Mary Ann Gardner, a relatat confidențele uneia dintre bolnavele sale. Tocmai privea la televizor o emisiune despre prăbușirea de la Roswell când și-a amintit de o femeie de vreo șaizeci de ani care, știind că în curând va muri, i-a istorisit o poveste atât de extraordinară încât a crezut că delirează din cauza calmantelor. Muribunda pretindea că făcuse parte dintr-un mic grup de arheologi amatori care ajunsese în locul unde se prăbușise un ozn, pe la sfârșitul anilor patruzeci, pe când era studentă, în cursul unor cercetări arheologice în New Mexico. Ea a afirmat că văzut o navă străină aproape intactă și cadavrele pasagerilor.

Cercetările continuă...

PRĂBUȘIRILE DE LA ROSWELL (CORONA) ȘI DE LA MAGDALENA (*PLAINS OF SAN AUGUSTIN*)

Caseta video produsă de FUFOR

În februarie 1992, asociația privată americană *The Fund for the Ufo Reseach* (FUFOR), cu sediul la Mount Rainier (Maryland), a

scos o casetă video formată din douăzeci şi opt de mărturii din partea unor persoane care au văzut direct ceva sau care au avut o rudă apropiată amestecată direct în recuperarea fragmentelor şi cadavrelor rezultate în urma celor două prăbuşiri presupuse a fi avut loc în New Mexico, în iulie 1947.

Iată un rezumat al conţinutului acestui document ieşit din comun:

Bill Brazel: fiul lui W.W. Brazel, care a găsit fragmente cu proprietăţi ciudate pe pământul fermei sale, nu departe de Corona, la 3 iulie 1947. Tatăl său păstrase câteva bucăţi şi, un an mai târziu, vorbind despre ele într-un bar, un anume căpitan Armstrong a venit la fermă pentru a cere obiectele, iar Brazel a fost obligat să i le dea.

Loretta Proctor: avea o fermă vecină cu cea a lui Brazel, care i-a arătat fragmente ciudate ei şi soţului ei. Fragmentele erau extrem de uşoare şi nu puteau să fie nici tăiate, nici arse. Soţul ei l-a văzut pe Brazel câteva zile mai târziu la Roswell, încadrat de militari. A trecut pe lângă domnul Proctor şi pe lângă alţi prieteni fără să scoată o vorbă.

Frank Joyce: reporter de la postul de radio KGFL din Roswell. A vorbit puţin la telefon cu Brazel la puţină vreme după ce acesta a descoperit fragmentele (când a venit să aducă o cutie plină la biroul şerifului Wilcox) în ziua de 6 iulie 1947. A primit comunicatul de presă dat de locotenentul Walter Haut, ofiţer care răspundea de relaţiile cu publicul la baza din Roswell, despre recuperarea unui disc zburător de către aviaţia militară şi a anunţat acest lucru pe post. Cineva, care s-a identificat ca fiind ofiţer la Pentagon, i-a adresat ameninţări la telefon. Mai târziu s-a întâlnit cu Brazel care, sub presiunea serviciului de securitate militar, i-a povestit o versiune modificată a incidentului, făcând o aluzie la „omuleţii verzi" care aveau de fapt altă culoare!

Phyllis McGuire: fiica şerifului George Wilcox, din comitatul Chaves (New Mexico). Îşi aminteşte că tatăl ei a trimis pe situl unde avusese loc prăbuşirea câţiva dintre asistenţii săi, unde au

putut să vadă pășunea respectivă plină de fragmente. S-au întors acolo a doua zi, dar sectorul era închis de armată care nu i-a lăsat să treacă.

Elisabeth Tulk: altă fiică al șerifului Wilcox. Mama sa, Inez, i-a spus că militarii de la baza din Roswell i-au cerut tatălui ei să păstreze tăcerea în privința incidentului.

Barbara Dugger: nepoata lui George și Inez Wilcox. A fost crescută mai ales de bunica ei, care i-a spus că militarii veniseră la biroul bunicului ei, nu numai pentru a-i cere să-și țină gura despre incident, ci și pentru a-l amenința cu moartea lui și a familiei sale dacă va pălăvrăgi. Tot ea i-a mai spus că George Wilcox s-a deplasat pe al doilea sit și a văzut patru „creaturi ale spațiului", dintre care una ar fi fost încă în viață.

Jesse A. Marcel, Sr.: Pe când era maior în cadrul serviciului de informații la baza din Roswell, a fost trimis la ferma Brazel de către colonelul Blanchard, comandantul șef al bazei, împreună cu căpitanul Cavit, ofițer de contraspionaj, pentru a recupera fragmente.

Jesse A. Marcel, Jr.: fiul precedentului. Când avea unsprezece ani, în iulie 1947, tatăl său l-a trezit într-o noapte pentru a-i arăta niște fragmente găsite pe terenul fermei Brazel. Își amintește perfect de semnele ciudate sau simbolurile văzute pe una dintre bucăți.

Lewis S. Rickett: Sergent-major afectat serviciului de contraspionaj la baza din Roswell, sub ordinele căpitanului Cavit. L-a însoțit pe ofițer pe situl plin de fragmente. Pretinde că numitul Cavit ar fi făcut un raport scris asupra incidentului.

George „Jud" Roberts: Directorul postului de radio KGFL, al cărui proprietar era W.E. Whitemore Sr. El a înregistrat un interviu cu Brazel. A doua zi dimineață, a primit un telefon din partea biroului lui Clinton Anderson (ministru al agriculturii și fost membru al Congresului, reprezentant al statului New Mexico, sau din partea biroului senatorului de New Mexico Dennis Chavez, de la Wash-

ington, DC.), care l-a amenințat că i se va retrage licența dacă difuza pe post interviul cu Brazel.

Lydia Sleepy (chestionată prin telefon): Secretara postului de radio KOAT, din Albuquerque (New Mexico). Ea a primit un telefon de la John McBoyle, reporter și coproprietar al postului de radio KSWS de la Roswell, care i-a spus: „A avut loc o prăbușire de farfurie zburătoare, sau ceva de genul ăsta, în nordul orașului Roswell". A adăugat că a fost la ferma lui Brazel și a descris un obiect rotund distrus. În timp ce Lydia trecea povestea pe teletip, a primit următorul mesaj: „Aici FBI. Trebuie să încetați imediat această transmisie".

Marian Strickland: vecină a lui W.W. Brazel. Își amintește că Brazel i-a mărturisit că a fost reținut la baza de la Roswell, dar că nu a spus nimic despre ceea ce s-a petrecut acolo în tot acest timp.

Walter Haut: Ofițer răspunzător de relațiile cu publicul la baza din Roswell. Recunoaște că a trimis un comunicat de presă despre recuperarea unui „disc zburător" de către aviația militară, la ordinul șefului său, colonelul William Blanchard.

Robert Shirkey: era adjunctul ofițerului responsabil cu ajutorul aerian la baza de le Roswell. El a văzut fragmentele care erau încărcate într-un avion B-29, urmând să plece la Fort Woth. Își amintește că a văzut o bucată cu secțiunea în formă de I cu niște simboluri ciudate, identice cu cele văzute de Jesse Marcel junior.

Robert R. Porter: mecanic navigant afectat bazei de la Roswell. A făcut parte din echipajul avionului care a dus fragmentele a ceea ce se considera a fi fost o farfurie zburătoare la Fort Worth (Texas). Era vorba de un avion B-29 încărcat cu saci din hârtie pânzată care conțineau respectivele fragmente. Își amintește că sacii erau foarte ușori. Ajungând la Fort Worth, sacii au fost transferați într-un avion B-25 care trebuia să plece spre Wright Field, Dayton (Ohio).

Robert E. Smith: membru al *1st Air Transport Unit* din Roswell. El a participat la încărcarea lăzilor cu fragmente într-un avion. A

avut în mână un fragment şi a constatat că, atunci când îl făcea ghem şi îi dădea drumul, fragmentul revenea la forma iniţială fără să prezinte nici o urmă de îndoitură. Făcut ghem în mână, materialul acela făcea un zgomot ca de celofan mototolit. Unul dintre verii săi, Raymond de Binney, care lucra în cadrul serviciului secret, i-a spus câţiva ani mai târziu că şi el se afla la Roswell în momentul incidentului, în calitate de reprezentant al preşedintelui Truman.

Robert A. Slusher: membru al echipajului unui aparat C-54 care a transportat un cheson însoţit de gărzi înarmate. La sosirea la Fort Worth, avionul era aşteptat de şase persoane incluzând trei poliţişti militari şi un procuror. Aceşti şase oameni au luat chesonul, despre care se crede că ar fi conţinut cadavrele unor umanoizi.

Beverly Bean: fiica lui Melvin Brown, fost sergent în poliţia militară la baza din Roswell. În 1969, acesta a mărturisit familiei sale că în timpul serviciului la Roswell a avut ocazia să păzească un camion acoperit cu o prelată pe care a ridicat-o, ceea ce i-a permis să vadă cadavrele umanoizilor găsite pe terenul unde se prăbuşise un ozn.

Thomas J. Dubose: general de brigadă în retragere (USAF). A fost, cu gradul de colonel, adjunctul generalului Roger Ramey, comandantul şef al Regiunii a 8-a Aeriene de la Fort Worth (Texas). El a primit ordinul generalului Clements McMullen, comandant adjunct al *Strategic Air Command*, de a dispune transferarea fragmentelor de la Roswell la Fort Worth, apoi de a le trimite de la Fort Worth la Pentagon. McMullen a pretins că va dispune predarea lor generalului Benjamin Chidlaw, comandant şef al *Air Material Command* de la Wright Field, Dayton (Ohio). Generalul Dubose spune că explicaţia cu balonul-sondă a fost o versiune de acoperire şi că totalitatea operaţiunii a fost dusă în cel mai mare secret.

Glen Dennis: era antreprenor de pompe funebre lucrând pentru societatea *Ballard Funeral Home* din Roswell, care avea un con-

tract pentru serviciile mortuare ale bazei aeriene. El a primit mai multe telefoane de la spitalul bazei fiind întrebat ce trebuia să se facă pentru pregătirea unor sicrie şi a unor cadavre în vederea unei lungi conservări. Mai târziu a venit la bază şi a zărit o ambulanţă cu obiecte în formă de „semicanoe" prevăzute cu indicaţii neobişnuite. În spitalul bazei a întâlnit o infirmieră care i-a spus că va avea necazuri dacă nu pleca imediat. După care a fost apostrofat de un căpitan cu părul roşu, care l-a ameninţat cu moartea dacă va vorbi despre incident. În ziua următoare, infirmiera i-a spus că participase la autopsia făcută asupra a trei cadavre de „aliens". Ea a pretins că acestea au fost apoi îngheţate şi expediate la Wright Field, Dayton (Ohio).

Sappho Henderson: văduva căpitanului Olivier Wendell „Pappy" Henderson, pilot afectat la Roswell. Înainte de moarte, „Pappy" i-a spus soţiei sale că pilotase avionul în care se aflau rămăşiţele unui ozn căzut lângă Roswell, până la baza Wright Field, Dayton. I-a mai spus că a văzut cadavrele unor creaturi străine care formau echipajul ozn-ului.

Mary Kathryn Groode: fiica lui „Pappy" Henderson. Tatăl ei i-a povestit despre cazul ozn-ului accidentat şi al cadavrelor pasagerilor săi.

John Kromschroeder: acest chirurg dentist era prietenul lui „Pappy" Henderson. Fostul pilot i-a vorbit despre epavele şi cadavrele pe care le-a dus la Wright Field. Henderson i-a arătat şi o bucată de metal pe care o păstrase pentru el şi care provenea de la ozn. După spusele lui, era un metal strălucitor, cenuşiu, semănând cu aluminiul, dar mai uşor şi mai rezistent.

L.W. „Vern" Maltais: Prietenul lui Grady L. „Barney" Barnett, un inginer care lucra la *US Conservation Service* din New Mexico. Prin 1950, Barnett i-a povestit lui Maltais că descoperise un aparat în formă de disc care se prăbuşise, credea el, împreună cu cadavrele

ocupanților lui întinși pe pământ. Era absolut convins că era vorba de o navă spațială venită dintr-o lume îndepărtată. El a mai precizat că alte patru-cinci persoane – niște arheologi – au fost și ele martorele acestui spectacol. Apoi au venit militarii și i-au alungat cerându-le să nu vorbească despre cele văzute din motiv de siguranță națională.

Alice Knight: Nepoata lui „Barney" Barnett. Ea a aflat de la unchiul ei că a văzut un ozn căzut lângă Datil, New Mexico (la este de Magdalena). El a menționat și prezența unui grup de arheologi la fața locului, care s-au apropiat de obiectul despre care spunea că era rotund. El a precizat că lângă aparat erau niște creaturi care păreau fără viață. Apoi a povestit sosirea militarilor care le-au cerut să plece imediat și să uite ce-au văzut.

Harold Baca: vecinul lui „Barney" Barnett, care a aflat aceeași poveste chiar de la martor. Barnett i-a precizat că incidentul s-a produs pe Câmpiile San Augustin.

Robert J. Drake (chestionat la telefon): în septembrie 1947, era student la arheologie și făcea săpături în New Mexico. În perioada aceea a avut ocazia să stea de vorbă cu angajatul unei ferme care i-a spus că o navă spațială se prăbușise cu câteva luni în urmă pe Câmpiile San Augustin. În decembrie 1952, arheologul Roscoe Wilmeth i-a confirmat prăbușirea din acea regiune și i-a precizat că fuseseră găsite și cadavrele pasagerilor.

Gerald Anderson: expune în aproximativ douăzeci de minute tot ce s-a spus în acest capitol: prăbușirea, cei patru pasageri dintre care unul era nevătămat și altul pe moarte; persoanele care au sosit pe sit; cei cinci studenți și profesorul lor, apoi inginerul care crede că e „Barney" Barnett; apariția în forță a militarilor care i-au alungat cu amenințări etc. El precizează că ofițerul care comanda această unitate era un anume căpitan Armstrong, care

avea părul roşu, însoţit de un sergent negru pe nume Roosevelt. Anderson a trecut cu brio testul cu detectorul de minciuni. Pe de altă parte, doctorul John Carpenter s-a putut convinge că nu era nici psihopat, nici mincinos patologic.

Adresa asociaţiei FUFOR:
P.O. Box 277, Mount Rainier, MD, 20712.

III

INTOXICAREA

Universul cercetătorilor, în materie de ozn-uri, este cu atât mai complicat şi ambiguu cu cât diferite elemente perturbatoare seamănă deseori confuzia, reuşind să discrediteze în ochii celor care nu cunosc tot ce are legătură cu acest domeniu atât de controversat. Putem împărtăşi aceste elemente după cum urmează:

1. Unele relatări ale răpiţilor şi contactaţilor, când sunt considerate de gradul unu
2. Unele relatări de întâlniri de gradul III provenind de la observatori cu un rang social ridicat depunând mărturie în faţa unor cercetători cu o reputaţie solidă.
3. Unele ipoteze bazate pe cele două elemente precedente citate de cercetători prea puţin scrupuloşi şi cu un profil psihologic îndoielnic.

Aceste trei elemente furnizează material pentru opinii care se exprimă în modul următor:

A. Ar exista o tehnologie umană avansată foarte secretă, independentă de fenomenul OZN, care ar fi răspunzătoare de unele observaţii şi întâlniri apropiate de gradul III şi gradul IV.

B. Inteligenţa care creează ozn-urile ne-ar face să credem că o tehnologie avansată umană foarte secretă e pusă în practică şi ar fi capabilă să realizeze acţiunile descrise la A.

C. Ar exista o cârdăşie între o organizaţie umană şi inteligenţa care creează ozn-urile.

Aceste opţiuni sunt susţinute mai ales în Statele Unite, dar au tendinţa să se răspândească pe ici pe colo şi în alte medii ale cercetării ufologice, chiar în Franţa.

TEHNOLOGIA UMANĂ AVANSATĂ FOARTE SECRETĂ

Exemplul care va fi citat mai jos provine dintr-o lucrare scrisă de Jacques Vallée şi Joseph Allen Hynek. Afirmaţiile lor sunt, în principiu, mai presus de orice bănuială, şi cititorul care se bazează pe reputaţia lor va putea să le considere viabile.

Este vorba de aventura neplăcută a unui agent american de la Ministerul Finanţelor Statelor Unite, chestionat de aceşti doi oameni de ştiinţă în iulie 1968.

Observarea unei aterizări

Omul se afla, la sfârşitul lui noiembrie 1961, în câmpiile din nordul Statelor Unite, în partea din spate a unei maşini în care se mai aflau alţi trei pasageri, la întoarcerea de la o partidă de vânătoare. În vehicul se afla o puşcă încărcată. Ploua, era frig, iar picăturile de ploaie îngheţau pe parbriz, ceea ce stânjenea mult vizibilitatea, cu atât mai mult cu cât încălzirea era stricată.

Cel de la volan a zărit brusc ceea ce a crezut mai întâi că e un obiect în flăcări care cădea din cer; s-a gândit la un avion. A văzut obiectul atingând pământul la aproximativ opt sute de metri de locul unde se afla. A oprit imediat vehiculul, şi-a trezit colegii care aţipiseră şi a parcat maşina pe acostament în dreptul locului unde părea să fi

aterizat aparatul. Acesta ieşea din sol ca o coadă de avion, la un unghi de optzeci şi cinci de grade. Era un fel de aparat cilindric înconjurat de un halo de lumină.

Maşina era echipată cu un reflector mobil, drept pentru care şoferul l-a aprins şi l-a îndreptat spre situl aterizării. Cei patru vânători au putut atunci să zărească patru siluete umane, stând în picioare lângă aparat, care se afla la aproximativ cinci sute de metri de martori. Între maşină şi aparat se găsea un şanţ, un gard, o linie ferată, iar aparatul se afla la cincizeci de metri dincolo de calea ferată. Brusc, s-a produs un fel de explozie şi totul a dispărut ca prin miracol.

Vânătorii şi-au zis că cineva ar putea să aibă nevoie de ajutor şi s-au hotărât să meargă la faţa locului. Dar, din cauza obstacolelor enumerate mai sus, au fost nevoiţi să facă un lung ocol. Când au ajuns în cele din urmă la faţa locului, au constatat că nu era nimic de văzut, drept pentru care au luat decizia să se întoarcă în punctul de plecare.

Pornind mai departe pe drumul care mărginea câmpul unde zăriseră obiectul, cei patru vânători l-au remarcat din nou, precum şi siluetele câtorva indivizi. Reflectorul maşinii a fost din nou îndreptat spre scenă, ceea ce a permis martorilor să vadă că aparatul amintea de forma unui siloz şi că avea o culoare argintie. Fasciculul de lumină a prins şi una dintre siluete, care s-a dovedit a fi cea a unui bărbat de aproximativ un metru şaizeci şi cinci, îmbrăcat cu un combinezon alb.

Martorii au coborât din vehicul, preocupaţi în continuare de ajutorul pe care l-ar fi putut da în cazul în care existau răniţi. Reflectorul a fost din nou îndreptat spre personajul necunoscut, care a început să agite braţele, de parcă ar fi vrut să le spună observatorilor că trebuie să se depărteze, dar aceştia n-au înţeles imediat semnificaţia gesturilor sale.

După o ezitare de două-trei minute, cei patru prieteni au hotărât să se întoarcă şi să anunţe un poliţist local cu care mai avuseseră de-a

face în timpul zilei, când trecuseră printr-un orăşel situat la şaptesprezece kilometri de-acolo.

Reprezentantul legii a acceptat să-i însoţească, după ce a ascultat rezumatul incidentului, urmându-i cu propria lui maşină de serviciu.

La faţa locului, în mijlocul câmpului, cei cinci bărbaţi au putut să vadă două surse luminoase de putere mică care semănau cu luminile din spate ale unei maşini. Poliţistul a hotărât să se apropie cu vehiculul său, în care urcase unul dintre vânători, dar când au ajuns la locul respectiv, luminile s-au îndepărtat şi au dispărut.

Poliţistul, deşi intrigat, a luat hotărârea să se întoarcă în oraş pentru că nu mai avea nici un motiv să rămână, în timp ce vânătorii considerară şi ei că cel mai bun lucru era să-şi continue drumul. Dar, după ce au parcurs trei kilometri, obiectul a apărut din nou pe cer. Cel de la volan a oprit din nou maşina şi martorii au putut să observe aparatul în întregime luminat care cobora spre pământ. A aterizat în felul unui elicopter, la cinci sute de metri de observatori, şi două siluete de indivizi au fost imediat remarcate lângă aparat, fără ca cineva să le fi văzut ieşind din el.

Doi dintre vânători au luat hotărârea să se apropie pe jos de locul aterizării, unul dintre ei luându-şi cu el puşca încărcată, o Hornet 22 cu lunetă. În acest timp, ceilalţi doi au rămas lângă maşină, ţinând reflectorul îndreptat spre cei doi indivizi care stăteau lângă aparat.

Un comportament ciudat

Bărbatul înarmat cu puşcă s-a lăsat pe vine lângă o ridicătură de pământ, apoi s-a aşezat pe burtă, în poziţie de tir, urmărind cu luneta mişcările unuia dintre indivizii de lângă aparat.

Ce s-a întâmplat în acel moment? Nu vom şti cu precizie, dar a răsunat o împuşcătură şi unul dintre cei doi indivizi a părut rănit la

umăr, apoi a căzut în genunchi. Tovarășul său l-a ajutat să se ridice și s-a întors spre vânători strigând: „De ce dracu' ați făcut asta?"

Cuprinși de panică de cele întâmplate, cei patru vânători n-au știut cum să se depărteze mai repede de acel loc. S-au năpustit în mașină și au șters-o fără să se mai ocupe de ciudatul aparat zburător și de echipajul său.

Când au sosit la destinație, se făcea ziuă și soțiile lor foarte îngrijorate nu închiseseră ochii toată noaptea. Martorii și-au dat atunci seama că ceva nu se potrivea, că exista un „gol temporal", dar intervalul de timp lipsă, chiar aproximativ, nu putea să fie precizat.

Cei patru prieteni, înspăimântați la gândul că ar putea fi dați în judecată pentru tentativă de asasinat, au jurat să nu spună nimănui despre cele întâmplate și s-au despărțit.

A doua zi spre prânz, unul dintre vânători, pe când se afla la postul său de funcționar la Ministerul de Finanțe, a fost chemat de șeful său de serviciu, care avea în birou doi bărbați care au pretins că sunt agenți guvernamentali când s-au prezentat. Acești doi indivizi l-au întrebat dacă evenimentul la care asistase noaptea trecută era autentic și cum era îmbrăcat.

Cei doi l-au interogat pe martor despre prima observație fără să facă aluzie la a doua și nici la incidentul tragic legat de ea. Omul nostru și-a zis că poate polițistul semnalase prima aterizare autorităților militare, precum și identitatea și adresa celor patru martori, pentru că le-o ceruse.

Apoi, așa-zișii agenți l-au chestionat despre încălțările pe care le purta în momentul faptelor. Acesta avea în picioare cizme de vânătoare clasice, pe care cei doi anchetatori au cerut să le vadă. În acest scop, indivizii l-au însoțit la domiciliu și au început să examineze cizmele hainele pe care le purta în momentul incidentului, fără să-i dea nici explicație. Respectivii l-au mai întrebat dacă a ieșit din mașină și a mers pe câmpul noroios unde aterizase obiectul. Au vrut să mai știe dacă martorul mai avea și alte cizme, și au cerut să le arate și cizmele

mari de pescuit, deşi nu le avusese cu el în ziua aceea! Apoi, aparent satisfăcuţi de „ancheta" lor, l-au părăsit şi l-au sfătuit să nu povestească nimănui cele întâmplate. Funcţionarul a fost atât de impresionat încât nu s-a gândit nici un moment să ceară legitimaţia presupuşilor agenţi, nici să fie dus înapoi la minister! Cea de a doua aterizare nu a fost pomenită nici măcar o dată, nici împuşcătura, ceea ce duce la concluzia că cei doi nu cunoşteau aceste două episoade.

Un caz care miroase a intoxicare

Se poate crede că şeful de serviciu al martorului a putut să verifice dacă cei doi pretinşi agenţi aparţineau unui serviciu de securitate, altfel nu i-ar fi primit.

Rămân totuşi de explicat trei lucruri:

1. Interesul aşa-zişilor agenţi pentru hainele martorului;
2. Identificarea aparatului necunoscut şi a pasagerilor săi;
3. Golul temporal.

În primul caz, ideea că agenţii ar fi vrut să vadă dacă hainele erau iradiate nu ţine pentru că nu aveau nici un instrument de control. E posibil să fi vrut să-l identifice pe cel care trăsese, care le-ar fi putut fi descris după ţinută. Dar de ce nu-l întrebaseră pe funcţionar nimic despre omul care trăsese? Această lacună exclude deci această ipoteză.

În al doilea rând, a pretinde că e vorba e un prototip de aparat revoluţionar a cărui existenţă ar fi fost ţinută secretă de americani e un lucru contrazis de mai mult argumente, precum:

- tehnologia este mult prea avansată pentru acea perioadă (1961). De atunci şi până în prezent nu s-a înregistrat nici o consecinţă în industria aeronautică, nici măcar militară.
- Episodul exploziei urmat de dispariţia subită a obiectului şi a pasagerilor săi nu se potriveşte cu un astfel de prototip. E clar că obiectul asculta de legile unei alte fizici decât cea cunoscută de noi.

- Nu stă în obiceiul militarilor să testeze un aparat ultrasecret oriunde, acolo unde poate să fie zărit de civili. Există câteva terenuri special concepute pentru acest gen de experienţe, foarte discrete, în zone deşertice, supravegheate permanent de serviciile de securitate.

Este deci mai probabil să credem că acel aparat nu aparţinea potenţialului armatei americane şi că cineva a luat iniţiativa să-i facă pe martori să creadă (cel puţin pe unul dintre ei, căci nu mai ştim nimic despre ceilalţi doi) că asistaseră la un test de aterizare a unui aparat secret al US Air Force.

Problema este la fel de greu de rezolvat şi în cazul celui de al treilea element, golul temporal.

În ciuda afirmaţiilor gratuite ale unor cercetători, mie nu mi se pare deloc serios să pretinzi că, în noiembrie 1961, US Air Force (sau al organism de stat) ar fi putut să răpească patru persoane şi să le afecteze memoria o perioadă de timp precisă legată de observarea lor, fără sechele psihologice serioase la nivelul memoriei.

Dacă aparatul nu poate să aparţină unui proiect secret american, cărui organism sau cărei puteri aparţineau cei doi agenţi care l-au interogat pe martor?

Cu alte cuvinte, dacă ne gândim la un prototip de aparat secret american sau la un aparat ţinând de aceeaşi inteligenţă ca ozn-urile clasice, în ambele cazuri există date care se opun fiecăreia dintre aceste două opţiuni.

La urma urmelor, n-ar fi mai curând o poveste imaginară? În ce scop? Probabil pentru a-i intoxica pe cititorii lui Jacques Vallée, ca aceştia să creadă că există o tehnologie secretă americană care s-ar afla la originea fenomenului OZN, deci uman, nu extraterestru.

Alte relatări suspecte

În lucrările autorului cărții *Passport to Magonia* pot fi găsite și alte povești ciudate. De exemplu, într-o carte recentă, autorul relatează o întâlnire apropiată de gradul III neverosimilă, cu *missing time*, deci sugerând o întâlnire apropiată de gradul IV, ca în cazul citat mai sus, raportată de generalul Glenn E. Miller, el însuși cercetător.

Acest ofițer superior, care s-a întâlnit cu Jacques Vallée la *Norton Air Force Base* din California, a fost locotenent sub ordinele generalului Patton și devenise director adjunct al DAVA (Defence Audio-Visual Agency). Acest martor prețios descrie pasagerii unui ozn pe care l-a văzut aterizând în deșertul Mojave, ca fiind niște ființe omenești după standardele noastre. Într-o engleză perfectă, ei l-au invitat să urce la bord pentru a vizita aparatul!

Acest incident s-ar fi petrecut în anul 1980. Îi amintesc cititorului că în 1952, George Adamski afirma că a întâlnit „ufonauți" la fel ca noi care se pretindeau venusieni, și asta tot în deșertul Mojave...

De ce un ofițer de rang înalt (chiar retras din serviciul activ) ar istorisi o astfel de poveste unui civil (autor al câtorva cărți despre ozn-uri), dacă nu cu intenția de a-l înșela? Când te gândești la eforturile și la sumele mari de bani puse în mișcare de aviația militară americană pentru a convinge publicul că ozn-urile nu există, atunci îți dai seama mai bine de duplicitatea unei astfel de „dezvăluiri".

Într-o vreme am crezut și eu posibil că o putere omenească secretă ar putea să producă astfel de întâlniri apropiate de gradul III. Am abandonat această idee, căci nu se poate concepe ca o putere omenească secretă să poată:

1. Dezvolta o tehnologie superioară celei puse în aplicare de industriile noastre, și cu atât mai puțin dacă ea se bazează pe o altă fizică decât cea stăpânită de știința noastră.

2. Menține această tehnologie ascunsă, timp de câteva decenii, ca să nu spun câteva secole. În cele două cazuri pe care le-am citat, pun la îndoială modul în care a fost furnizată informația, care nu permite nici o verificare. În primul caz, martorul e anonim și se pare că nu a dezvăluit identitatea prietenilor săi, martori și ei la același eveniment. În al doilea caz, observatorului i se dă numele, dar el nu mai poate fi întâlnit deoarece a decedat în 1988, iar baza Norton a fost închisă în 1989 de administrația președintelui George Bush!

În aceeași lucrare se mai pot găsi și alte „revelații" insolite de același gen, chiar și mai incredibile:

- Un anume Robert Scott, șef direct al generalului Miller, citat mai sus, i-ar fi mărturisit lui Jacques Vallée că a văzut un ozn în 1959 și că crede în existența extratereștrilor care voiau să nu ne lase să provocăm aceleași catastrofe care ar fi distrus Lemuria și Atlantida.
- Un înalt funcționar francez anonim, de la Ministerul Apărării, i-a spus lui Jacques Vallée că Frank Fontaine, răpitul de la Cergy-Pontoise, din anul 1979, a fost răpit de un serviciu de securitate francez depinzând de acest minister, în scopul unei experiențe psihologice.

Semnalez în treacăt că în noiembrie 1992, împreună cu doi prieteni, domnii Rivera și Sicaud, m-am întâlnit cu Frank Fontaine la Cergy-Pontoise, unde încă mai locuia în acel moment. După o conversație de aproape trei ore, am putut să stabilim, după destule întrebări-capcană puse bărbatului de treizeci și unu de ani, că martorul era de bună credință.

În urma răspunsurilor pe care le-am primit la întrebările noastre, ne-am convins că Frank Fontaine a trăit într-adevăr o experiență din care n-a înțeles absolut nimic, că a dispărut într-adevăr timp de șapte zile și că detaliile pe care ni le-a dat resping categoric ideea unui test făcut de o agenție a statului, căci martorul și-a schimbat comportamentul și a căpătat capacități PSI inerente adevăraților răpiți.

Realitate și ficțiune

Toate aceste informații „frumoase" au un punct comun. Toate tind să numească un anumit grup militar ca fiind răspunzător de toate aceste întâlniri apropiate, cu atât mai mult cu cât pasagerii sunt descriși ca fiind niște oameni normali, care vorbesc limba țării respective...

Partea proastă e că nu sunt verificabile. Martorii sau informatorii sunt anonimi sau decedați, ceea ce face imposibilă orice contraanchetă. Nu e un reproș făcut lui Jacques Vallée, ci o simplă constatare. Nu sunt însă de acord cu el când îl blamează pe Leonard Stringfield, ale cărui povești cu prăbușiri de ozn-uri și umanoizi au, cu câteva excepții, aceleași defecte. Sunt excepții printre care se numără și cazul Roswell, unde se cunoaște numele martorului principal, Jesse Marcel, care a fost interogat și chiar filmat de alți cercetători, ceea ce a permis contraanchete revelatoare. Se pare că Jacques Vallée a acționat cu exces de precipitare.

Revenind la ceea ce sunt în stare serviciile de securitate americane, se poate afirma că nu poate fi vorba să li se atribuie răpirile despre care am vorbit pe larg în precedenta mea lucrare.

Aș vrea să mi se explice și mie cum au putut serviciile secrete să-i facă un plămân nou lui Carl Higdon și să-l vindece pe Fred Reagan de cancer în iulie 1951. Aș putea să dau multe alte exemple care să dovedească că acest nivel tehnologic etalat de inteligența care creează ozn-urile ține de o fizică care o transcende pe a noastră pe mai multe planuri.

Nu poate fi nici o îndoială că există proiecte de cercetare ultrasecrete, urmărind realizarea unor aparate aeriene „revoluționare", dar ele depind încă de vechea noastră fizică, greoaie și desuetă în comparație cu cea specifică fenomenului OZN.

Există un program care urmărește stăpânirea tuturor funcțiunilor misterioase ale creierului, lucrul acesta a fost dovedit prin divulgarea anumitor documente ale comisiei Rockefeller în 1975. Dar nici în acest caz nu trebuie să inventăm capacități pe care americanii nu le au și poate că nu le vor avea niciodată.

Dacă ar fi să ne luăm după persoanele care răspândesc tot felul de zvonuri, ar trebui să ne întrebăm cum au putut americanii să piardă războiul din Vietnam, cu un arsenal care ar fi fost operațional din 1961 (răpirea soților Hill). Fără a mai vorbi de cazul Villas-Boas, în 1957, de Mario Restier, în 1947, de Betty Andreasson și de soțul ei Bob Luca, care au avut primele contacte în 1944, fără a mai vorbi de cele ale lui Raymond Fowler, care au început în 1938...

Ne putem întreba de ce – cu această tehnologie formidabilă – nu au fost în stare americanii să se debaraseze de Fidel Castro, de colonelul Khadafi și chiar de Saddam Hussein. Și nu putem înțelege cum au putut să lase ostaticii din Iran timp de un an în mâinile fanaticilor lui Khomeiny, suportând o umilire fără precedent.

Aș vrea să primesc explicații la toate aceste mistere din partea domnilor raționaliști și sceptici de salon...

MOMELI SUGERÂND O TEHNOLOGIE UMANĂ AVANSATĂ

În afară de păcălelile farsorilor și acțiunile posibile ale serviciilor secrete pentru mistificarea și discreditarea celor mai performanți cercetători, se poate considera că inteligența care produce fenomene inexplicabile (ozn-urile fiind doar o fațetă a lor), este în stare să producă întâlniri apropiate de gradul III și IV, cu pasageri umani după standardele noastre.

După cum scrie sociologul Eddie Bullard în remarcabilul său studiu despre 276 cazuri de răpiri, cele 203 incidente în care este descrisă o

entitate comportă 137 de cazuri (67%) în care una sau mai multe creaturi umanoide au fost văzute de martori. Ele cuprind grupuri foarte diferite, cu o ușoară preponderență a unor creaturi mici care și ele se subîmpart în mai multe subgrupe. Există 52 de cazuri de creaturi umane după standardele noastre (26%), ultimele 14 (7%) referindu-se la entități neumanoide diverse (roboți, ființe fără formă precisă, etc.).

În realitate, nu există mărturii care să descrie ufonauți perfect identici. Ei sunt totdeauna diferiți, chiar dacă unii par să aibă caracteristici foarte apropiate.

La fel se întâmplă și cu întâlnirile apropiate de gradul III, ceea ce permite să se constate că există tot atâtea „rase" de ufonauți câți contactați sunt, adică câteva mii! Asta constituie fără nici o îndoială un argument care se opune **ipotezei extraterestre**.

Pornind de la postulatul că entitățile sunt mai mult niște modele energetice decât niște creaturi vii, indiferent care ar fi lumea lor originară, este logic să credem că inteligența care a tras sforile în culise este în stare să producă ufonauți putând să arate ca militarii, un lucru ideal pentru a provoca confuzie în mințile oamenilor.

Înșelare și manipulare

Christa Tilton, răpită bine cunoscută în mediile ufologice americane, a fost supusă unei regresii hipnotice de către cercetătorul newyorkez Budd Hopkins. Fusese răpită lângă Tucson (Arizona), în iulie 1987. După spusele ei, răpita ar fi fost dusă într-o bază subterană extraterestră, unde niște umanoizi activau alături de indivizi normali de tipul militarilor, unii purtând chiar o ținută de piloți de încercare. Pornind de la această mărturie, și de la cea a doamnelor Myrna Hansen și Judy Doraty, indivizi iresponsabili au publicat tot felul de „rapoarte" despre activitățile halucinante care ar avea loc în laboratoarele subterane din New Mexico.

Nu trebuie să uităm că, în cazul răpirilor, inteligența care le provoacă poate să oculteze după dorință creierul răpitului. În consecință, dacă îi permite să rămână cu anumite „amintiri", asta înseamnă că o face cu bună știință, știind că mai devreme sau mai târziu ele vor fi scoase din memorie și dezvăluite. Întrucât ne înșeală sistematic, e vorba mai probabil de amintiri fictive, inserate în creierul răpitului într-un mod oarecare.

În *OZN, Dosar Secret* am explicat că strămoșii noștri admiteau ideea că ființele-zânc, din poveștile tradițiilor populare, aveau puterea să se transforme în ființe omenești sau în animale (uneori în monștri). Or, găsim un element identic în cel puțin un caz de răpire modern, care va fi rezumat mai jos.

În noaptea de 30 spre 31 mai 1974, un cuplu care călătorea cu mașina de la Salisbury (devenit Harare) la Durban (Africa de Sud), a trăit o experiență ciudată. Povestea e foarte lungă și implică câteva episoade cu un înalt factor de stranietate, care elimină fără nici o îndoială o intervenție militară americană sau sud-africană.

De exemplu, martorul principal, Peter X... (a cerut anonimatul) nu a fost dus la început la bordul unei mașini zburătoare, ci o entitate s-a „materializat" în mașina pe care o conducea!

Din dialogul pe care Peter l-a avut cu apariția (aceasta e cuvântul care se potrivește cel mai bine), am reținut următoarele elemente:

- automobilul era sub controlul total al unui fascicul de energie.
- apariția a fost introdusă în mașină de un alt fascicul de energie și s-a așezat pe bancheta din spate, ca și cum ar fi avut efectiv o formă oarecare de materialitate, cuplul aflându-se în partea din față a mașinii.
- apariția (sau entitatea) i-a cerut lui Peter să-i spună sub ce aparență dorea să i se arate, și a apărut sub forma dorită de martor!

Restul ține de o comedie care se repetă de la caz la caz:

- Entitatea a pretins că poporul ei provenea dintr-un loc situat dincolo de galaxia noastră, iar puțin mai târziu s-a contrazis pretinzând că

aparține unei civilizații provenite din „douăsprezece planete din Calea Lactee"!

- Acest pretins popor extraterestru nu crede nici în Dumnezeu și nici în altă divinitate.
- Deplasările spațiale se fac „prin timp, nu prin lumină", ceea ce Peter a tradus prin: „Sunt călătorii în timp, nu în spațiu".
- Entitatea pretindea că cunoaște toate limbile din galaxie și comunică prin telepatie.

Cu alte cuvinte, ceea ce strămoșii noștri au constatat în cursul a câtorva secole despre zâne, se confirmă în epoca noastră în legătură cu această capacitate de transformare după dorință. Entitățile care își zic extraterestre își potrivesc aparența fizică în funcție de psihicul martorului. I se arată conform unor reguli care ne scapă, dar foarte probabil calchiate pe conceptele pe care acesta le are în materie de viață inteligentă în univers.

Aceasta este poate partea cea mai veridică a contactelor cu o inteligență necunoscută, restul nefiind decât momeală și minciună de circumstanță.

Părerea mea este că nu există nici un extraterestru în spatele fenomenului OZN și că avem de-a face mai curând cu o inteligență ne-fizică (sau depinzând de o altă fizică decât a noastră), care se folosește de o energie pentru a „materializa" forme pe care le modelează adaptând mijloacele ei creatoare la spiritul martorului, din care își extrage sursa de modelare ca să producă entitățile sau aparițiile pe care vrea să le arate.

Vreau însă să atrag atenția asupra unui lucru. Cititorul, care a urmărit cu atenție cazul prezentat în detaliu la începutul acestui capitol, aș vrea să fie convins că nu cred că această inteligență necunoscută poate să producă ființe umane putând să se dea drept agenți secreți în fața unui înalt funcționar din cadrul unui minister. A crede că extratereștrii pot să semene cu noi ca niște frați și să respire aerul nostru fără nici o dificultate, înseamnă să cazi într-o formă de iluzie care se

bazează pe noțiuni total false despre posibilitățile existenței vieții în univers, care contrazic ceea ce ne învață cosmofizica și cosmochimia, chiar în stadiul actual al cunoștințelor noastre în aceste domenii.

CÂRDĂȘIE ÎNTRE OAMENI ȘI EXTRATERESTRI

Dacă cititorul a asimilat datele pe care le-am expus până acum și mi-a urmărit raționamentul, a înțeles cu ușurință că această opțiune este cât se poate de ridicolă.

În cazul existenței unei inteligențe superioare, care dispune de o tehnologie ce o depășește pe a noastră cu câteva nivele, permițându-i să facă orice, oriunde, oricând, fără să fie deranjată de vreo putere, aceasta nu are nevoie de vreo asociere cu vreo putere de pe planeta noastră. E ca și cum americanii ar propune o colaborare triburilor papua pentru exploatarea noii conjuncturi care se oferă comerțului lor exterior cu țările din Est!

În plus, această inteligență pare că stăpânește o fizică care îi dă posibilitatea să manipuleze spațiul și timpul, și elementele pe care cercetătorii le-au înmagazinat despre diferite forme de activități întinse pe mai multe secole, conjugându-se pentru a-i conferi o origine dimensională total străină lumii noastre materiale. Într-adevăr, numeroși factori de stranietate puși cap la cap indică posibilitatea de a avea o conformație de esență spirituală, deci neavând nimic de-a face cu universul nostru fizic.

În sfârșit, entitățile umane sau ne-umane pe care le arată martorilor par să asculte mai mult de o conștiință colectivă decât de un psihism individual, ceea ce e o indicație suplimentară care arată că e într-adevăr vorba de o înșelătorie, nu de ființe trăind independent.

Cercetători cu un profil psihologic ciudat

În prima mea carte am avut ocazia să citez câteva exemple din folclorul modern tragicomic, tipic american, legat de ozn-uri. Mulți dintre indivizii care răspândesc zvonuri necontrolate și incontrolabile se dau drept foști militari sau membri ai unei agenții de securitate. Despre unii am putut să strâng câteva informații:

- **BISHOP, Jason**: pseudonimul unui individ care susține că a făcut parte din personalul unei baze subterane situate sub Archuleta Mesa, Dulce (New Mexico). Este cel mai delirant și cel mai mincinos dintre aceste persoane îndoielnice.
- **„COMMANDER X"**. Pseudonimul unui individ care pretinde că e ofițer în retragere din cadrul serviciilor de informații al US Army. Autorul a două broșuri de mic tiraj: *Underground Alien Bases*, Inner Light, 1990, și *The Ultimate Deception*, Abelard Production, 1990. Un adevărat mitoman.
- **COOPER, William**. A funcționat câțiva ani în cadrul US Navy. A fost demobilizat cu gradul de caporal de marină. Apartenența la corpul de subofițeri nu-i permitea să aibă acces la un grad de securitate atât de ridicat ca cel pe care pretinde că l-a avut. A publicat câteva texte dactilografiate intitulate: *The Secret Government: The Origin, Identity, and Purpose of MJ-12*. La fiecare nouă ediție, numărul paginilor creștea, unele afirmații schimbându-se, ajungând uneori să se contrazică. A scos o carte (*Behold a Pale Horse*, Light Technology Publications, 1991), al cărei conținut e o adunătură de zvonuri, de afirmații pretențioase și de speculații gratuite lipsite de fundament, precum cea referitoare la asasinarea președintelui Kennedy de către șoferul său! Îl mai citează și pe un anume Krill, „ambasador al extratereștrilor", acreditat pe lângă guvernul american! Or, Krill este un nume împrumutat dintr-o carte de Robert Emenegger. Pus în fața faptului,

Cooper a susținut în continuare că s-a întâlnit cu Krill în 1972! E un om lipsit de scrupule care pare atras mai curând de profitul câștigat de pe urma conferințelor și apariților la emisiunile televizate.

- **DEYO, Stan**. Pretinde că și-a început cariera în serviciul de informații al US Air Force. A scris o carte (*Conspirația Cosmică*) în Australia, unde a emigrat. E o lucrare stufoasă, confuză, ca să nu spun obscură, despre care autorul pretinde că e ermetică pentru a justifica lipsa de transparență. Lucrarea nu a impresionat pe nimeni.
- **ENGLISH, William**. Se pretinde fost căpitan din cadrul Beretelor Verzi, corp de elită al US Army, destinat unor „misiuni speciale" strâns legate de siguranța națională.
- **LAZAR, Robert**. Se prezintă drept fizician și pretinde că a lucrat un timp într-o bază militară subterană de la Groom Lake (Nevada).
- **LEAR, John**. Pilot de linie. Fiul lui William Lear, celebrul industriaș al aeronauticii americane (*Lear Jets*). Susține că a îndeplinit câteva misiuni aeriene pentru CIA.
- **STEVENS, Wendelle C**. Fost locotenent-colonel din US Air Force. Pretinde că e sponsorizat de un „miliardar texan" ca să publice toate istoriile extraordinare care circulă în lumea contactaților și răpiților.
- **VALERIAN, Valdamar**, care a aparținut corpului subofițerilor din US Air Force. Cărțile sale – *Matrix I* și *Matrix II* – nu au nici un fundament, reprezentând expresia unor fantasme delirante.

CAMUFLAJELE FENOMENULUI

Personajele trecute în revistă dăunează credibilității fenomenului. Ei se fac aliații inconștienți ai unei manipulări la cea mai mare scară. Fenomenul însuși se străduiește să-și distrugă propria credibilitate. Nu e vorba numai de ozn-uri, ci și de acele manipulări paranormale care ar încerca să postuleze existența unei inteligențe supraumane.

Această putere manipulatoare insuflă în mintea persoanelor contactate şi a iluminaţilor tot felul de noţiuni ciudate, incomplete sau incoerente, semănând confuzia în rândul publicului şi în special al cercetătorilor sceptici care nu se simt deloc înclinaţi să acorde credit mărturiei celor a căror relatare prezintă unul sau mai multe aspecte absurde.

Nu putem să cunoaştem motivaţiile acestei inteligenţe misterioase şi ne întrebăm în ce măsură unii denigratori înverşunaţi, oameni ai guvernului care vor să înăbuşe totul cu orice preţ, unii oameni de ştiinţă cu mintea aparent obtuză, ar putea să fie ei înşişi manipulaţi de aceeaşi putere care s-ar servi de ei ca să ascundă universalitatea dominaţiei sale.

Jacques Vallée propune ipoteza triplului camuflaj, care permite fenomenului, sau cel puţin inteligenţei care îl produce, să evolueze liber fără să perturbe funcţionarea instituţiilor noastre.

1. Atitudinea negativă a autorităţilor guvernamentale, ştiinţifice şi militare, care urmăreşte descurajarea mărturiilor.
2. Explicaţiile oficiale „fabricate", care nu explică nimic şi permit scepticilor şi raţionaliştilor să stea liniştiţi.
3. Elementele negative conţinute în mărturii (absurdităţi, aberaţii, naivităţi etc.) care permit fenomenului să-şi renege propria existenţă.

Lucru extrem de ciudat, care probabil că nu a scăpat cititorului perspicace, Jacques Vallée nu a introdus un al patrulea element pe care îl apără totuşi cu vigoare în *Revélations*, şi care se poate defini astfel:

4. Unele servicii de securitate, prin acţiuni neoficiale duse sub formă de subterfugii, fac să circule, în anumite medii ale cercetării private, elemente falsificate care discreditează martorii, mărturiile şi mai ales investigatorii cei mai performanţi.

La toate acestea, cred că se mai pot adăuga altele două:

5. Unii indivizi, doritori să-şi atragă graţiile autorităţilor sau simpatia ştiinţei etatiste a ţării lor, practică pseudo-cercetarea. Sub aparenţa

înșelătoare a unor asociații și grupuri private, ei își petrec majoritatea timpului filozofând sau chițibușărind la detalii minore pentru a nega validitatea unor mărturii, ajungând chiar la trucarea anumitor date pe care le studiază.

6. În mod paradoxal, există indivizi mai mult sau mai puțin irresponsabili (psihopați, mitomani, atrași de profit) care văd peste tot extratereștri și oameni în negru și spun asta în gura mare.

Pseudo-cercetători și socio-psihologi

Deceniul optzeci a fost cu siguranță cel mai negru pentru cei care fac cercetări cu seriozitate și onestitate intelectuală. El a fost dominat de o mână de indivizi care, sub scutul sociologiei și psihologiei, s-au străduit să facă publicul să creadă că ozn-urile corespund unui fenomen psiho-social.

Cei șase factori enumerați mai sus frânează puternic acceptarea de către marele public a informațiilor serioase care pot să ajungă la mediile de informare în masă, ceea ce face ca impactul dezinformării asupra mentalității maselor să fie relativ puternic.

Manipularea creierelor de către o ierarhie superioară omenirii s-ar putea opera la un nivel mult mai „rafinat" decât se poate crede în general, dar în sprijinul acestei afirmații încă nu există probe.

Să nu pierdem din vedere că majoritatea manipulărilor posibile se fac indirect, prin intermediul slăbiciunilor omenești. Dacă observatorul este înșelat direct, ceea ce raportează îl înșeală uneori și pe investigator. În plus, mimetismul este folosit deseori de către fenomene pentru a ne înșela mai bine, ceea ce constituie un element de stranietate negat de cenzorii la care m-am referit mai înainte. Să dăm câteva exemple:

- În *1897*, în Statele Unite, un val de aparate aeriene ciudate, semănând cu niște baloane dirijabile, s-a revărsat peste jumătate din

țară. Cenzorii pretind că e vorba de dirijabile adevărate sau de niște farse, după caz. Totuși s-a demonstrat, în mod documentat, că stadiul aerostaticii americane în vremea aceea era mult prea embrionar pentru a le putea produce.

- La începutul anilor treizeci, în câteva țări scandinave s-a înregistrat un val de avioane-fantomă fără numere de înmatriculare și fără indicarea naționalității. Cenzorii susțin că era vorba de avioane locale, sau germane, sau chiar sovietice. Totuși, o comisie oficială militară suedeză desființase deja aceste trei ipoteze în momentul faptelor.
- În *1946*, rachete-fantomă au fost observate deasupra unor țări nordice. Andres Liljegren, din grupul privat suedez AFU a semnalat faptul că a înregistrat pe computer în jur de o mie cinci sute de cazuri! Cenzorii – fără să ancheteze serios, după cum le e obiceiul – au spus sus și tare că a fost vorba de rachete sovietice. Dar nu explică de ce-ar fi lansat URSS-ul această cantitate enormă de rachete peste niște țări asupra cărora nu avea nici un motiv să testeze astfel de arme, având în vedere teritoriul deșertic imens de care dispunea la vremea aceea, pentru efectuarea acestui gen de încercare în condiții de siguranță și discreție net superioare. Aceste observații au rămas până azi neexplicate.

Dar principalul element al acestui camuflaj constă mai ales în afirmațiile entităților făcute contactaților sau răpiților. Aceștia joacă rolul de medium, de intermediar între inteligența necunoscută care creează ozn-urile și masele de oameni care nu au habar de uluitoarea comedie jucată societății omenești dintr-o epocă mult mai îndepărtată decât se presupune în general.

Acest aspect capital al anchetei noastre va fi examinat în capitolul următor.

OZN-urile, EXTRATERESTRII ȘI TU

de *Tom Dongo*

După ani de cercetări în domeniul paranormalului (în general focalizate asupra ozn-urilor şi extratereştrilor), am reuşit să cunosc personal un mare număr dintre cei mai mari experţi din lume în privinţa ozn-urilor şi extratereştrilor. De aceea mă consider eu însumi un expert în ozn-uri. Astfel am ajuns la următoarele concluzii privitoare la activitatea extratereştrilor pe planeta noastră:

1. Există probabil cel puţin douăzeci şi cinci de rase de extratereştri (dacă nu mai mult) care vizitează în mod regulat Pământul. Unele dintre aceste forme de viaţă sunt atât de ciudate (pentru noi) încât, în general, nici măcar nu avem capacitatea să le înţelegem realitatea.
2. Câteva dintre aceste rase, sau specii, ne-ar fi eliminat în urmă cu mai multe mii de ani dacă n-ar fi existat o altă rasă, sau forţă, care i-ar fi împiedicat să acţioneze astfel.
3. Mulţi dintre vizitatorii „străini" sunt de origine interdimensională, nu sunt de esenţă fizică, ceea ce îi scuteşte să se deplaseze în nave spaţiale sau aparate de acest gen.
4. Există o foarte mare posibilitate – sau mai curând probabilitate – ca să fim proprietatea vreunei rase „străine" care, cu mult timp în urmă, ne-a instalat pe Pământ şi ne „creşte" (ca pe nişte vite). Veţi întreba: pentru ce? Probabil pentru energie. Suntem o rasă de fiinţe inconstante, instabile, imprevizibile şi foarte emotive. Cred că generăm mase de energie fizică care constituie o susţinere sau o hrană pentru unii dintre extratereştri.
5. Principalii noştri adversari s-ar putea să nu fie nebuloşii „cenuşii", ci o rasă de fiinţe umane care trăieşte printre noi. Aceşti „străini" sunt aproape identici cu noi, au mii de ani de evoluţie mai mult decât noi şi deţin probabil puteri incredibile de control asupra minţii şi acţiunilor oamenilor.

LE "CREDO" DE TOM DONGO

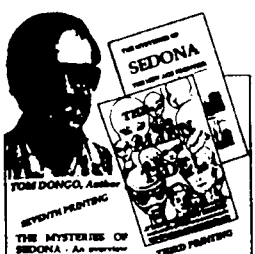
SEDONA
TOM DONGO, Author
SEVENTH PRINTING
THE MYSTERIES OF SEDONA - An overview of the New Age Mecca that is Sedona, Arizona. Topics are the famous energy vortexes, UFOs, channeling, Lemuria, metaphysical and mystical experiences and areas paranormal activity. 64 pp. $4.95. Photos. 8-1/2 x 5-1/4. ISBN 0-962748-8-1
THE ALIEN TIDE UFO-ET, metaphysical and paranormal activity in Sedona, Arizona and surrounds, with strong focus on UFO and alien activity. 128 pp. $7.95 Photos. Illustrations. Perfect bound 5-1/2 x 8-1/2. ISBN 0-962748-1-X
THIRD PRINTING
DISTRIBUTED BY NEW LEAF AND BOOK PEOPLE

UFOs, ETs and You

by Tom Dongo

After years of looking into paranormal activity (usually focused on UFOs and ETs) I now personally know many of the world's foremost experts on UFO/ET activity — so I also consider myself something of an expert in the UFO arena. As a result of all this, I have come to the following conclusions in regard to extraterrestrial activity on our planet.

ONE: We probably have as many as 25 (or more) races of ETs who regularly visit Earth. Some of these life forms are so bizarre (to us) that in general we don't even begin to have the abilities to understand their reality.

TWO: Several of these races, or species, would have eliminated us all thousands of years ago if there were not another race, or force, that has prevented them from doing so.

THREE: Many visiting aliens are of interdimensional origin, are not basically physical and do not as a rule travel in ships or craft.

FOUR: There is the very distinct possibility — in fact, probability — that we are the "property" of some alien race who long ago installed us here and "farms" us. Farms us for what, you ask? In all probability, for energy. We are a volatile, unstable, unpredictable and highly emotional race. We generate, I think, massive amounts of psychic energy that is a gourmet tonic/food to somebody out there.

FIVE: Our foremost adversary may not be the nebulous "Greys," but a specie of humans who live among us. These aliens look nearly identical to us, are many thousands of years ahead of us in evolution, and probably have incredible powers of mind control and manifestation.

SIX: By the same token, our best friends also seem to be a mysterious race of humans (aka the Swedes, or Semjase and the Pleiadians, among other candidates). These may be one and the same, and are just performing an assigned job.

SEVEN: We are indeed being abducted and examined by the thousands, likely by the millions, by some extraterrestrial contingency. There is overwhelming evidence of this now. My opinion is that most of this is of a decidedly positive nature or intent. I truly believe that there is a dash against time because of some event coming in our near future which somebody is trying to prepare us for.

EIGHT: Most of what is being done to us or for us by ETs is of a positive nature, although it is terrifying to many individuals because of a complete lack of knowledge or understanding of ET activities here on Earth. For most mainstream Americans "off-planet alien humanoids" is a term they will allow only superficially into their reality, so they become even more gullible and exploitable as a result.

NINE: There is a spiritual force out there based on love and goodness that is all-powerful. But this is a "free-will zone," and we are basically the custodians of ourselves and our environment. If we make it into a paradise of love, abundance and harmony — so be it. If we make it into an overpopulated, exploited and polluted hell with greed and ego as the motivating force — so be it. We have been given the medium and all the tools we need to accomplish either result.

In my opinion, this is a time of excitement, wonder and joyous anticipation of a potentially marvelous future. I think that if we, en masse, can change our thinking and attitudes a bit, and convince one of the alien races to openly aid us, we can in a short time transform ourselves and the Earth in a most desirable way. But it is going to take effort focused in the right direction.

The fun and games go on...

I spoke in this column in July (with illustration) of the six upside-down triangles that had appeared on my back. Lately more marks have appeared on my body. (Incidentally, two days after the discovery of the triangles an English woman friend, Susan Kingsley Rowe, came to town and looked me up. Curiously enough, she had brought along the latest book on the crop circles, a book I don't believe is yet available in the U.S. One of the last "circles" photographed in England is a large triangle with a 5-foot-diameter dot about 10 feet from the triangle's point (exactly the configuration that had appeared in miniature on my back in May).

Several weeks ago I returned from a long trip to the East Coast. The first morning back I awakened and saw I had what appeared to be burns on both of my legs. These "burns" were not there the day before. I had been driving all day with shorts on and I would have noticed anything unusual on my legs.

These blistered burn marks (see photo) were in the same location, were two inches long and were on the inside of the right and left calf on each leg. They gave me no discomfort whatsoever. I had been, for a time, a welder and have burned myself many times. If the marks had actually been burns, they would have been very painful — but they weren't. My conclusion is that they were some sort of culture, like a small pox vaccination where the culture grows under the skin, then enters the system. Two days after the discovery of the "burns" I went to an appointment with a friend and found I was an hour early. My brand-new digital watch had jumped one hour in time. I thought that it was a bit unusual, but certainly not implausible — until I went home and found that my digital alarm clock had also advanced itself one hour.

At first these bizarre things that have been happening to me and around me were somewhat of a novelty. Now I am not so sure, but it goads me on even more to try to find out what is going on. Maybe I am getting close. ✦

6. Pe de altă parte, cei mai buni aliați ai noștri par să fie o rasă umană misterioasă (asemănătoare suedezilor sau semizeilor din Pleiade, printre alte posibilități). Deși aceștia pot să fie aceiași ca primii și să se ocupe de aceeași treabă foarte specifică.
7. Suntem într-adevăr răpiți și examinați cu miile, probabil cu milioanele, pentru nevoi extraterestre. Există în momentul de față dovezi copleșitoare care demonstrează acest lucru. După părerea mea, aceste acțiuni au incontestabil un scop pozitiv. Cred cu sinceritate că e un fel de cursă contra cronometru, poate pentru a ne pregăti mai bine spiritual pentru unele evenimente apropiate.
8. Cele mai multe acțiuni executate de extratereștri sunt de natură pozitivă, deși asta poate să fie înspăimântător pentru mulți indivizi, din cauza lipsei totale de înțelegere a activităților acestor extratereștri asupra Pământului. Pentru majoritatea americanilor, „creaturi umanoide extraterestre" este o expresie curentă pe care o percep doar în mod superficial în universul care îi înconjoară, de aceea au o anumită credulitate mai ușor de exploatat.
9. Există o forță spirituală în afara lumii noastre, bazată pe iubire și bunătate, care e atotputernică. Dar ea constituie o „zonă de liber arbitru" și ne lasă să avem singuri grijă de noi și de spațiul în care trăim. Dacă facem din el o lume suprapopulată, exploatată și poluată, un fel de infern în care cupiditatea și egoismul să fie forțele dominante, atunci cu atât mai rău pentru noi. Ni s-a pus la dispoziție locul și ni s-au dat instrumentele necesare ca să ne construim habitatul în felul nostru, după unul din aceste două modele.

IV

SCHIMBURI TELEPATICE

Dacă cercetătorii europeni în general, şi unii dintre confraţii lor, francezi şi spanioli în special, ar cunoaşte mai bine dosarul fenomenelor neexplicate – nu limitate la ozn-uri –, ar şti că există o regulă care poate fi determinată destul de uşor, fără să fie nevoie să citeşti sute de volume. Le-ar fi destul să examineze câteva lucrări din fiecare specialitate, scrise de cei mai buni autori cunoscuţi pentru seriozitatea lor, ca să-şi dea seama că ea se poate enunţa astfel:

Toate mesajele, instrucţiunile şi alte comunicări primite de la inteligenţe superioare, indiferent de identitatea sau originea pe care o pot da beneficiarilor unor astfel de contacte, sunt de natură exclusiv telepatică.

În consecinţă, toate poveştile care se referă la mesaje manuscrise sau bătute la maşină de pretinşi extratereştri nu trebuie să fie considerate decât nişte mistificări ale oamenilor*.

Aproape toate aceste comunicaţii nu folosesc nici un element al lumii noastre fizice – în afară de creierul beneficiarului – şi sunt totdeauna de natură mentală. Transmisiile spiritelor superioare către spiritul uman se numără cu miile. Când se consideră că în medie un martor din zece semnalează observarea unui fenomen de tip OZN autorităţilor sau unor investigatori particulari, e logic să gândim că

*) Nu fac parte din context cele care implică un medium (n.a.).

acest procentaj trebuie să se reducă în mod considerabil atunci când e vorba de dezvăluirea unui contact direct cu „o altă lume". Teama de ridicol face adevărate ravagii.

La ora actuală, nu dispunem decât de relatările răpiților și contactaților ca să ne putem face o idee despre importanța acestor contacte. Răpiții sunt martorii cei mai siguri, căci efectele secundare fizice și psihologice constatate asupra persoanei lor – și uneori asupra automobilului lor – conferă credit acestor relatări. În plus, răpiții dezvăluie esențialul experienței pe care au trăit-o în stare de regresie hipnotică, căci foarte puțini sunt cei care și-au păstrat toate amintirile la nivelul conștientului, iar investigatorii cei mai serioși, care practică hipnoza cu precauție și rigoare, fac verificări prin întoarceri în timp și prin întrebări diferit formulate.

Dacă există persoane care cred că extratereștrii sunt în stare să bată la mașină scrisori și să le adreseze ufologilor, n-au decât să urmeze liniștiți această cale utopică. Nu se poate interzice nimănui să viseze și să creadă în Moș Crăciun...

Acest proces **unic** de comunicări telepatice se regăsește în majoritatea următoarelor fenomene neexplicate:

- apariții religioase și anomalii ale misticismului;
- posedări demonice și manifestări diabolice;
- spiritism și *channeling*;
- călătorii astrale, OBE (*Out of body experience*), NDE (*Near death experience*);
- întâlniri apropiate cu diferite entități: zei, diavoli, îngeri, demoni, zâne, Fecioara Maria, sfinți, spirite, fantome, suflete și, în zilele noastre, extratereștri.

Unele persoane contactate în cadrul acestor forme diferite de manipulare mentală au crezut – de bună credință – că au avut un dialog oral. În realitate, mulți dintre ei au recunoscut mai târziu că numai ei au vorbit și că „mesajul" entităților era perceput „în interiorul capului lor", în limba lor maternă. Alții au mai admis – cea mai mare parte a

răpiților – că le-au „auzit vorbind" pe entități fără să le vadă buzele mișcându-se și gura deschizându-se.

Toate aceste elemente întăresc ideea că aceste comunicări sunt în realitate pur telepatice, că nu există unde sonore, ci doar unde spirituale care vehiculează un gând.

Cine minte?

Una dintre înșelătoriile psihice se referă la un caz de transmisie telepatică făcută către un agent al unui serviciu secret, caz povestit de Robert Emenegger în cartea sa *Ufo's Past, Present & Future*

În *Ultra Top Secret* am explicat cum US Air Force a folosit serviciile lui Emenegger în cadrul unui proiect de film – e cineast de meserie – care trebuia să dezvăluie publicului informații capitale despre ozn-uri, dar care a fost abandonat în urma scandalului Watergate.

În cursul convorbirilor pe care le-a avut cu cei de la US Air Force în timpul realizării proiectului pentru care fusese solicitat, cineastul american a aflat chiar din gura colonelului Robert Friend, fost cadru activ în aviația militară americană și fost șef al proiectului *Blue Book*, o istorie extraordinară care merită o relatare cât se poate de completă. Iată ce spune colonelul Friend:

Printre numeroasele anchete la care am luat parte, una dintre ele s-a deosebit complet de celelalte prin caracterul ei cu adevărat insolit. La începutul acestui caz, se pare că contraamiralul K... a intrat în posesia unor informații referitoare la o femeie din nordul statului Maine, care pretindea că se află în contact cu creaturi extraterestre. Doi ofițeri de informații din cadrul ONI (Office of Naval Intelligence – Serviciul de informații al Marinei) au fost trimiși să facă o anchetă în acest caz.

Mai înainte, canadienii făcuseră o investigație lungă și intensivă asupra afirmațiilor acestei femei, doamna S... În timpul

întrevederii cu cei doi agenți de la ONI, ea a intrat în transă și cei doi anchetatori i-au pus întrebări tehnice și științifice la care nivelul ei intelectual n-ar fi trebuit să-i permită să ofere răspunsuri. Totuși, pe măsură ce întrebările erau puse, ea a putut să răspundă cu ușurință, cu ajutorul telepatic – se pare – al acestor pretinși extratereștri. Conform raportului, ea a spus că există o organizație OEEV, care înseamnă Asociația Universală a Planetelor și că aceasta are un proiect EU sau EUENZA, termeni care ar însemna: Pământ, în curs de realizare.

Unul dintre ofițeri, un căpitan de fregată, a fost informat de doamna S... că entitățile voiau să răspundă direct prin comunicare telepatică cu el, chiar dacă nu mai avusese până atunci nici o experiență în acest domeniu. Omul a acceptat și a început să treacă pe o foaie răspunsurile pe care i le punea colegul său.

Foaia a fost expediată în cel mai scurt timp autorităților de la Washington, cu o copie pentru foarte sceptica CIA... Cu toate acestea, nu exista nici un motiv pentru respingerea raportului acestui ofițer foarte apreciat.

În 1959, am fost invitat să asist la o întâlnire în partea cea mai secretă a clădirii guvernului din Washington. Am fost informat, în fața unui grup de membri CIA și ai unor ofițeri militari, că fusese făcută o experiență cu același căpitan de fregată. Mi s-a povestit cum a intrat în transă și a putut să intre în contact cu o creatură presupusă extraterestră. I-au fost puse mai multe întrebări și s-au primit răspunsuri precum acestea:

– Favorizați un guvern, un grup sau o rasă oarecare?

– Nu.

– Puteți să ne arătați o navă spațială?

Ofițerul de la Navy, în stare de transă, le-a spus participanților să se ducă la fereastră, unde vor vedea dovada pe care doreau s-o vadă. Grupul s-a repezit la fereastră și martorii au putut să observe un presupus ozn. Am fost asigurat că s-a cerut telefonic

confirmarea unei staţii-radar. Aceasta a răspuns că sectorul de pe cer unde se afla aparatul era perturbat pe radare în acelaşi moment.

După ce am fost informat de toate detaliile acestui episod, l-am întrebat pe ofiţerul de la Navy dacă putea să încerce un contact pentru mine. El s-a aşezat pe un scaun, apoi, după câteva minute, a părut că intră într-o stare de transă, cu mărul lui Adam urcând şi coborând cu rapiditate.

I-au fost puse întrebări şi el a scris răspunsurile cu nişte litere destul de mari, făcând gesturi rapide dar sacadate. Nu avea nici o legătură cu un mod de scriere naturală. Am aflat şi numele aşa-zişilor extratereştri. Unul se numea Crill, altul Alomar, iar al treilea Affa, şi toţi trei ar fi fost originari de pe planeta Uranus.

Trebuie să ne dăm seama că toţi aceşti oameni aveau un acces foarte înalt la informaţiile clasificate. Toţi erau agenţi de informaţii cu un grad de credibilitate şi un profesionalism mai presus de orice bănuială.

Mai târziu, am renunţat de a mai trimite raportul superiorilor mei când mi s-a transmis din partea lor că, atâta vreme cât o altă agenţie guvernamentală se ocupa de acest caz, noi nu trebuie să ne amestecăm

Robert Emenegger adaugă că a avut cunoştinţă de numele a şapte agenţi prezenţi la experienţa de la Washington dar că, la cererea colonelului Friend, a promis că nu le va dezvălui.

Pretinsa origine a acestor entităţi – planeta Uranus – abia credibilă la vremea aceea, apare azi ca o minciună grosolană. Proveniența aşa-zişilor extratereştri s-a îndepărtat de planeta noastră pe măsură ce se ameliorau cunoştinţele noastre despre sistemul solar.

Iată raportul redactat de colonelul Friend despre acest caz al contactelor telepatice:

Memorandum pentru arhive.

1. 6 iulie 1959, dl A..., Washington DC, l-a contactat pe colonelul B... în legătură cu obiectele zburătoare neidentificate. Colonelul B... l-a informat pe dl. A... că maiorul Friend era invitat să participe la întâlnirea din 9 iulie, organizată de CIA.

2. A) La orele paisprezece, în ziua de 9 iulie 1959, a avut loc o întâlnire în imobilul aparținând CIA, situat la intersecția Străzii 5 cu Strada K, din cartierul de nord-vest.

B) Dl. A... a luat conducerea întâlnirii și a deschis dezbaterile cu o discuție generală despre programul OZN și participarea CIA și ONI până la acea dată. S-a vorbit despre observația de la Mariana, din august 1950, și de cea de la Tremonton, de la 2 iulie 1952. Aceste două cazuri beneficiază de elemente de natură fizică evidente, sub forma unor filme care au fost analizate de Marină. Discuția a durat două ore, după care unii participanți s-au retras. Apoi a fost abordat adevăratul scop al reuniunii și i s-a cerut maiorului Friend să aibă spiritul deschis față de experiența care avea să aibă loc.

C) Dl. A... a făcut pentru maiorul Friend rezumatul unui caz pe care Marina îl anchetase în lunile mai și iunie ale anului 1954. Era vorba de o doamnă S..., de la South Berwick (Maine), care a semnalat celor de la US Navy – prin intermediul contra-amiralului K..., de la South Berwick – că se afla în contact cu niște ființe din spațiu. Metoda de contact constă în a te gândi cu intensitate la o întrebare în timp ce ții un creion în mână, și atunci o forță necunoscută pune stăpânire pe mână și o face să scrie răspunsul. Maiorului Friend i s-a mai adus la cunoștință că guvernul canadian făcuse o anchetă foarte susținută în legătură cu afirmațiile doamnei S... Un dosar complet referitor la acest caz se află la... în birourile ONI. După acest scurt rezumat, s-a dat cuvântul căpitanului de fregată C...

D) Căpitanul de fregată C... a pus accentul pe călătoria aeriană pe care a făcut-o, împreună cu alt ofițer al Marinei, în statul Maine, la doamna S..., cu intenția de a asista la o luare de contact și a sta de vorbă cu această doamnă. După ce au stat de vorbă și după contact, doamna S. i-a propus căpitanului de fregată C... să încerce să stabilească el însuși comunicarea. Ofițerul a acceptat, dar încercarea lui s-a soldat cu un eșec.

E) După întoarcerea la Washington, căpitanul de fregată C... a discutat despre cele întâmplate cu dl. A... și căpitanul de corvetă D... într-un birou al CIA. La cererea expresă a celor doi, el a acceptat să facă o nouă tentativă de contact telepatic și, de data asta, a reușit să primească mesaje de la o persoană numită Affa, care pretindea că este un locuitor al planetei Uranus. Căpitanul de fregată C... a trebuit să ia un stilou și o foaie de hârtie pentru a răspunde în scris la întrebările însoțitorilor lui, lăsându-și mâna relaxată pentru a putea să fie ghidată de entitatea contactată. În timpul transmiterii fiecărui mesaj, mediumul a părut cuprins de o foarte mare tensiune fizică. Iată câteva exemple de întrebări puse lui Affa cu răspunsurile obținute:

Î: *Favorizați un guvern, un grup religios sau o rasă oarecare?*

R: *Nu. Nu facem asta. Semnat Affa.*

Î: *Va avea loc un al treilea război mondial?*

R: *Nu. Semnat Affa.*

Î: *Catolicii sunt poporul „ales"?*

R: *Nu. Semnat Affa.*

Î: *Putem vedea o navă spațială sau o farfurie zburătoare?*

R: *Când doriți să vedeți una? Semnat Affa.*

Î: *Putem vedea una acum?*

R: *Duceți-vă la fereastră. Semnat Affa.*

(Dl A... și ofițerii C... și D... se duc la fereastră).

Î: *Privim în direcția corectă?*

R: *Da. Semnat Affa (răspuns vocal prin intermediul mediumului).*

În momentul acela, cam pe la orele paisprezece, în ziua de 9 iulie 1959, cei trei oameni au văzut ceea ce au considerat a fi o farfurie zburătoare. Ei descriu obiectul ca având o formă rotundă şi o strălucire mai pronunţată pe perimetru faţă de centru. Căpitanul de corvetă D... a luat legătura cu centrul-radar de la Washington şi a fost informat că, din cauza unor motive necunoscute, ecourile radar din sectorul în care se afla nava fuseseră neutralizate în momentul observaţiei. În timpul contactului telepatic, unul dintre răspunsurile la întrebări a indicat că apar perturbări în reţeaua noastră de radare când acestea sunt penetrate de nave spaţiale.

F) După examinarea documentelor şi discuţia care a urmat, maiorul Friend i-a cerut căpitanului de fregată C. să mai facă o tentativă de legătură telepatică, acesta a acceptat, dar ea a fost un semieşec. În cele câteva răspunsuri pe care le-a primit, s-a precizat că nu era momentul oportun pentru un contact. Totuşi, s-a indicat că nu exista nici o obiecţie faţă de o continuare a reuniunii.

G) Dl. A... şi toate persoanele prezente au afirmat că îl cunoşteau de mulţi ani pe ofiţerul C... Toţi i-au garantat competenţa, rezerva şi ataşamentul faţă de explicaţiile raţionale. Toţi acordau o importanţă semnificativă acestei experienţe şi seriozităţii împrejurării căpitanului de fregată C... precum şi a ceea ce fusese văzut de Dl. A... şi căpitanul de corvetă D.

H) La 10 iulie 1959, maiorul Friend, precum şi căpitanul de fregată C..., s-au dus la biroul ONI de la... pentru a studia dosarul referitor la doamna Swan. Arhivele indică faptul că doamna S... a fost în legătură cu următoarele persoane, aşa-zis originare din planetele indicate mai jos:

- *Affa (Uranus),*
- *Crill (Jupiter),*

- *Alomar (Mercur),*
- *Ponnar (Mercur),*
- *Ankar (Centauri).*

De notat că entitatea Ponnar dorea ca rasa umană să fie lăsată să fiarbă în suc propriu.

Marina arată că prin intermediul acestor contacte, doamna S... a fost capabilă să răspundă la întrebări tehnice care depăşeau bagajul său intelectual şi al cunoştinţelor sale generale. Dosarul conţine înregistrările unor contacte avute de doamna S, în cursul cărora se face o vagă aluzie la propulsia navelor spaţiale şi la modul în care sunt concepute, deşi aceste informaţii au o valoare foarte scăzută. Canadienii, după spusele ofiţerului C..., ar fi exploatat acest aspect ştiinţific al cazului.

I) Dosarul despre doamna S... preciza că există o organizaţie OEEV, care înseamnă Asociaţia Universală a Planetelor, şi că are un proiect EU sau EUENZA (?) care vrea să însemne: Pământ, în curs de realizare. Scopurile pomenitul proiect nu au fost dezvăluite. Arhivele indicau că pe Jupiter exista o populaţie de 787 730 016 indivizi, că ziua e de şapte ori mai lungă decât pe Pământ şi că o zi pe Uranus e de zece ori mai lungă decât pe planeta noastră.*

J) În cursul unei discuţii, ofiţerul C... a spus că avea sentimentul că acest caz comporta suficiente elemente concrete pentru a se întreprinde o acţiune oarecare în această privinţă. Totuşi, el a sugerat să se pregătească întrebări specifice pentru a fi puse doamnei S..., dacă Aviaţia militară avea de gând să aprofundeze investigaţiile. S-au luat măsuri pentru contactarea lui E... şi F..., la 11 iulie 1959. Maiorul Friend a cerut ca AMC-ul să fie informat de eventualele urmări.

Robert Emenegger l-a întrebat pe colonelul Friend (maior în perioada faptelor relatate în raport) despre aceste eventuale urmări. Acesta a zâmbit şi a răspuns:

*) Aceste informaţii nu corespund deloc realităţii, care este cu totul diferită (n.a.).

Când un general dă ordin unui colonel să uite ceva, colonelul uită! Totuşi, am descoperit mai târziu că martorii care erau de faţă în încăpere în ziua aceea fuseseră mutaţi la alte baze sau la alte servicii. Cazul acesta rămâne pentru mine neexplicat. Nu ştiu ce să cred. Pare unic în genul lui, cel puţin este singurul de acest tip de care am avut cunoştinţă în timpul prezenţei mele în anchetele despre ozn-uri.

Cine este vinovat de absurdităţile pe care le conţine această relatare?

• Robert Emenegger? Nu. El a dat numele colonelului Friend drept sursă de informaţie. Acest ofiţer chiar a fost la conducerea unui proiect *Blue Book* în timpul unei părţi a carierei sale în US Air Force. În plus, Emenegger nu se interesa de ozn-uri atunci când a fost contactat de serviciul de informaţii al Aviaţiei Militare pentru a face un film despre aceste fenomene.

• Colonelul Friend? Nu. Emenegger s-a dus la Friend pentru a-i pune întrebări despre *Blue Book*, nu invers. În plus, ofiţerul s-a arătat reticent faţă de el la prima întâlnire. În sfârşit, faptul că narează toată povestea unui civil arată că nu a existat un ordin de secret absolut asupra acestui caz.

• Oamenii de la CIA cu complicitatea celor de la ONI? Posibil. Nu vedem interesul manevrei, mai ales pentru înşelarea unui ofiţer aflat la conducerea unui proiect care trebuia să studieze observaţiile OZN, şi în plus folosindu-se o poveste atât de aberantă.

• Inteligenţa superioară care ne manipulează? Este foarte verosimil şi cât se poate în stilul ei (aberaţia unor elemente despre originea entităţilor, de exemplu). Cu atât mai mult cu cât au fost multe alte cazuri în care au fost implicaţi oameni mai simpli, mai modeşti, care au fost consideraţi drept „inventatori". Cititorul a observat folosirea unor litere ale alfabetului nostru pentru desemnarea unui pretins organism interplanetar (OEEV), care nici măcar nu corespunde traducerii în engleză (Universal Association of Planets, în consecinţă:

UAP). Să nu uităm că aceste cuvinte au fost obținute prin scriere automatică. Cu alte cuvinte, inteligența respectivă a preluat controlul creierului mediumului și s-a folosit de conceptele lui pentru a-și exprima scornelile. Dacă ofițerul ar fi fost sovietic, el ar fi scris rusește, cu litere chirilice. Sigla OEEV este o absurditate.

Acest caz ni se pare că depășește limitele permise ale naivității, dar să nu uităm că el are loc în 1959. Dacă el s-ar fi petrecut acum, ar fi fost adaptat cunoștințelor vremii noastre, pentru că totul ne duce la concluzia că entitatea sau entitățile răspunzătoare și-ar extrage elementele din creierul uman, chiar dacă acest caz va părea absurd peste douăzeci-treizeci de ani.

Alte comedii

Vom cita pe scurt alte câteva incidente de același tip care se situează în aceeași epocă, în cursul cărora martorii au fost înșelați după un mod identic în cadrul unei întâlniri apropiate de gradul III.

La 23 iulie 1947, cam la o lună după prima observare a unor farfurii zburătoare un anume José C. Higgins, din Parama (Brazilia), topograf în momentul faptelor, a văzut aterizând un ozn mare cu un diametru de patruzeci și cinci de metri, din el coborând niște creaturi în ținută de vânătoare. Indivizii aveau doi metri înălțime. Unul dintre ei a desenat pe sol un cerc mic înconjurat de altele șapte. A arătat soarele și apoi cel mai mic cerc. Apoi a arătat cercul șapte și a pronunțat un cuvânt: Orque. Martorul a interpretat aceasta ca vrând să însemne că acești indivizi de pe planeta a șaptea a sistemului nostru solar, adică Uranus*. Cum pe această planetă domnește o temperatură medie de o sută șaptezeci de grade Celsius sub zero, probabil că viața ar putea să se situeze doar la nivelul câtorva varietăți de amibe, și chiar și așa...

*) Orque (lat. *Orcus*) este o altă denumire a zeului Pluton, al cărui nume îl poartă cea de a noua planetă: alt element de incoerență... (n.a.)

În cazul doamnei Cynthia Appleton, din Birmingham (Anglia), a avut loc un dialog mental atunci când o creatură din altă lume s-a manifestat prima dată, la 18 noiembrie 1957. Martora se afla la domiciliul său, ocupată cu ultimul născut, când lângă vatră a apărut o siluetă. Individul era înalt şi frumos, de tip uman, şi purta un veşmânt dintr-o ţesătură fină argintie sau dintr-un material plastic. Fiinţa pretindea că vine de pe Venus şi că se află în căutarea unui element care devenea rar pe planeta lui, dar care se afla din abundenţă în mările noastre. Doamna Appleton a avut impresia că e vorba de un metal numit „titium", dar soţul ei crede că trebuie să ne gândim la titan (*titanium* în engleză). Tot prin telepatie, entitatea a informat-o că forţele motrice de pe Pământ nu erau folosite în mod corespunzător, că greşeam încercând să învingem gravitaţia „în sus". Venusienii ar fi mult mai practici, şi s-ar deplasa „într-o parte" (?!). Extraterestrul i-a arătat un desen sau o fotografie care reprezenta o navă spaţială şi, înainte de a-şi părăsi gazda, i-a promis că se va întoarce s-o vadă în ianuarie. Ceea ce a şi făcut în ziua de 8 a acestei luni, din anul 1958, însoţit de un alt venusian, tot conform aceluiaşi proces, prim materializare în interiorul apartamentului martorului. Străinul i-a făcut o recomandare interesantă din mai multe puncte de vedere, cu glas tare şi în engleză – cel puţin aşa a crezut doamna Appleton – şi care nu e neapărat o minciună gogonată:

Nu te apropia, ar putea să fie periculos pentru tine să ne atingi, căci ceea ce vezi este doar o proiecţie a noastră.

După ce a prezis mari vărsări de sânge şi suferinţe în viitor – profeţii gratuite, pe care le poate face şi băcanul meu, pentru că nu a fost pomenită nici o dată şi nici un loc – şi a anunţat că nu vor mai reveni pe Pământ, entitatea şi însoţitorul ei au salutat-o înclinându-se, apoi au dispărut ca prin dematerializare. În realitate, în septembrie 1958, doamna Appleton a primit din nou vizita entităţii care i-a prezis naşterea unui băiat în mai 1959, prezicere care s-a dovedit aproape corectă, doar că nou-născutul a venit pe lume la 2 iunie.

În acest caz, nu există nici o aterizare şi nici un ozn. Ceea ce demonstrează, după cum am explicat deja în concluziile la *OZN, Dosar secret*, că inteligenţa care creează aceste fenomene poate foarte bine să se lipsească de nave aeriene sau spaţiale pentru a lua contact cu oamenii, şi în consecinţă ele nu sunt probabil decât nişte accesorii de circumstanţă pentru a ne înşela mai bine. Pe vremuri, creaturile zâne nu aveau deloc nevoie de vehicule aeriene pentru a se manifesta oamenilor sau pentru a-i răpi.

Se mai poate sublinia acea idee de proiecţie holografică tridimensională, la care face aluzie entitatea, şi care ar putea să corespundă cu materializarea energetică a unei momeli şi nu a unei fiinţe vii, calchiată pe conceptele martorului în materie de creaturi extraterestre. E cât se poate de clar că descrierea entităţii este foarte apropiată de frumoşii venusieni ai lui George Adamski, căruia doamna Appleton putuse să-i citească cartea apărută în Anglia în 1953.

În primăvara anului 1964, doamna Laichbury, aflată la domiciliul său de la Little River, lângă Manchester (tot Anglia) a fost implicată într-un incident amuzant. Şi în acest caz lipseşte ozn-ul şi „vizita" are loc în interiorul casei. Doamna Laichbury s-a trezit într-o noapte ca să constate că dormitorul ei era luminat de o intensă sursă de lumină venind din exterior, dinspre fereastră, şi care a părut că „explodează" în cea mai mare tăcere. Două luni mai târziu, tot în plină noapte, în mijlocul încăperii în care era culcată, a apărut o entitate înaltă de un metru şi jumătate. Personajul a pretins că a coborât dintr-o „navă" a cărui lumină doamna o văzuse în incidentul precedent, şi că fusese părăsit de ai lui pe Pământ. Au urmat alte vizite, numai nocturne, fără apariţia vreunei nave extraterestre. Entitatea a pretins că vine de pe Pluton, toate informaţiile fiind de natură telepatică, apoi literele PLUTON au părut parcă suspendate în aer pe faţa martorului, ca materializate. La vremea aceea, doamna în cauză a pretins că nu ştia

că există o planetă cu acest nume. Trei ani mai târziu, aceeași doamnă Laichbury a văzut afară, pe fereastră, o sferă de lumină portocalie. Și-a zis că poate e plutonianul care venea să-i spună că în sfârșit se putea întoarce la el acasă, dar sfera a dispărut fără să-i fi satisfăcut curiozitatea.

Ne putem da seama că ozn-ul este deseori absent în cazul acestui tip de contact și că aparițiile pot să aibă loc în interiorul locuinței martorului. Această constatare poate să ne facă mai bine să acceptăm cazurile de răpire din casă sau din apartament a unor răpiți precum Betty Andreasson-Luca, doamna Shirley Coyne și multe alte persoane care au trăit acest gen de experiență.

În exemplele citate, entitățile nu declară motivul exact al contactului, ele mulțumindu-se să emită afirmații absurde, aberante și profeții ușor de exprimat și pe care viitorul le va dezminți, conform unei tradiții mai mult decât seculare, căci pe vremuri zânele făceau același tip de afirmații lipsite de semnificație.

Amintesc în trecere, în legătură cu previziunile pe termen lung sau scurt făcute de apariții sau entități – cele mai celebre sunt cele ale „Fecioarei" de la Fatima din 1917 –, că ele nu s-au realizat deloc așa cum au fost anunțate. În cadrul tuturor fenomenelor neexplicate în care o entitate, vizibilă sau nu, „dialoghează" cu un „clarvăzător" de bună credință, dacă se emit profeții, ele se realizează diferit sau niciodată. Uneori, profețiile sunt vagi și pot să se refere la orice, de vreme ce nu se precizează data și locul. Bineînțeles, fanaticii le traduc în felul lor pentru a le adapta evenimentelor care au loc după aceea și ca să poată să strige în gura mare că s-a săvârșit un miracol.

E destul să ne gândim la „echilibristica" făcută de admiratorii lui Nostradamus pentru a „explica" faimoasele sale profeții. Fiecare autor oferă versiunea lui, explicația proprie pentru fiecare catren și, firește, câți autori, atâtea adaptări...

Minciuni venite din alte lumi

Raymond Shearer, răpit în aprilie 1970, din Wisconsin, a aflat de la răpitorii săi că puteau să călătorească mai repede decât lumina, să încetinească, să accelereze şi chiar să oprească scurgerea timpului. Ei mai erau în stare să se convertească în energie pură şi să se deplaseze oriunde prin voinţa spiritului. Uneori, când călătoreau într-o navă spaţială, puteau s-o facă invizibilă pentru oameni. În cadrul cercetărilor lor, ei modificaseră psihicul anumitor fiinţe umane pentru ca acestea să devină agenţii lor involuntari. În mare, adaptate la epocă, sunt aceleaşi informaţii ca cele făcute pe vremuri de micile zâne celor care aveau „o a doua vedere".

John H. Womack, în aprilie 1975, în Alabama, a auzit o versiune diametral opusă. Răpitorii au explicat că era imposibil să te deplasezi mai repede decât lumina şi că călătoriile intergalactice erau de domeniul utopiei. I s-au făcut preziceri apocaliptice asupra autodistrugerii omenirii şi acele fiinţe au admis că credeau într-un „Creator" sau o „Inteligenţă Supremă".

Antonio Nelson Tosca, din Brazilia, a primit în decembrie 1983 confidenţe contradictorii faţă de cele precedente. O entitate i-a spus, prin telepatie, că pe Pământ se vor petrece în curând lucruri extraordinare, că „Marii Stăpâni" urmau să se întoarcă ca să facă din planeta noastră un Paradis după ce vor fi înviat morţii!

Un răpit cunoscut doar cu iniţialele C.A.V. a trăit o răpire în martie 1949, în Peru. Răpitorii lui au făcut comentarii ironice despre Dumnezeu, pretinzând că ei înşişi erau asemenea lui Dumnezeu şi veşnici.

Betty Andreasson, răpită în ianuarie 1967 din Massachusetts, a fost prezentată unei entităţi divine şi a perceput o voce pe care a asociat-o cu cea a lui Dumnezeu, care i-a adus la cunoştinţă că fusese aleasă pentru credinţa ei în Isus, ca şi alţii, pentru a duce fiinţele

omenești „spre lumină". Un ufonaut i-a spus că pământenii se autodistrugeau dar că entitățile țineau la ei și veniseră ca să-i salveze; că mulți răpiți erau programați cu „secrete" în cap ca să pregătească oamenii pentru primirea amicală față de reprezentanții lor oficiali într-un viitor neprecizat. Cu ocazia altei răpiri, în vara anului 1975, răpitorul ei i-a adus la cunoștință că Pământul era vizitat de șaptezeci de rase diferite, unele venind de pe alte planete, câteva chiar de pe Pământ, iar altele din lumi sau planuri diferite.

Anatoli Malishev din URSS a fost capturat în 1978 de niște creaturi originare de pe o planetă situată la trei ani lumină de Pământ, care l-au dus până la baza lor situată pe fața ascunsă a lunii.

John Day, din Essex (Anglia) a aflat în 1974 de la răpitorii lui că aveau baze pe fundul mărilor noastre.

Luigi Oswald din Argentina a aflat, în 1975, de la ufonauții care îl capturaseră, că aveau baze în Argentina sau în Patagonia.

R.B. Hooper, din California, a aflat, în mai 1959, de la entități că locuiau pe un satelit deasupra Pământului.

Shane Kurz, din statul New York, a aflat, în mai 1968, că răpitorii ei voiau un copil de la ea, în cadrul unui test care urmărea să se determine posibilitatea unei încrucișări între rasele noastre!

Antonio Carlos Ferreira din Brazilia, în iunie 1979, a aflat de următoarele intenții ale creaturilor: obținerea unui copil de sex masculin al cărui tată va fi el, în cadrul unor experiențe genetice.

William J. Hermann, din Carolina de Sud, a fost informat, în mai 1979, că răpitorii lui, originari din sistemul Zeta Reticuli, aveau o „rețea" pentru observarea planetei noastre, că toate contactele cu guvernele de pe Pământ fuseseră respinse de acestea din urmă și că tot ce se știa despre extratereștri era ținut ascuns publicului. Liderul ufonauților a afirmat că pilotul Frederick Valentich, care a dispărut în 1978 cu avionul său, era teafăr și nevătămat și că fusese ales să rămână în lumea răpitorilor.

Meagan Elliot din Texas, în august 1980, când le-a întrebat pe entități de ce nu se făceau cunoscute pământenilor, acestea i-au răs-

puns că o astfel de acțiune ar provoca distrugerea noastră. Întrebați despre lumea lor de origine, ele au afirmat că vin din același loc ca și răpita!

Sergentul Charles L. Moody, în august 1975, lângă Alamogordo (New Mexico), a aflat de la răpitorii săi că se vor întoarce peste trei ani (deci în 1978) pentru a se arăta pe față oamenilor. Moody încă îi mai așteaptă...

Virginia Horton, din Manitoba (Canada), în vara anului 1950, a fost anunțată de liderul ufonauților că va fi contactată din nou într-un viitor apropiat pentru a fi dusă să viziteze lumea lui originală. A pretins că o putea găsi oricând și oriunde, și în iunie 1960, pe când se afla în Alsacia, Virginia a fost din nou răpită și a făcut călătoria promisă.

Sandra Larson, din Dakota de Nord, a avut de-a face, în decembrie 1975, cu o creatură care i-a mărturisit că nu înțelege cum poate să funcționeze mințile umane independente unele de altele.

Ce concluzie se poate trage?

Complexitatea acestor incidente este imensă. Detaliile oferite de răpiți sunt atât de numeroase și contradictorii încât e practic imposibil să tragi o învățătură cu adevărat solidă, sau poate aceea că răpitorii nu spun nimic serios despre originea și intențiile lor și nu le servesc victimelor lor decât minciuni. Unele dintre aceste minciuni sunt evidente, altele mai puțin. Câteva elemente, foarte rare, ar putea eventual să reflecte o parte din adevăr.

Ceea ce i s-a spus lui Meagan Elliot poate să fie relativ exact. Admiterea oficială a prezenței unei inteligențe superioare are mari șanse să provoace răsturnări mari în societatea noastră, acesta fiind un fapt admis de sociologi care se sprijină pe exemplele furnizate de propriile noastre civilizații, cele mai evoluate destabilizându-le pe cele mai primitive. Cât privește venirea din același loc cu al martorului

(adică Pământul), e numai o jumătate de adevăr, care ascunde probabil o dimensiune paralelă cu planeta noastră, o altă fracțiune spațio-temporală a lumii noastre. Din nefericire, nu există o certitudine absolută.

Veşmântul răpirii este diversificat, dar rămâne constant în absurditate, incoerență, grotesc şi naivitate. Fondul nu variază niciodată sau foarte puțin: unul sau mai multe ființe omenești sunt sustrase temporar mediului lor familiar pentru a fi utilizate în scopul aparent al unei experiențe științifice, la limita condiției cobaiului. Răpiții sunt deseori dezbrăcați, aseptizați, cercetați cu diferite aparate ciudate şi se acționează asupra corpului şi minții lor, cuprinzând luarea de eşantioane, teste, sondări, punerea sau retragerea unor implanturi, etc.

Minciunile se referă la conținutul dezvăluirilor făcute de răpitori răpiților şi la unele spectacole aparente oferite privirii lor (vizitarea navei, călătoria la o bază subterană sau pe o altă planetă, etc.), dar e mai dificil să tranşezi lucrurile când e vorba despre tot ce se referă la „examinarea" martorilor de către entități. Unele urme fizice (cicatrice, urme de înțepături, vânătăi, roşeață persistentă, etc.), precum şi unele efecte secundare fiziologice şi psihice (unele cu efect întârziat), indică faptul că s-au făcut manipulări corporale şi mentale. Totuşi, nu e deloc sigur că ele s-au desfăşurat aşa cum le-a relatat mai târziu răpitul. Există multe şanse ca amintirile revelate de regresia hipnotică (sau spontană) să facă parte dintr-un scenariu introdus în creier pentru a falsifica perceperea adevăratei experiențe. După părerea mea, aceasta nu priveşte probabil decât psihicul martorului, tot ce legat de fizic fiind doar înşelătorie.

Oricum, răpirea acționează la două nivele:

1. *Fizic*. Neutralizarea corpului martorului care e sustras mediului său natural, uneori cu automobil cu tot. Este deci deplasat în spațiu – mai rar în timp, ceea ce era mai obişnuit pe vremuri – şi supus unor acțiuni care lasă urme fizice şi psihologice asupra persoanei sale. Încă nu s-a putut demonstra că aceste acțiuni sunt doar înşelătoare.

2. *Psihic.* Neutralizarea creierului martorului. Ocultarea anumitor episoade ale răpirii, poate chiar toate, şi inserarea unor percepţii false sub forma de imagini mentale (ca un film) pe care martorul şi-l „aminteşte" fie sub regresie hipnotică, fie spontan. „Amintirile" de acest tip vor fi reţinute de investigatori, vor influenţa opinia lor despre incident şi le vor falsifica astfel judecata.

Există totuşi mai multe elemente deosebit de evidente care demonstrează că aceste întâlniri apropiate nu sunt decât o comedie pusă la cale special pentru martori.

- Unele răpiri au fost efectuate fără ca martorul să fi remarcat vreo navă spaţială sau aeriană, mai ales răpirile din dormitoare, şi asta uneori în plină zonă urbanizată, inclusiv în plin New York! În astfel de cazuri, se semnalează neutralizarea celuilalt soţ care nu se trezeşte şi nu-şi dă seama de nimic. Adică exact ce se petrecea pe vremuri cu zânele sau cu diavolul, răpitul fiind substituit cu un „înlocuitor" pentru înşelarea celuilalt dacă acesta s-ar fi trezit. Asta dovedeşte că nava (ozn-ul) nu e decât un element de decor.
- Răpitorii se mişcă în atmosfera noastră, fără mască respiratorie, iar răpiţii, când sunt duşi în altă lume, nu primesc nici ei astfel de măşti. La fel dacă sunt duşi numai la bordul unei pretinse nave spaţiale. Respiră fără probleme aerul ambiant care este deci acelaşi ca cel al mediului nostru planetar. Or, este foarte improbabil ca alte planete să beneficieze de o atmosferă identică cu a noastră şi ca extratereştrii să poată circula liber pe solul nostru fără masca şi combinezonul de protecţie. Fără a mai vorbi de problema riscului de contaminare (în ambele sensuri), cu viruşi...

Asta dovedeşte două lucruri:

1. Răpitorii sunt ei înşişi nişte iluzii, materializate temporar pentru punerea în scenă a unei întâlniri apropiate de gradul III şi poate imagini mentale induse în creier printr-un artificiu oarecare (întâlnirea de gradul IV).

2. Răpiții nu părăsesc Pământul, și probabil că sunt „tratați" mai curând într-o zonă restrânsă a planetei noastre care a fost neutralizată, deci inaccesibilă altor persoane.

Pe vremuri, când răpitul era dus fizic în țara zânelor, putea să fie adus înapoi după trecerea câtorva ani, deși el avea impresia că petrecuse „în altă parte" numai câteva ore. În zilele noastre, această anomalie nu mai există sau foarte puțin. Ultimul caz de acest tip despre care am cunoștință este cel al lui Mario Restier, din Brazilia, răpit la 4 decembrie 1949. El pretinde că a fost dus de răpitorii săi în lumea lor de origine. Acolo vizitase un oraș aflat sub un dom protector, cu drumuri suspendate și un cer albastru fără soare. Restier a petrecut trei zile în acel loc (fără mască de respirat, ca de obicei), și când a fost adus acasă, data indicată e 14 aprilie 1950!

Ținând cont de faptul că astfel de cazuri similare au fost semnalate în secolul al XVII-lea și secolul al XVIII-lea, nu există motive ca acesta să fie respins. Deci se pune o întrebare. Unde au putut victimele unor astfel de anomalii temporale să respire un aer identic cu cel pe care îl respiră pe Pământ? Răspuns: pur și simplu pe Pământ, într-un loc ignorat de oameni, argument pe care îl prezintă partizanii bazelor subterane extraterestre pentru a explica validitatea afirmațiilor lor.

Problema e mai complexă, căci anomalia temporală de altădată se explică mai bine printr-o dimensiune paralelă cu cea a propriului nostru Pământ. În plus, faptul că ea a dispărut aproape în întregime în zilele noastre se poate înțelege dacă admitem că răpitul se află temporar dus într-un mic spațiu neutralizat al planetei noastre, spațiu deseori identificat ca fiind ozn-ul. În acest caz, se înțelege mai bine de ce respiră normal căci este „tratat" într-un mediu terestru mai mult decât „controlat".

Problema se complică când vrem să explicăm cum a putut să respire nestingherit într-o „altă lume", dar dacă această altă lume este pur și simplu decalată în raport cu a noastră în timp și spațiu, atunci poate să fie aceeași atmosferă pentru că e vorba de aceeași teză a „vechilor astronauți", cu o diferență importantă totuși: „vizitatorii" n-ar veni

de pe altă planetă, ci din alt plan decât al nostru, având aceiaşi parametri geofizici ca Pământul nostru, de fapt acelaşi corp ceresc.

Canalele

În secolul trecut, spiritismul (sau necromanţia) a fost la mare vogă, mai ales în Europa, iar cei care aveau calităţi de medium primeau mesaje provenite de la pretinsele spirite ale persoanelor decedate. E posibil ca, în afara manevrelor escrocilor care voiau să profite de pe urma credulităţii celor care doreau să intre în contact cu o fiinţă dragă decedată, comunicaţiile autentice nu au fost de fapt decât alte forme de înşelătorie servite amatorilor de emoţii tari din epocă.

După părerea mea, dacă morţii ar putea cu adevărat să vorbească, cu siguranţă că poliţia din toate ţările lumii i-ar solicita fără ezitare şi toate marile afaceri criminale ar fi în mod sistematic rezolvate şi toţi asasinii identificaţi. Numai că situaţia e cu totul alta...

Actualmente, mai ales în Statele Unite, s-a născut un nou spiritism care se dezvoltă de câţiva ani. Americanii îl deosebesc de vechiul spiritism numindu-l *channeling*, canalul fiind mediumul.

Channeling-ul american nu stabileşte legătura cu fiinţele apropiate decedate, ci cu entităţi care pretind că trăiesc pe alte planuri nefizice, în alte dimensiuni mai mult spirituale decât materiale, precum şi în cadrul unei fiinţe astrale compozite de cea mai mare complexitate.

Aceste entităţi îşi atribuie nume dintre cele mai variate: Seth, Iisus, arhanghelul Mihail, Lazaris, Ramtha, Ashtar, Orlon, Ra, Spectra, Emmanuel, Hilarion, Maitreya, Ecton, Aurora, Merios, Matu, Bashar, Siya, etc.

Ca şi în cazul a multe alte fenomene inexplicabile pe care Ştiinţa le respinge fără să încerce să le studieze, *Channeling*-ul nu poate să aducă dovezi, contrar ufologiei (urme pe sol, ecouri radar etc.). Trebuie să ai încredere deplină în canal şi din acest moment toate escrocheriile sunt posibile.

Materialul cel mai consistent obținut de la canalele cele mai sigure este format din discursuri de esență filozofică sau spirituală, emanând din surse transcendentale. Harvey Cox, profesor de teologie la Universitatea Havard consideră că aceste comunicații sunt făcute de ceea ce strămoșii noștri numeau „spirite" sau „demoni". Eugene Aquili, psihiatru, conferențiar la Universitatea din Pennsylvania, crede, ca și alți zeci de teologi și clinicieni actuali, că *channeling*-ul este o resurgență rezultând din declinul influenței religiei tradiționale.

Aceste două critici sceptice sunt relativ juste, dar ele nu explică fenomenul ca atare. Din nefericire, acest specimen nu e de bună calitate, pentru că se potrivește cu o celebră formulă raționalistă a lui Mark și Kamman:

„Se alege o ipoteză incitantă, apoi se adună faptele și referirile care o susțin, ignorându-se tot ce o contrazice.

Observăm că dacă Isus apare printre entități, Fecioara Maria e absentă. Această carență aparentă se poate explica prin mediul esențialmente protestant în care s-a dezvoltat *channeling*-ul. Fecioara Maria apare foarte frecvent în mediile catolice și ortodoxe.

Unele canale afirmă că există un plan eteric (sau suprafizic) de energie subtilă care servește drept model pentru organizare unor structuri fizice precum corpul nostru. Planul astral ar fi cel al realității emoționale, planul mental fiind domeniul tuturor formelor de gânduri. Intențiile iau naștere în planul cauzal. Dincolo de planul cauzal, există încă multe planuri spirituale mai evoluate, care sunt legate de voință, de înțelepciune, de putere, de iubire. Dincolo de toate acestea se află Dumnezeu, Tot-Ceea-Ce-Este etc. – expresiile variază în funcție de autori și de canale.

„Mesajele" venite de la aceste entități nu sunt lipsite de valoare morală, dar nu sunt decât niște afirmații pompoase despre supraviețuirea sufletului, reîncarnare, eternitate, realitatea ascunsă, lumile invizibile, sensul existenței, conștiința cosmică și alte abstracții nebuloase. Ele exprimă un fel de filozofie ezoterică pseudo-religioasă care nu are nimic de-a face cu gândirea profundă a creștinismului, fiind

doar un reflex palid al lui prevăzut cu deformări exagerate. Ele prezintă în general un jargon pretenţios şi formule greu de înţeles de genul:

Personalităţile noastre actuale sunt Aspecte ale unei conştiinţe infinit mai vaste din care conştiinţele noastre individuale nu sunt decât o fracţiune, dar inviolabilă. Ele sunt formate din alte Aspecte care domnesc în alte realităţi.

Suntem părţi individualizate ale energiei, materializate în existenţa fizică pentru a învăţa să formăm idei, pornind de la energie, şi să le facem concrete.

Expresiile cu sens vag sau obscur apare deseori. Iată un eşantion edificator:

Anale akashice, coconştiinţă, realitatea consensuală, validare consensuală, proiecţie a gândirii în şakra majoră a corpului, învăţarea conştiinţei exterioare după preceptele legii interioare, fuziunea conştiinţelor şi a câmpurilor gravitaţionale etc.

E vorba esenţialmente de discursuri logomahice care nu spun nimic precis, căci entităţile sunt prea numeroase şi afirmaţiile lor prea divergente pentru a avea o bază de credibilitate.

Celebrul medium J.Z. Knight, din Yelm (Washington), pretinde că dialoghează cu entitatea Ramtha, care, înainte de a se duce în India actuală, a fost un şef spiritual în Lemuria, mort în urmă cu treizeci şi cinci de mii de ani.

Lemuria fiind un continent mitic a cărui existenţă este negată de geofizicieni, cititorul îşi poate da seama de înşelătorie. În plus, entitatea Ramtha s-a prezentat mai întâi sub numele englez *the Ram* (berbecul), care mai apoi a fost transformat într-un indianism anacronic: Ramtha.

Din punct de vedere onomastic este deci o incompatibilitate, căci limba engleză neexistând în urmă cu treizeci şi cinci de mii de ani, cum a putut să servească „Ram" drept rădăcină lui Ramtha?

Un alt medium foarte cunoscut sub numele de Tulla, este o tânără femeie care locuieşte la Durango (Colorado) şi care pretinde că se

află în contact telepatic cu Ashtar, unul dintre maeştrii spirituali tradiţionali ai Pământului, după cum pretinde această entitate. Or, Ashtar era deja cunoscut ca un „frate al spaţiului", cu care aşa-zisul contactat George van Tassell spunea că dialoghează din 1952, cam cu treizeci de ani înainte de Tulla!

Se observă că foarte des, numele acestor entităţi au rădăcini foarte terestre. De exemplu, Ashtar are o conotaţie foarte pronunţată cu Ashtata, zeiţa fertilităţii la semiţi. Ca şi cu Ashtaroth, soţia zeului Baal, sau demonul femelă din anturajul lui Molekh – sau Moloch –, zeul amoniţilor după cum spune Biblia (Regi 1, XI, 7).

Uri Geller, foarte cunoscut şi el, independent de Ray Stanford – vechi ufolog – a dialogat cu entitatea Spectra. Geller şi Stanford pot foarte bine să fie de bună credinţă! Entitatea se prezintă ca o inteligenţă extraterestră superioară a viitorului. Numai că numele entităţii nu e prea convingător, pentru că vine de la latinescul *spectrum*, care înseamnă fantomă! O entitate extraterestră din viitor care poartă un astfel de nume provenit dintr-o limbă terestră, care mai e şi moartă, asta ţine de o manipulare mentală cu introducerea unei forme de umor foarte special...

Aş putea cita multe exemple de acest gen. Aproape toate numele acestor entităţi îşi găsesc rădăcinile în limbile noastre vii sau moarte, şi n-au deci nimic extraterestru. Asta tinde să demonstreze că par fabricate în vederea unui contact pornind de la celulele memoriei „canalului", care sunt încărcate cu toate cunoştinţele dobândite în urma lecturilor, chiar şi cele pe care le-a uitat la nivelul conştientului, dar care au rămas în subconştient.

La fel stau lucrurile şi cu numele originale despre care vorbesc entităţile (sau escrocii). Ele aparţin toate cosmologiei noastre, istoriei şi folclorului nostru, sau sunt fabricate pornind de la rădăcini provenite din limbile terestre ale prezentului sau trecutului.

În ceea ce priveşte „canalele" considerate serioase, se vede foarte clar că entitatea presupusă a împrumutat din intelectul mediumului.

Cu cât bagajul intelectual al „canalului" este mai ridicat, cu atât mai mult se exprimă talentul entității. Cu cât elevația gândirii mediumului este preponderentă, cu atât nivelul cultural al discursului entității este mai mare. Iată de ce cele mai frumoase gânduri provenite din „lumea superioară" ajung la noi prin intermediul marilor mistici, a căror stare de spirit se situează foarte net deasupra celei a majorității muritorilor.

Mediumul și fenomenul în care este implicat sunt vechi de când omenirea. Deci nu e un fenomen nou. Asta constituie încă o indicație care arată că acest gen de manipulare ține de un proces aplicat societății noastre din zorii civilizației de către o inteligență superioară, pentru a „controla" (în felul ei) evoluția lentă a speciei umane, adaptându-se la culturile, tradițiile, credințele și superstițiile ei.

Trăsătura dominantă a discursurilor entităților este legată sistematic de schimbări, uneori apocaliptice, care urmează să se petreacă pe Pământ, una dintre temele care revin ca o litanie și care lasă o amprentă aproape obsesională în spiritul mediumului. Ai impresia că toate aceste contacte au drept scop să provoace teama de diferite amenințări care plutesc asupra viitorului omenirii. În funcție de epoci și de etnii, aceste amenințări au fost foametea, epidemiile, războaiele și alte calamități (Biblia e plină). În zilele noastre e vorba de războaie nucleare, poluarea mediului, viruși ucigași etc.

În fond, poate că societatea noastră supraviețuiește grație acestor spaime permanente infiltrate în spiritul nostru... Să nu uităm că toate religiile se bazează pe teama de Dumnezeu și... frica de diavol!

În încheierea acestui capitol, v-aș îndemna să meditați la vorbele lui Maurice B. Cook, „canal" canadian din Toronto, pe care le consider foarte judicioase:

Totdeauna am avut impresia că aceste anchete interminabile asupra naturii precise a unor entități nu servesc la mare lucru. Până la urmă, nu poți să fii niciodată perfect sigur cu ce anume ai avut de-a face.

CERCETĂRILE LUI BUDD HOPKINS

Budd Hopkins este cunoscut ca specialist în regresie hipnotică asupra unor oameni care au „trăit" un *missing time* şi care au dezvăluit după aceea că au fost răpiţi la bordul unui ozn de entităţi presupuse sau prezentându-se ca fiind extraterestre.

Cercetătorul din New York a avut ocazia să chestioneze un mare număr de persoane care au trecut printr-o experienţă ciudată, dintre care unii au fost după toate aparenţele capturaţi de nişte creaturi din cea mai fragedă copilărie. Uneori transpar evidenţe fizice: cicatrice în formă de linie dreaptă (ca nişte incizii) sau depresiuni ale pielii în formă de capsulă (de parcă s-ar fi operat o prelevare), despre care martorul nu are nici o amintire conştientă. Sau îşi amintesc de rana încă proaspătă, dar nu sunt în stare să spună în ce împrejurări s-a produs.

Pe de altă parte, se dovedeşte că unii răpiţi îşi amintesc sub hipnoză că au primit un implant, un fel de sferă mică, de unu-doi milimetri, care a fost introdusă fie în fundul canalului nazal, fie în cel al cavităţii auriculare, cu ajutorul unui instrument subţire ca un ac lung. Unul dintre aceste minuscule implanturi ar fi fost localizat de o radiografie, după care ar fi dispărut. Persoana respectivă, în stare de regresie hipnotică, ar fi dezvăluit că a fost răpită de nişte entităţi ciudate care i-ar fi extras obiectul, obiect ce fusese implantat cu ocazia unei răpiri precedente!

În multe cazuri, răpiţii au fost capturaţi în timp ce se deplasau cu maşina. Unii dintre ei au putut chiar să-şi amintească că înainte de a-şi pierde cunoştinţa, vehiculul lor a pătruns sau au fost învăluit într-un strat gros de „ceaţă" pentru ca apoi să plutească în aer! Apoi şi-au venit în fire, tot la volanul maşinii aflate în mers, dar cu un gol temporar de una-două ore în perioada de timp care se scursese...

Hopkins semnalează chiar faptul că printre „clienţii" lui au fost şi doi psihiatri, patru psihologi şi unsprezece psihoterapeuţi, care au venit spontan la el pentru a-i ajuta să-şi amintească un „missing time" trăit de ei, şi care a dus la dezvăluirea propriei lor răpiri!

V

„FERMA DIAVOLULUI"

Introducere

Cazul despre care va fi vorba aici a fost publicat, pentru prima dată, în revista americană *The APRO Bulletin* (1978).

Marele merit al acestei serii extraordinare de incidente constă în doi factori importanți:

1. Ancheta a fost condusă de doi oameni de știință: doctorul John S. Deer, expert în seismologie și doctorul R. Leo Sprinkle, expert în psihologie.
2. Toate marile fenomene neexplicate sunt trăite de aceiași martori în aceeași perioadă de timp: observări de ozn-uri, umanoizi, *higfoots*, mutilări de animale, fenomene de bântuire, poltergeist, paralizii, pierderea controlului voinței, apariții fantomatice etc., ceea ce implică o cauzalitate unică în spatele acestor manifestări, indiferent de originea lor.

Anchetatorii și martorii

Doctorul John S. Deer este seismolog la *L.S. Geological Survey* din Denver (Colorado). Doctorul Leo Sprinkle este sociolog și lucra

la vemea aceea la Universitatea din Laramie (Wyoming), dar a trebuit să părăsească universitatea în 1989 pentru a deschide un cabinet particular.

Martorii au cerut să li se păstreze anonimatul, dar noi îi vom numi după cum urmează:

John (soțul). Ocupa un post înalt din cadrul conducerii unei întreprinderi importante din Colorado.

Barbara (soția). Se ocupa cu creşterea copiilor (între 13 şi 19 ani).

Joe (cel mai mare dintre copii). A fost implicat în unele evenimente.

Roger (fotograful). Prietenul familiei care a făcut fotografii interesante.

Connie. o vecină a soților John şi Barbara.

Jim. colegul de serviciu al lui John. Fost ofițer din cadrul US Army. Are cunoştințe solide de fizică şi biologie.

La începutul incidentelor, martorii, cu excepția lui Roger şi Connie), trăiau împreună la o fermă din comitatul Elbert (Colorado), într-un sector aparținând unei regiuni traversate de Munții Stâncoşi. Totuşi, în 1979, toți martorii, mai mult sau mai puțin traumatizați de incidentele trăite, au părăsit ferma care a fost pusă în vânzare şi a fost cumpărată apoi de oameni care după aceea n-au remarcat nimic anormal.

Martorii care au trăit începutul evenimentelor sunt Jim, John şi Barbara. Ei au insistat foarte mult să nu le fie dezvăluită identitatea pentru ca viața lor particulară să nu aibă de suferit şi ca nici o consecință să nu le tulbure activitățile profesionale.

După părerea investigatorilor, toate persoanele implicate în acest caz sunt de bună credință, echilibrați, şi nu au nici un motiv valabil ca să fi pus la cale o ficțiune întrucât tot ce s-a întâmplat a rămas confidențial şi nici un ecou nu a răzbătut în presă, nici chiar în cea locală.

Un martor secundar, independent de principalii protagoniști, va fi şi el citat. Este vorba de un reprezentant al legii care a fost contactat

inițial de această mică comunitate pentru a lămuri misterele care se succedau la fermă.

O serie impresionantă de incidente neexplicate

Cu aproximativ trei ani înainte de aceste evenimente, John și soția lui Barbara i-au propus lui Jim să-și unească resursele financiare ca să cumpere o fermă într-un sector al Munților Stâncoși, realizând astfel un vis mai vechi: viața la țară, departe de lumea zgomotoasă și trepidantă a orașului. Respectivii au cumpărat un mic domeniu cu o fermă dărăpănată. Clădirile au fost după aceea transformate și renovate pentru a adăposti mica comunitate și o cireadă de vite. Cumpărătorii au fost puțin surprinși de faptul că ferma aceea fusese părăsită de mai mulți ani, cu mult înainte de instalarea lor acolo, cât și de zvonurile care circulau prin partea locului despre o clădire a domeniului ce ar fi „dispărut" în mod misterios cu aproape zece ani înainte de venirea lor.

Le plăcea foarte mult locul acela, înconjurat de zone împădurite, de pășuni și având în perimetru și o baltă mare. Dar, în ciuda condițiilor ideale de trai în cel mai mare calm, în curând au fost confruntați cu o succesiune de manifestări foarte ciudate, care se pot rezuma astfel:

1. Un fel de huruit a fost deseori auzit în clădirea principală. În ciuda tuturor verificărilor, nu a putut să fie pus pe seama unei instalații electrice oarecare (cu atât mai mult cu cât toate circuitele fuseseră refăcute), nici pe seama unuia dintre aparatele electrice aflate în camere. Uneori acest zgomot era foarte puternic și părea că se produce după un proces tipic: în timpul perioadelor de vânt violent, dar și cu o oră înainte și o oră după aceste manifestări eoliene.

2. De mai multe ori au fost percepute două zgomote indicând că cineva mergea în exterior, în jurul casei. Din când în când, se auzea zgomotul unei portiere de mașină care se deschide, bătăi în pereții sau ușile casei, sau pașii unor persoane care s-ar fi îndepărtat în fugă.
3. În pădurile din jur au fost zărite creaturi semănând cu niște *bigfoots* (ființe antropoide păroase, imposibil de prins, care lasă urme impresionante de pași, dar niciodată excremente sau oase).
4. Au fost observate ozn-uri. Un grup de nouă discuri au aterizat pe o pășune lângă baltă. Acest incident cuprinde și apariția unei raze de lumină și pierderea cunoștinței unui martor.
5. O urmă în formă de cerc, cu un diametru de aproximativ 22 m, a fost descoperită în mijlocul unui luminiș și fotografiată, lipsită de vegetație, care a avut nevoie de câteva săptămâni ca să crească din nou în acel loc.
6. Jim a fost martorul aterizării unui disc în pădurea din jurul fermei și a zărit doi umanoizi care au coborât din el. Jim se afla în compania lui Joe, și cei doi bărbați au văzut un fel de „cutie" care emitea valuri de lumină multicoloră precum și un zbârnâit ciudat și alte sunete extrem de bizare. Această „cutie" le-a creat impresia că e un fel de aparat electronic, înalt de un metru și având patruzeci și cinci de centimetri în ambele sensuri ale lățimii.
7. Jim s-a trezit într-o dimineață complet paralizat. A văzut o creatură umanoidă deosebit de slabă care avea un fel de cască, stând în picioare în încăperea vecină cu camera lui și care se uita la el printr-o ușă cu geam.
8. La fermă s-au înregistrat multe întreruperi ale curentului, care au cufundat domeniul într-un întuneric total, în timp ce celelalte ferme din sector nu se confruntau cu nici un fel de anomalie de alimentare cu electricitate.
9. În timpul uneia dintre aceste pane, radioul și dispozitivul stereofonic al fermei au emis sunetul unei voci care a spus: „Aveți

permisiunea să rămâneți. Nu ne obligați să întreprindem acțiuni pe care le-ați putea regreta"!

10. Jim a văzut aterizarea unu disc în mijlocul unei zone împădurite și, în apropierea aparatului, doi umanoizi mici care păreau că ar căuta ceva.
11. S-au înregistrat două cazuri de mutilare a vitelor în aceeași perioadă de activități anormale. În primul caz este vorba de o vacă aparținând fermei martorilor. În al doilea caz, victima a fost un tăuraș care nu provenea din cireada lor, al cărui cap a fost complet îndoit pe spate, mai multe părți și organe ale animalului fiind prelevate după un procedeu chirurgical.
12. Un caz de întâlnire de gradul III implică, pe lângă un umanoid, un *bigfoot* care părea „teleghidat" de către ocupanții unui ozn așezat pe sol.
13. Jim a avut o întâlnire de gradul III cu doi umanoizi mici dintre care unul s-a adresat martorului în engleză spre a se scuza pentru tracasările cauzate comunității de la fermă.
14. Connie, vecina, a descris investigatorilor un ozn observat cu doisprezece-treisprezece ani înainte în același sector, apoi alt aparat remarcat la un anumit timp după aceea.
15. Polițistul a semnalat numeroase mutilări de vite înregistrate din anul 1975. El a observat și câteva ozn-uri și a asistat la o scenă ciudată care va fi descrisă mai jos.

Sentimentul general exprimat de diferiții actori ai acestui caz a fost mai întâi axat pe incredulitate. După ce au crezut o foarte scurtă perioadă de timp că era vorba de unul sau mai mulți glumeți, ei și-au orientat bănuielile spre militari și experimentarea unor aparate secrete. Dar când au văzut aterizări și echipaje, gândul lor a cotit spre ipoteza extraterestră, din acea clipă fiind dominați de un comportament stăpânit de spaimă.

Polițistul a precizat că în 1975 au fost semnalate autorităților câteva sute de cazuri de mutilări de vite și că anchetase un număr mare

dintre ele. În 1976 au fost semnalate mai mult de o sută, iar în 1977 s-au înregistrat în jur de zece.

Totuşi, poliţistul semnalează că anchetele asupra acestui tip de incident nu au fost efectuate decât atunci când au fost găsite mutilate mai multe vite din aceeaşi circadă şi în acelaşi timp, ceea ce reduce mult numărul real al cazurilor. Şi el, după ce a bănuit multă vreme că la originea acestor evenimente s-ar afla militarii, a devenit conştient că altcineva se afla în spatele întregii poveşti, mai ales după ce el însuşi a observat scene deosebit de ciudate.

Huruitul din casă

Versiunea lui Jim

Prima manifestare insolită, după instalarea noastră la fermă, a fost un huruit ciudat. Am ieşit afară şi am oprit sistemul electric, căci imediat ne-am gândit la o montare defectuoasă în cadrul instalaţiei electrice pe care o refăcusem chiar noi. Dar huruitul se auzea în ciuda debranşării, mai ales când erau rafale puternice de vânt şi chiar un anumit timp după ce vântul înceta.

La început am crezut că ne aflăm deasupra unor vechi galerii ale unei mine de cărbuni, dar nu am putut să descopăr nici cea mai mică urmă de mină. Trebuie să ştiţi că ne aflăm în zona cea mai bogată în huilă din Colorado. Am cercetat solul fermei metru cu metru, fără să descopăr nimic.

De mai multe ori am văzut ozn-uri care emiteau un zgomot similar, în timp ce bătea un vânt foarte puternic, şi mă îndoiesc că nişte aparate convenţionale pot să se menţină în aer în bătaia unui astfel de vânt. Cu cât vântul bătea mai tare, cu atât huruitul era mai puternic. Chiar l-am înregistrat pe bandă. Pur şi simplu „impregna" casa în timpul fiecărei vijelii şi continua încă o oră-două după potolirea vântului. Ultima dată când am pus

piciorul la fermă, acum şase luni, am avut parte de încă o porţie de huruit deosebit de puternic. Orele cele mai propice ale acestui zgomot erau în general dimineaţa pe la şase-şapte, cu o punctualitate surprinzătoare, dar l-am auzit şi în alte momente ale zilei şi uneori chiar şi noaptea. Exista un loc în casă unde îl percepeam mai tare decât în altă parte, şi chiar acolo am făcut înregistrarea după care puteţi să faceţi o copie.

Versiunea Barbarei

Acest zgomot semăna puţin cu cel al unei turbine sau alt aparat de acest gen. Înregistrarea nu-l reproduce exact aşa cum îl auzeam. Uneori se manifesta într-un mod foarte zgomotos, cu o tonalitate mult mai ridicată ca de obicei, alteori dimpotrivă, era foarte atenuat. Într-o zi din primul an, către Crăciun, a răsunat atât de puternic încât abia puteam să ne auzim atunci când vorbeam între noi. A fost singura dată când s-a manifestat atât de tare. Soţul meu a auzit primul acest huruit. De altfel, încă de la începutul instalării noastre la fermă, el ne-a mărturisit că simţise că ceva nu era în regulă şi în acel moment avea impresia că de vină era instalaţia electrică. Ne-am ocupat trei luni de zile de renovarea şi reamenajarea fermei înainte de a o ocupa definitiv. Dar, chiar şi atunci când am întrerupt curentul pentru a verifica branşamentele, huruitul tot s-a auzit, inclusiv atunci când a oprit alimentarea.

O formă luminoasă ciudată

Versiunea lui Jim

În octombrie 1975 m-am dus la fermă cu intenţia să rămân. Când totul a fost gata, am cumpărat vite şi am primit sarcina supravegherii lor şi a diverselor activităţi care să ducă la

obținerea unei cirezi convenabile. Pe la 16 octombrie, animalele au început să mugească atât de tare, și în plină noapte, încât ne-am îngrijorat cu toții. Câinele nostru de vânătoare era foarte agitat, cu nasul lipit de partea de jos a ușii de la intrare, manifestându-și dorința de a ieși. Am luat o pușcă și am ieșit afară ca să văd ce se întâmpla.

În colțul de nord-vest al domeniului se află un fel de colină, și deasupra ei am remarcat un obiect mare și luminos. Altă anomalie: cireada de vite nu se afla în imediata apropiere a clădirii principale unde o adăposteam, nici împrăștiată pe o suprafață mai mare sau mai mică, așa cum face de obicei, ci era grupată într-un colț al pășunii, atât de compact încât n-am putut să trec prin mijlocul ei.

La jumătatea drumului spre colină, am putut să disting mai ușor obiectul care era luminat strălucitor. Avea o formă trapezoidală și lumina lui portocalie îl făcea să semene, ca formă, cu o veioză, sau mai curând cu partea superioară a unui abajur. Am înaintat și mai mult ca să văd mai bine lucrul acela, dar vitele au început atunci să se agite și mai mult în timp ce câinele părea complet cuprins de panică. Am considerat deci că era mai prudent să nu încerc să aflu mai mult și am făcut cale întoarsă. Asta se petrecea într-o perioadă de mutilări de vite care bântuia în regiunea noastră și, deși aveam o pușcă în mână, am considerat mai înțelept să nu mă aventurez singur. M-am întors în casă spunându-mi că văzusem ceva ciudat, apoi am uitat de acest incident.

Caz de paralizie

Versiunea lui Jim

La puțină vreme după acest incident, Barbara a venit să se instaleze aici în timp ce soțul ei John era încă obligat să facă

naveta între fermă şi birou, ceea ce explică faptul că nu era în permanenţă cu noi. Încă nu aveam un sistem de încălzire bine adaptat nevoilor noastre, de aceea, pentru a ne apăra de frigul care îşi făcuse apariţia, am folosit radiatoare electrice plasate în apropierea prizelor de curent.

Într-o seară, ne uitam la televizor, Barbara, eu şi Steve (un prieten din Boston), instalaţi confortabil în unul din dormitoare. Aflasem că se oferea o recompensă importantă pentru capturarea mutilatorilor de vite şi aveam de gând să ies în seara aceea ca să prind cel puţin unul.

Mai am o puşcă, de calibru 12, şi consider că sunt un vânător destul de bun ca să prind la înghesuială un vandal. Stăteam deci lungit pe divan şi mă uitam la televizor. Când am vrut să mă ridic, n-am mai fost în stare! Eram parcă paralizat, cam ca şi cum aş fi fost drogat. Era în jur de opt şi jumătate seara. Acum Barbara o să vă povestească ce s-a petrecut.

Versiunea Barbarei

Eu şi Steve urmăream un film la televizor, în dormitor, care e dealtfel conceput ca o cameră de zi. Deodată am simţit cum îmi creşte tensiunea arterială şi mi se accelerează bătăile inimii, şi asta fără nici un stimul aparent. Trebuie să vă mărturisesc că am probleme cu tensiunea, care e mai mare decât cea normală. Dar, pe lângă această creştere a tensiunii arteriale, vederea mi s-a tulburat puţin şi chiar am simţit o greutate în respiraţie, crezând că e vorba de un atac cardiac. Steve intrase în panică şi am încercat să-l alertez pe Jim care era pe divan, căci începeam să intru şi eu în panică.

Trebuie să deschid o paranteză. Am probleme de orientare. Nu reuşesc să recunosc nordul, sudul, estul şi vestul. Dar în momentul acela am ştiut brusc unde mă aflu şi am avut sentimentul că niciodată nu am avut această „facultate" înainte de incident,

nici chiar după aceea. Felul de a gândi mi s-a părut diferit. În realitate, nu gândeam în mod logic. Sunt o femeie foarte emotivă şi în mintea mea se iveau nişte lucruri ca perlele unui colier care se scurg de la un capăt la altul. Mi-au venit în minte amintirile unor fapte pe care le credeam demult uitate, şi asta m-a speriat atât de tare încât am început să ţip. Jim părea să aibă probleme. Părea că vrea să spună ceva dar era împiedicat de nu ştiu ce, de aceea am încercat să-i explic ce se petrecuse.

Atunci mi-a venit brusc în minte că trebuia să plec de-acolo. Or mie îmi plăcea mult locul şi viaţa liniştită din acel loc, cel puţin dinaintea incidentelor, iar acest gând că era important să părăsesc locul acela venea în dezacord complet cu propriile mele sentimente. Nu aveam habar unde aş fi putut să mă duc, dar în acel moment conştiinţa mea era dominată de ideea de a pleca, de a părăsi acea casă, de a sări în maşină şi de a pleca în altă parte, oriunde!

Mai târziu, Jim a reuşit să mă calmeze şi am putut face un efort asupra mea pentru a mă linişti, în timp ce Steve era complet debusolat. La puţină vreme după acest episod, John a sosit la fermă, am început să-i povestesc ce se întâmplase dar n-am fost în stare. De fiecare dată când voiam să pronunţ o frază, începeam să mă bâlbâi. Văzând asta, Jim a vorbit el în locul meu, şi când a început să nareze incidentul, mi-am dat seama că bâlbâielile mele dispăruseră şi că puteam să mă exprim din nou normal.

A fost prima dată când am observat un efect ciudat la mine, şi pot să vă asigur că niciodată în viaţa mea nu mi se mai întâmplase aşa ceva. Cele întâmplate în seara aceea m-au tulburat câteva zile la rând.

Mutilarea vitelor

Versiunea lui Jim

La puțină vreme după acest incident, la Joe au venit câțiva prieteni studenți din Denver, și toți au hotărât să facă o escapadă în pădurea din împrejurimi. Asta se întâmpla într-o sâmbătă dimineața și au descoperit prima noastră vacă mutilată la mai puțin de două sute de metri de casă, pe creasta celei mai apropiate coline. S-au întors acasă foarte înspăimântați. La vremea aceea, toți aveau șaisprezece ani, ceea ce explică reacția lor. Erau puțin traumatizați și a fost nevoie să-i calmăm. Spuneau că avuseseră impresia că fuseseră urmăriți. După părerea mea, imaginea vacii mutilate îi șocase atât de tare încât declanșase un proces de iluzie. Ninsese și, ținându-mă după urmele lor până la locul unde se afla vaca mutilată, am dat peste niște amprente mari de picioare care păreau să fi urmat același drum ca și băieții, de la cadavrul animalului până în apropierea pătulului. Am descoperit aceleași urme foarte clare pe bălegarul care acoperea solul staulului, chiar în interiorul clădirii!

Aceste amprente aveau cam 45 cm, cu aproximație, căci nu le-am măsurat. După ce am examinat aceste urme m-am hotărât să chem poliția, telefonând de la cea mai apropiată cabină publică. Mi-au răspuns că nu puteau să-mi trimită pe nimeni până miercuri. Din nefericire, înainte de sosirea poliției, amprentele au dispărut în urma unei furtuni de zăpadă, ceea ce l-a supărat foarte tare pe acest reprezentant al legii care nu a vrut să se deranjeze imediat, deși vaca mutilată fusese descoperită pe la nouă dimineața și tinerii se întorseseră imediat la fermă ca să ne anunțe. Biroul șerifului fusese anunțat în cursul dimineții de sâmbătă și ar fi putut fără probleme să trimită pe cineva să facă constatarea.

Urmele au fost vizibile până duminică, dar luni dimineața au fost acoperite de zăpada proaspăt căzută în timpul nopții. Ugerele vacii fuseseră tăiate în mod chirurgical, dar mamela propriu-zisă nu fusese perforată. Îi lipsea un ochi și o ureche și nu se vedea nici cea mai mică urmă de sânge, care părea că se volatilizase. Animalul era culcat în zăpadă și împrejurul ei nu se vedea nici un fel de urmă.

Versiunea lui Jim

La două săptămâni de la prima mutilare, unul dintre prietenii noștri – un fermier care locuiește într-un sector forestier – a venit la noi în vizită. Ne-am hotărât să-i arătăm proprietatea. Mai erau acolo și alți prieteni, dintre care Roger – fotograful – care venise de la Denver ca să fotografieze vaca mutilată. În timp ce făceam turul domeniului împreună cu prietenii noștri, am descoperit al doilea animal mutilat. Era un taur tânăr care nu făcea parte din cireada noastră, ca primul animal. Mai târziu, am avut ocazia să merg în oraș și să telefonez la biroul șerifului. Polițistul care mi-a răspuns a acceptat să ne întâlnim într-un restaurant. L-am întrebat de ce n-a venit prima dată ca să anchetеze, iar el mi-a răspuns că poliția știa perfect ce erau aceste mutilări și îi era cunoscută frecvența lor. Mi-a precizat că el însuși nu ancheta decât un caz din patru și că până atunci fuseseră semnalate peste patru sute de cazuri! Părea că se gândește la niște vinovați extratereștri și mi-a spus că poliția a anunțat FBI-ul. Mi-am manifestat scepticismul, argumentând că o rasă inteligentă n-ar traversa spațiul pentru a face acțiuni ca cea a mutilărilor de vite, și că, în consecință, nu puteam să fiu de acord cu părerea lui. Am adăugat că, dacă nu se simte în stare să rezolve acest mister, era mai bine să nu se ascundă în spatele unei astfel de presupuneri.

Apariția fantomatică

Versiunea lui Jim

Roger – fotograful – m-a întrebat dacă poate să revină săptămâna următoare împreună cu unul dintre prietenii lui, Harry, şi am acceptat. Roger, Harry, precum şi Steve – toţi trei lucrau pentru noi – au fost confruntaţi într-o seară, pe la orele douăzeci şi două, cu o situaţie foarte ciudată. Se aflau în faţa unei cabane din butuci când au auzit un zgomot ciudat care părea că vine de la cisterna situată în partea de sud-est a casei, la vreo douăzeci de metri, ,lângă o zonă cu vegetaţie arsă. Imediat după ce s-a auzit acest sunet ciudat, a apărut o formă enormă şi întunecată, a trecut prin gardul de sârmă ghimpată şi s-a îndreptat direct spre cei trei bărbaţi aflaţi la poalele colinei. Am ieşit şi eu afară ca să văd despre ce e vorba, căci la început m-am gândit la o farsă. Ceva mai târziu, am revenit la faţa locului şi am putut străbate tot drumul urmat de „urmăritor" datorită urmelor de paşi lăsate pe sol. Când am ajuns la gardul de sârmă ghimpată, am putut să-mi dau seama după poziţia sârmelor, că fiinţa trecuse prin gard, deci nu sărise pe deasupra. Am remarcat un smoc de păr agăţat în sârma ghimpată şi l-am luat. Erau nişte peri mari şi maronii pe care i-am pus la păstrare. Apoi am fotografiat urmele care duceau până la casă.

Din acel moment am devenit şi mai îngrijorat decât înainte. Am trimis o parte din smocul de păr unui biogenetician din Denver pentru examinări. Mai târziu mi-a trimis un raport în care îşi manifesta neputinţa de a identifica originea acelui eşantion de păr care, după propriile lui cuvinte, nu aparţinea nici unei specii cunoscute! Mai târziu, consultând reviste de specialitate, am aflat că şi alte persoane găsiseră acest gen de păr şi ceruseră analizarea lor, dar că nu se ajunsese la nici un rezultat categoric.

Am vorbit despre asta cu un polițist care m-a sfătuit cu fermitate să nu mai spun nimic, pretextând că asta putea să traumatizeze și chiar să ducă la panică populația!

Discuri zburătoare

Versiunea Barbarei

Intensitatea evenimentelor a devenit apoi și mai mare. Aveam din ce în ce mai mult impresia că suntem victimele unui fel de hărțuială. Fiecare avea un sentiment de teamă și angoasă, trăind constant într-o stare depresivă ce nu putea fi eliminată cu nici un medicament. Această situație era greu de suportat pentru nervii noștri și era generatoare de ciocniri verbale între noi, care ne subminau în permanență echilibrul psihic.

Versiunea lui Jim

La început, am bănuit că în toată povestea asta era implicat un agent imobiliar. O persoană de acest gen putea avea interesul să ne sperie ca să cumpere ferma noastră cu un preț foarte scăzut. Dar această versiune a fost respinsă când, într-o noapte, pe la orele două, pe când dormeam pe divan, cu fața la ușă, cu pușca la îndemână, am fost trezit de acel huruit faimos. M-am sculat și m-am dus la fereastră ca să arunc o privire afară. Am zărit un disc care venea dinspre nord. A traversat proprietatea cu viteză mică, chiar prin fața ferestrelor părții principale a casei și a survolat râpa mică din apropierea porții mari de la intrare.

În urma acestei observații, îngrijorarea mea a crescut și mai mult și m-am hotărât să mă duc la oraș și să stau de vorbă cu doi prieteni care aveau un restaurant. După masă, am flecărit despre tot felul de lucruri și le-am povestit ce-am văzut. Ei mi-au narat un incident care se produsese în sector cu puțin timp înainte de

venirea noastră. Două dintre rudele lor – un văr şi un nepot – plecaseră pe drumul care trece prin spatele domeniului nostru, când deodată s-a ivit un disc zburător, de parcă ar fi venit de pe proprietatea noastră – pe care încă nu o cumpărasem – şi a început să urmărească maşina celor doi. Aceştia şi-au continuat un moment traseul, apoi au virat pe un drum secundar şi s-au întors la ei acasă. Ajunşi la destinaţie, au părăsit în grabă vehiculul şi s-au năpustit în casă. Toţi cei aflaţi în casă au putut să vadă atunci discul care a rămas suspendat deasupra maşinii aproximativ trei sferturi de oră! După ce am auzit povestea asta, am trecut pe la poliţist ca să mă scuz pentru spusele mele pripite.

La foarte puţină vreme după împăcarea cu poliţistul, ne-am pomenit cu el la fermă. A fost foarte sincer cu noi, şi ne-a mărturisit că, în ciuda bunăvoinţei sale, avea impresia foarte clară că nu putea să facă nimic decât să ne înregistreze declaraţiile, dar că în caz de nevoie va veni imediat ce-l vom chema. Asta ne-a mai liniştit puţin.

O creatură păroasă

Versiunea lui Jim

În perioada aceea, credeam că cineva vrea să ne sperie. Am auzit tot felul de zgomote. De exemplu, am auzit uneori zgomote ca de portieră închisă cu brutalitate, dar, de fiecare dacă când am ieşit ca să văd ce se întâmplă, n-am remarcat nimic în preajma maşinii noastre. Apoi, într-o seară în timp ce supravegheam vehiculul, am remarcat o schimbare în felul în care se reflecta lumina pe portbagaj. Mi-am dat seama că fusese deschis, şi m-am convins de asta când m-am dus să verific: portbagajul era închis, dar încuietoarea de siguranţă – la care numai eu am cheie – era deschisă.

De asemenea, ceva sau cineva bătea în pereții casei. Iar mi-a venit în minte ideea unui agent imobiliar care vrea să ne alunge. Aveam de gând să trag cu arma în acel „spirit ciocănitor", dacă îl voi zări, dar prietenul meu polițistul mi-a spus să renunț. Într-o seară, am ieșit foarte repede după o serie de lovituri violente și am zărit ceva foarte mare și păros care fugea. Eram furios și foarte enervat. Altădată, când am ieșit în grabă după altă serie de ciocănituri în pereții noștri, luându-mi cu mine pușca, am zărit „arătarea păroasă" care alerga pe lângă locul împrejmuit pentru vite. Am tras. În ciuda căutărilor noastre, n-am găsit nimic și cred că nu i-am provocat nici un rău. Totuși sunt un trăgător bun și nu cred că nu l-am nimerit.

Mai târziu, am auzit un zgomot nou format din două sunete distincte: un soi de tânguire răgușită putând fi cea a unei primate sud-americane cu care se amesteca un fel de „bip-bip". Zgomotul ăsta părea că vine dintr-o direcție precisă dar, în ciuda eforturilor pentru localizarea sursei sunetelor, n-am descoperit nimic care să poată explica acest nou mister.

Comunicări?

Versiunea lui Jim

După această seară agitată, „ei" au încetat să ne mai sperie în acest mod zgomotos. Într-o seară, la întoarcerea de la oraș de unde cumpărasem provizii, ne-am întors la fermă unde ne lăsasem cei trei băieți. S-a auzit același zgomot, de data asta venind dinspre est, al doilea părând că vine dinspre vest, de undeva de deasupra șurei, de parcă se depărta, apoi revenea și din nou se depărta. Ai fi zis că e o încercare de comunicare, căci amintea de silabe prost pronunțate. Am intrat în casă și le-am strigat copiilor să coboare. Văzând că nu coboară, am urcat la etaj ca să văd ce

fac. I-am găsit pe cei trei băieți adunați în camera din fund, înspăimântați. Ne-au spus că în timpul absenței noastre, loviturile își măriseră intensitatea. Am nervii destul de tari și nu cred că mi-am pierdut sângele rece mai mult de trei-patru ori. De data asta a fost a cincea oară. Am ieșit afară furios la culme. Nu-mi mai amintesc ce-am spus dar nu cred că erau cuvinte care se pot repeta. Probabil că i-am amenințat, le-am spus că dacă vor să mă împiedice să păstrez domeniul, n-au să se aleagă cu nimic, orice ar face. Chiar le-am strigat că o să le fac felul înainte de a pleca de-acolo! Îmi ieșisem rău de tot din fire. Apoi m-am întors în casă, am băut o cafea și m-am potolit.

După ce m-am calmat, am ieșit din nou afară unde aveam ceva de lucru. Atunci, o voce venind de nu știu unde a pronunțat aceste cuvinte: „Doctore Jim, acceptăm"! Cred că a fost prima dată când m-am simțit mai curând profund tulburat decât îngrijorat sau dezorientat. Atâta a fost tot ce-am auzit. Fusese un efect stereofonic, vocea venea de peste tot în general și de nicăieri în special. M-am întors în casă într-o stare emoțională lesne de înțeles.

Ciudata „cutie neagră"

Versiunea Barbarei

În seara în care ne-au stricat mașinile, nu mă simțeam prea bine, așa că am intrat în casă ca să stau lungită câteva clipe în întuneric în camera mea. Trăsesem o parte din perdeaua de la fereastră, astfel încât să pot vedea o zonă triunghiulară în exterior. Afară erau porțiuni cu zăpadă și, din pat, acea zonă triunghiulară a peisajului se distingea net datorită acelui fundal de zăpadă. Am aprins o țigară și, când flacăra chibritului s-a stins, mi-am dat seama că zona triunghiulară nu se mai vedea, sau mai curând că porțiunile de teren acoperite cu zăpadă nu mai erau vizibile.

Am sărit din pat ca să văd mai bine afară. Am zărit atunci partea centrală a unui lucru care semăna cu o „cutie" de un negru foarte pronunțat dar lucitor. Nu era la fel de luminos ca o suprafață oarecare care reflectă lumina și în jurul acelui lucru era o formă rotundă. Ansamblul semăna cu un obiect dus sub braț de cineva care stătea foarte aproape de fereastră. În spatele casei e un șir de copaci, fereastra dând spre ei, iar lucrul acela se găsea între acel șir de copaci și fereastră. Am luat-o la fugă prin casă ca să anunț pe toată lumea și ne-am repezit afară. Dar, ca de obicei, n-am reușit să descoperim nimic.

Hărțuirea se intensifică

Versiunea lui Jim

Au fost multe incidente mici care ne-au crescut tensiunea și ne-au enervat. Unul dintre prietenii mei de la Boston, venit în vizită la noi, a fost obligat să se întoarcă la el acasă căci observase un început de paranoia. Ajunsese până acolo încât voia să iasă singur afară noaptea ca să fie capturat de „ei"! Au mai fost și alți prieteni veniți la fermă în timpul week-end-ului care au fost hărțuiți într-un fel oarecare.

Unii dintre vecinii noștri chiar au părăsit regiunea. De exemplu, șoferul autobuzului școlar, care supraveghea câteva cirezi și avea chiar el câteva vite, a plecat să se instaleze în Nebraska. Era prea speriat ca să mai rămână. Un mânz pe care îl oferise fiului său fusese găsit mutilat și copilul zărise ceva care îl îngrozise.

Versiunea Barbarei

Mama lui a venit să ne întrebe dacă am văzut ceva care semăna cu ceea ce fiul ei pretindea că zărise, căci tatăl nu crezuse ce

spusese copilul. Băiatul văzuse un „lucru" foarte mare şi era într-adevăr înspăimântat.

Accidente ciudate şi dispariţii

Versiunea lui Jim

În această perioadă bogată în incidente diverse, au venit la noi doi piloţi particulari şi fiul unuia dintre ei. Le-am oferit terenul meu ca pistă de aterizare şi ei m-au luat să fac un tur cu avionul lor. Cam la trei săptămâni după aceea, unul dintre aceşti doi piloţi, precum şi cele două persoane pe care le transportau cu aparatul lui, au pierit în urma prăbuşirii aeroplanului în apropiere de ferma noastră, deşi era o vreme superbă. Mai târziu am aflat că două aparate ale Gărzii Naţionale, care se deplasau nu departe de-aici, se prăbuşiseră în cursul unei misiuni de urmărire a unui ozn.

În regiunea noastră aveau loc şi alte evenimente îngrijorătoare. Cei care au făcut anchete aprofundate asupra mutilărilor de animale au dispărut. Printre ei s-a aflat şi editorul unui ziar care nu a mai fost găsit niciodată. Toate aceste informaţii pe care le aflam nu ne întăreau deloc moralul, de aceea am hotărât să renunţ la propria mea anchetă legată de ceea ce se petrecea la ferma noastră, căci aveam nevoie de toată liniştea necesară pentru a-mi duce la bun sfârşit propriile afaceri."*

Aterizarea a nouă discuri

Versiunea lui Jim

David, paznicul forestier care locuieşte în Calıfornia, a venit încă o dată la noi în vizită, în acelaşi week-end în care au venit

*) E vorba de M. Dane Edwards, directorul ziarului *The Brush Bander*, din Brush (Colorado) (n.a.).

doi soți, prietenii noștri Peggy și Harry. Într-o noapte pe la orele două, s-a petrecut ceva uluitor.

Nouă discuri au aterizat în spațiul liber din fața casei și, în ciuda orei târzii, am putut să le zăresc foarte clar. Semănau foarte bine cu un desen văzut în cărțile din biblioteca mea. Harry și Barbara erau la fereastră, m-am dus să-l trezesc pe David care dormea, apoi am descuiat ușa principală. Am ieșit afară și am pornit spre aparatele aflate la sol, în timp ce Harry și Barbara urmăreau scena de la fereastră.

Versiunea Barbarei

Stăteam cu Harry și ne uitam pe fereastră. Eu și Jim văzusem un fel de escadrilă de aparate discoidale, în timp ce Harry distingea forme ovale ca niște mingi enorme de rugby, care păreau că ocupă o mare parte din peisajul vizibil în obscuritatea relativă a momentului. Am încercat să vedem ce avea să se petreacă în acel loc în timp ce supravegheam înaintarea lui Jim, fără să știm ce avea de gând să facă. Din nefericire nu mi-am dat seama de ce s-a întâmplat, nici dacă altcineva a fost în măsură să vadă ceva din punctul nostru de observație. Fața mea era foarte aproape de geam și ceva mi-a ars brusc fața, cel puțin asta a fost senzația. Am ametit și am căzut pe spate – din fericire – pe divan. Harry își amintește că a zărit o lumină fulgerătoare cu coada ochiului și Jim pretinde că a observat un fulger de lumină, dar mărturisesc că eu n-am văzut nimic.

Versiunea lui Jim

Harry m-a strigat și i-am răspuns că am văzut fulgerul. Apoi Harry a țipat: „Barbara! Barbara!". M-am întors în casă în fuga mare și am găsit-o pe Barbara întinsă pe podea.

În timp ce mă agitam pe lângă Barbara aflată fără cunoștință, discurile au dispărut. M-am gândit la această dispariție bruscă și

m-am întrebat de ce n-au dispărut aparatele când mă îndreptam spre ele. Apoi am început să înțeleg că, pentru a face o astfel de manevră, doreau probabil să-i îndepărteze pe eventualii martori, acționând în consecință pentru a-i îndepărta pe cei aflați la fereastră, ceea ce a oprit tentativa mea de apropiere. Din ziua aceea, am înțeles cu câtă abilitatea operau.

În timpul acestui incident, David a fost ca paralizat. Ne-a auzit vorbind dar nu s-a putut scula câtă vreme a persistat acea paralizie. Și-a recăpătat mobilitatea ceva mai târziu și a ieșit afară cu mine în momentul în care se auzea un fel de ultrasunet (un sunet ascuțit pe care l-am botezat așa). Era un sunet continuu care a durat toată noaptea. David s-a simțit apoi rău vreme de trei zile. Zgomotele ne provocau uneori migrene, dar niciodată nu sufeream doi în același timp. Fiecare avea perioadele lui de indispoziție, diferite de ale celorlalți.

Mărturia insolită a polițistului

Versiunea lui Jim

M-am dus din nou la polițistul cu care mă împrietenisem ca să-i povestească incidentele amintite mai sus. El a început atunci să-mi povestească niște lucruri fantastice. De exemplu, pretindea că a zărit într-o seară o „cutie" prevăzută cu lumini care semnalizau, undeva printre crengile copacilor. Asta se petrecea într-o noapte pe când patrula cu mașina. Mi-a mărturisit că i-a fost frică să se ducă singur la fața locului ca să vadă ce se petrecea și că a preferat să se întoarcă în oraș ca să ia cu el un coleg și să revină la locul respectiv. Când au ajuns acolo, nu mai era nici urmă de „cutie", nici copaci, nimic! Înainte de această întâmplare, polițistul asistase la alt aspect insolit. Văzuse unele obiecte dispărând în sol, de aceea a presupus că tot acel decor a intrat în pământ! Eu n-am asistat niciodată la așa ceva.

Altă cutie neagră

Versiunea lui Jim

Avem ceea ce ar putea să constituie o dovadă fizică a acestor manifestări de pe domeniul nostru. E vorba de o importantă parcelă de teren arsă pe vârful unei coline, cu un diametru de peste zece metri şi unde nimic n-a crescut timp de un an. Acum a reînceput să crească puţin iarba. Într-o seară, în urma unui impuls, m-am dus cu maşina până la acea urmă împreună cu Joe, băiatul cel mare. Când am ajuna la faţa locului, am zărit o lumină galbenă strălucitore printre copaci, cam ca farurile unei maşini, care luminau partea din spate a maşinii noastre.

Am coborât ca să ne apropiem de acea sursă luminoasă, şi în timp ce mergeam am remarcat un fel de „cutie" care părea aşezată pe pământ. L-am sfătuit pe Joe să se oprească, în timp ce eu mergeam nai departe. „Cutia" se afla la trei metri şi emitea un fel de zbârnâit, iar în interiorul ei părea să fie o lumină, nu pe suprafaţă. Mi-e foarte greu să v-o descriu. Era noapte, dar luna era pe cer. Când m-am apropiat la mai puţin de un metru de ea, sunetul pe care îl emitea şi-a schimbat complet tonalitatea. A devenit ascuţit ca să se apropie de zgomotul pe care îl făcea un roi de albine. Sunetul părea că se deplasează în înălţime de aceea m-am dat puţin înapoi şi i-am strigat lui Joe să se întoarcă la maşină şi să-mi urmărească cu atenţie mişcările. M-am întors spre Joe ca să-i spun toate astea, iar când mi-am reluat poziţia iniţială, „cutia" dispăruse. Despre ceea ce s-a petrecut după aceea, Barbara preferă să nu vorbesc. De ce? Pentru că e prea incredibil.

O pasăre și un miros ciudat

Versiunea lui Jim

Au mai fost şi alte incidente. De exemplu, într-o după-amiază, când ieşisem să fac o plimbare pe jos prin pădurea din vecinătate, a văzut o pasăre înaltă de aproape un metru. Puteam s-o văd foarte clar. Era maronie şi avea trei pene care formau un fel de moţ pe cap. Deţin o lucrare completă în câteva volume despre animale, în care au căutat zadarnic să identific ceea ce văzusem. Am încercat să-i urmăresc deplasarea, dar după ce am observat-o rotindu-se în jurul colinelor stâncoase din sector, am pierdut-o din vedere.

Întorcându-mă acasă, pe când mă apropiam de barieră, câinele meu m-a zărit şi a luat-o la fugă spre mine. Deodată, ajungând în dreptul gardului, s-a oprit brusc şi a început să latre şi să mârâie din ce în ce mai tare pe măsură ce mă apropiam de el. Probabil că adulmecase un miros neobişnuit, căci nu m-a lăsat să trec de barieră chiar şi atunci când am încercat să-l potolesc vorbindu-i. Acest incident i-a speriat pe copiii care erau afară, încât aceştia au fugit imediat în casă, cu atât mai mult cu cât în acel moment ningea cu fulgi mari şi deci nu mă recunoscuseră.

Un stăpân are toate motivele să se simtă vexat când propriul lui câine îi barează calea de parcă l-ar considera un străin! Acest manej a durat vreo trei-patru minute. Mă întrebam ce mai însemna şi asta. Eram sigur că nu avusesem halucinaţii: văzusem o pasăre ciudată şi „cutia", iar câinele meu mă întâmpina ca pe un hoţ de drumul mare!

Ozn și *bigfoot*

Versiunea Barbarei

Într-o dimineață, foarte devreme, ne-am dus în oraș. Imediat după ce am luat un viraj strâns, Charlie – unul dintre copii – a început să strige: Uitați ce e deasupra noastră!". Ne-am uitat – eu și Harry – și am văzut un lucru ciudat în formă de con care zbura în aer. M-am gândit la un balon meteo, dar mărturisesc că nu părea deloc așa ceva. Harry își procurase atunci niște cărți și în una dintre ele a găsit un desen de ozn care semăna exact ce ceea ce am văzut.

Versiunea lui Jim

Era enorm: câteva sute de metri, de cel puțin șase ori lungimea domeniului, care măsoară vreo patru sute de metri.(O estimare evident supraevaluată, căci ar însemna ca ozn-ul să fi avut 2400 de metri - n.a.)

Versiunea Barbarei

Aproape douăzeci de persoane au văzut la fermă acel animal care e numit bigfoot *în Statele Unite și* sasquatch *în Canada. Într-o seară, Jim a ieșit fără să aprindă lumina de la ușa mare de la intrare, imediat după declanșarea unei serii de lovituri în pereți. Mi-a atras atenția bătând discret într-un geam al ferestrei alături de care mă aflam. M-am dus afară și el mi-a spus la ureche: „Dacă vrei să vezi un* bigfoot, *privește cu atenție în direcția pe care ți-o indic.*

A întins mâna spre un șir de copaci, atrăgându-mi atenția asupra a doi dintre ei și recomandându-mi să privesc cu atenție în centrul spațiului dintre ei. Am zărit atunci creatura care se uita la mine în aceeași poziție: ușor aplecată și cu mâna streașină la ochi!

Voce necunoscută în combina stereo

Versiunea lui Jim

Într-un week-end în care aveam mai mulți invitați, am petrecut o parte din noapte jucând „risk" în casă. Pe la două dimineața, toate luminile s-au stins. A răsunat din nou vocea deja auzită care venea de nicăieri. De fapt, părea că vine din combina stereofonică. Această voce a spus aproximativ următoarele: „Atenție, vă permitem să rămâneți. Nu v-am făcut mari neplăceri. Nu ne obligați să luăm inițiative pe care le veți regreta. Prietenii voștri sunt invitați să păstreze discreția în privința noastră!".

Printre invitații noștri se afla și Dan, specialist în computere, care locuiește în Texas, pentru care electricitatea și electronica nu au secrete. Mi-a cerut voie să demonteze combina și a început s-o desfacă. A constatat că combina nu funcționa. Fonograful funcționa chiar și când curentul nu era branșat! Receptorul radio nu mergea nici el. Dan și-a putut da seama că tipul de emițător pe care l-ar fi captat, chiar de putere mică, pentru a provoca o emisie cu o intensitatea atât de mare încât să treacă prin pereții casei, depășea cu mult mijloacele de care dispuneam noi."

Versiunea Barbarei

Dan era convins că era vorba de o farsă sofisticată. Nevasta și copiii lui erau foarte tulburați și plângeau. La început au vrut să plece, dar am reușit să-i liniștim. Pentru a dovedi prietenilor noștri că nu aveam nici un amestec în cele întâmplate, i-am dat voie lui Dan să demonteze combina stereo. Bineînțeles, n-a descoperit nimic. A scotocit apoi toată casa și nu-i venea să creadă că n-a găsit nimic!

Întâlnire de gradul III

Versiunea lui Jim

Pentru că Barbara este acum de acord, am să vă relatez urmarea – incredibilă – a incidentului cu „cutia neagră" despre care v-am povestit mai devreme.

Înainte, țin să precizez că am început să fim traumatizați din momentul în care am înregistrat pierderi în șeptelul nostru, în condițiile pe care le cunoașteți. În total, am pierdut în doi ani șase vite, toate mutilate. Pentru noi a fost o pierdere foarte mare dacă se iau în seamă toate eforturile și cheltuielile făcute pentru a avea o crescătorie de vite demnă de acest nume. Recompensa pentru cei care ar captura mutilatorii a ajuns la ora actuală la cinci sute de mii de dolari.

Acum revin la urmarea incidentului cu „cutia neagră". Când mi-am dat seama că a dispărut în timp ce eram întors spre Joe, i-am cerut băiatului să se întoarcă acasă, apoi am coborât colina în direcția copacilor Nu-mi era frică dar, pe măsură ce înaintam, mi-am simți picioarele din ce în ce mai grele, astfel încât aproape că nu mai eram în stare să le mișc. Am ajuns totuși, cu greutate, la poalele colinei, nu departe de lumina dintre frunze. Atunci am zărit, mai jos, la aproximativ cincisprezece-douăzeci de metri de mine, un disc așezat pe sol. Era ușor luminat și în apropierea lui stăteau doi umanoizi, de parcă m-ar fi așteptat. Aveam să le pun o sumedenie de întrebări, dar n-am fost în stare. Cel care mi s-a adresat s-a scuzat pentru toate tracasările cauzate și a precizat că se vor lua măsuri mai echitabile în privința noastră. Le-am reproșat mutilarea animalelor noastre și i-am întrebat de ce ne stricaseră mașinile, dar n-au recunoscut nici una dintre aceste fapte și mi-au ignorat deliberat acuzațiile. În schimb au făcut aluzie la „cutia neagră". După spusele lor, era bine pentru mine

să nu mă apropii prea mult ori de câte ori apărea în preajma mea. Era un fel de amenințare implicită. Unul dintre ei a făcut un semn cu capul și, la aproximativ opt-zece metri de umanoid, a apărut și a pornit spre cutie o creatură semănând cu ceea ce numim bigfoot. *Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât nuanța cutiei se schimba mai tare. Când a ajuns la o distanță foarte mică, creatura s-a prăbușit! Unul dintre umanoizi a zis: „După cum ai putut să constați, această cutie poate să fie foarte periculoasă".*

Mi-au spus că vor mai veni și că vom mai avea ocazia să stăm de vorbă. Nu am schimbat nici un salut. Am simțit pur și simplu că era timpul să părăsesc locul și, înainte de a pleca, mi-am spus că nu-mi vor altera memoria. Totuși, cred că au făcut asta când am sosit ca să mă împiedice să punem toate întrebările la care aș fi vrut să primesc răspunsuri.

Erau indubitabil niște ființe omenești între 1,50-1,80 m. Aveau pe ei un fel de combinezon foarte lipit pe corp, ca la piloții avioanelor cu reacție, care avea variații de culoare, trecând de la maroniu la argintiu, dar nu știu din ce cauză. Erau destul de frumoși, cu ochi mari, și mi s-au părut normali. Aveau părul blond, tuns foarte scurt și aveau ceva pe cap ce n-am putut să văd prea bine din cauza părului. Nu mi-au făcut o impresie prea puternică. Dar am fost frapat de ochii lor care erau diferiți de ai noștri, mai ales ca mărime, suficient însă pentru a sugera că acele ființe nu aparțineau speciei noastre, ci unei rase de umanoizi apropiate de a noastră.

Trăsăturile feței erau foarte fine, aproape efeminate. Pe parcursul întâlnirii noastre, care a durat cinci minute, acele ființe au părut relaxate, foarte sigure pe ele. Acest incident a avut loc în ianuarie 1977, iar după aceea nu am mai avut necazuri din partea lor.

Am avut sentimentul că am avut de-a face mai curând cu niște ființe artificiale, niște clonați eventual, decât cu niște creaturi

naturale. Erau prea perfecți, prea siguri de ei. Se exprimau la perfecție în engleza vorbită în regiune.

Revenirea la hărțuială

Versiunea lui Jim

Ne făcusem iluzii. Am crezut că tracasările se terminaseră. Dar nu, căci în curând tracasările au reînceput. Nu mai înțelegeai nimic. Situația a devenit în curând insuportabilă. De fapt, singura perioadă de liniște pe care am avut-o se situează între cele două întâlniri de gradul III.*

Din acel moment am vorbit în mod serios despre părăsirea fermei și plecarea în altă parte, căci reluarea tracasărilor (huruit, bătăi în pereți etc.) a fost picătura care a făcut să se reverse paharul.

Pierderea controlului asupra creierului

Versiunea lui Jim

Mă întorc la un incident pe care am uitat să-l semnalez. Una dintre cunoștințele mele, un militar, a venit într-o zi să ne viziteze la fermă. Nu știa nimic despre ce se întâmpla și se afla pe-acolo doar în trecere. A dormit la noi dar nu a vrut să se plimbe în pădurea din vecinătate. Avea o senzație de indispoziție și nu voia să facă lucruri care nu-l atrăgeau. A doua zi dimineață, înainte de a ne scula, el era deja în picioare pentru repriza zilnică de

*) Jim a mai avut o întâlnire cu un umanoid foarte slab, chiar la el în cameră, care a dispărut după ce s-a uitat la el cu un aer rătăcit (n.a.).

footing. *L-am urmărit un moment cu privirea, l-am văzut înaintând cu multă precauție, apoi s-a întors brusc și a revenit în fugă spre fermă. După care a avut un comportament foarte bizar, căci a făcut de mai multe ori dus-întors pe același traseu.*

Când l-am întrebat de ce a făcut așa, a pretins că de fiecare dată când se apropia de casă, ceva punea stăpânire pe mintea lui și îl obliga să se întoarcă spre câmp!

Câteva explicații

Versiunea lui Jim

În cele din urmă mi-am dat seama că toate aceste evenimente care avuseseră loc la fermă erau destul de importante pentru ca cineva serios să vină să le ancheteze. Sunt absolut convins că aici e un fel de „mașinație" permanentă implantată pe domeniul nostru. Trebuie înțeles că el domină o zonă militară strategică. De la ferma noastră o putem vedea foarte bine, de aceea consider că ăsta e un motiv excelent pentru a explica această prezență „străină" în acest loc.

Versiunea Barbarei

Înainte de a vă scrie (investigatorului John Deer – n.a.), am vorbit cu Jim despre eventualitatea intervenției dumneavoastră. La început s-a gândit să se întâlnească cu doctorul Hynek. Dar v-a văzut numele într-un articol apărut în ziarul local The Sentinel *și a aflat că faceți anchete, de aceea s-a hotărât să vă contacteze primul. În toată povestea asta, cel mai mult mă tem de factorul necunoscut. Nu am reușit să mă obișnuiesc cu ideea a ceea ce ar putea să fie necunoscutul.*

Impresii personale

Versiunea lui Jim

În realitate, cred că adevăratul motiv care m-a determinat să vă vorbesc este faptul că „ei" se joacă cu noi în mod periculos. Nu sunt „Marii Fraţi din spaţiu" care se interesează de noi pe plan spiritual sau ceva de genul ăsta. Sunt convins că nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă suntem morţi sau vii. Într-un sens, probabil că uneori îi stingherim, deşi cred că ne depăşesc din punct de vedere moral. Mai sunt convins că se află aici ca să ne „supravegheze" în special în privinţa potenţialului nostru militar, căci nu reuşesc să găsesc alt motiv.

Nu mă îndoiesc nici o clipă că ei sunt de vină pentru mutilările de animale. Animalele sunt probabil ridicate la bordul unui laborator aerian, golite de sânge, mutilate, apoi aruncate pe pământ. Dacă ar fi dorit să facă doar cercetări biologice asupra vitelor, ar fi procedat în aşa fel ca nici una să nu fie găsită. Dar ei lasă cadavrele acolo unde sunt siguri că vor fi găsite. Părerea mea este că acest comportament urmăreşte infiltrarea spaimei în spiritul oamenilor, şi pot să spun că operaţiunea e încununată de succes – oamenii sunt înspăimântaţi!

Ne-au terorizat pe noi şi îi vor teroriza şi pe alţii. După ştiinţa mea, au mutilat vite în cel puţin nouă state. Vă spun sincer că n-am nici o simpatie pentru ei. Tot ce s-a întâmplat aici indică faptul că aceste acţiuni sunt opera unor extratereştri, iar impresia mea e că nu sunt bine intenţionaţi.

Versiunea Barbarei

Aceste incidente m-au zdruncinat atât de tare încât, de câteva luni consult în mod regulat un psihiatru pentru a-mi recăpăta totalitatea echilibrului psihic. Am pierdut cincisprezece kilograme şi fumez aproape trei pachete pe zi, deşi în urmă cu cinci ani nu fumam deloc.

Am avut sentimentul clar că acea fermă e impregnată de spiritul răului. Mărturisesc că nu am fost în stare să fac față situației.

Două tipuri de creaturi

Versiunea lui Jim

Am ținut să vă vorbesc și pentru faptul că am observat două tipuri de creaturi și două feluri de nave aeriene care nu au nimic de-a face cu potențialul nostru militar.

Cei doi umanoizi care controlau acel bigfoot *erau foarte siguri pe ei, dar i-am văzut și în alte ocazii, foarte agitați, foarte nervoși, de parcă s-ar fi temut de ceva sau cineva, și nu noi îi speriam. Am văzut de mai multe ori discuri, dar se pare că au părăsit sectorul după ce am observat ozn-ul în formă de cornet de înghețată. Sunt mai atras de creaturile care nu manifestă nici o nervozitate și stăpânesc perfect situația. Ca ființa care a apărut în camera mea într-o zi când eram paralizat. Avea un aer compătimitor, iar compasiunea este un sentiment care e prezent deseori în aparițiile de tip religios. După părerea mea, umanoizii care se tem sunt cei din discuri, ceilalți sunt cei din con. Eu cred că aceste două tipuri de creaturi sunt opuse, căci sunt total diferite și poate că au intenții contrare în ceea ce ne privește. Am impresia că între ei există un fel de rivalitate.*

Câteva comentarii

Am așteptat multă vreme urmarea acestei anchete, mai ales interviul cu polițistul, care fusese promis. Din nenorocire, moartea lui James Lorenzen, apoi a soției sale Coral câteva luni mai târziu, au grăbit

sfârşitul publicării buletinului asociaţiei APRO, precum şi dispariţia acestui grup privat care se ocupa cu cercetarea cazurilor de observare a unor ozn-uri.

Părerea mea e că în acest caz există lucruri foarte interesante, dar că martorii s-ar părea că au considerat stranii un mic număr de incidente care probabil că nu au nici o legătură cu inteligenţa necunoscută care este amestecată aici. De exemplu, accidentele de avioane pot să aibă nişte cauze banale.

În schimb, mutilările de animale, acei *bigfoots*, ozn-urile şi mai ales întâlnirile de gradul III sunt bogate în informaţii. Deosebit de semnificative sunt şi efectele de paralizie şi de control al creierului la anumite persoane.

După părerea mea, totul a fost o înscenare sofisticată pentru a-i face pe cei implicaţi în acest caz să creadă că ocupanţii ozn-urilor erau nişte extratereştri care supravegheau baza militară aflată în apropiere şi făceau experimente genetice pe animale. Este cât se poate de evident că nişte creaturi inteligente, venite de pe o planetă îndepărtată pentru a se deda acestui gen de activitate, ar fi acţionat cu discreţie, astfel încât să nu se vadă şi să nu se audă nimic.

Episodul acelui *bigfoot* care se prăbuşeşte la apropierea de un aparat de tip emiţător de ultrasunete rămâne un mister, dar poate că era destinat să demonstreze că aceste creaturi sunt şi ele extraterestre, fiind cam ce sunt câinii pentru oameni.

Efectele secundare suferite de martori, mai ales controlul creierului Barbarei şi a prietenului militar al lui Jim, demonstrează indubitabil că această inteligenţă poate, dacă doreşte acest lucru, să influenţeze deciziile oamenilor, deci să le modifice comportamentul şi să-i facă să comită acţiuni total străine propriei lor voinţe.

Ideea din mintea lui Jim, referitoare la cele două rase sau două forţe care se înfruntă, arată că în cadrul acestor fenomene care, fie că vrem sau nu, ne modelează mintea, este veşnic prezent un dualism sau o bipolaritate, probabil dorită de inteligenţa care trage sforile în

culise. Altă dată era vorba de îngeri şi demoni, de zâne bune şi zâne rele, de spirite bune şi spirite rele. În zilele noastre se spun poveşti cu extratereştri buni şi extratereştri răi. Forma se schimbă, dar fondul rămâne...

Acest caz este foarte important pentru că se referă la diferite tipuri de fenomene care se manifestă în acelaşi context şi care, evident, sunt puse în mişcare de aceeaşi cauzalitate. Or, cu foarte puţin timp în urmă, cercetătorii le atribuiau o origine diferită, iar când unii emiteau ipoteza că numiţii *bigfoots* şi mutilările de animale erau opera ozn-urilor, ceilalţi scoteau strigăte de indignare. Ar fi mai just să spunem că *bigfoot*, mutilările de animale, ozn-urile şi multe alte manifestări neexplicate, inclusiv apariţiile religioase, sunt produsele unui singur şi acelaşi tip de inteligenţă care domină societatea omenească.

Mai ales la acest nivel trebuie privit cazul prezentat aici, înainte de a aborda diferite forme de interpretare.

VI

OAMENI CIUDAȚI

Timp de mulți ani, la fel ca numeroși cercetători, am avut o adevărată fobie față de poveștile cu „oameni în negru", cărora n-am vrut să le acord nici cea mai mică credibilitate. Acest tip de incident se integrează totuși perfect în întâlnirile de gradul III, fie că sunt sau nu legate de observarea unor ozn-uri și a altor fenomene neexplicate.

Mi-am dat seama de greșeala mea în cursul cercetării unor cărți consacrate tradițiilor populare, și mai ales în cele referitoare la posedările demonice din secolul trecut. Altă dată, erau văzuți uneori oameni în negru misterioși pe care martorii (sau mai curând oamenii Bisericii) îi asociau cu diavolul, interpretare normală dacă luăm în considerare contextul socio-religios al epocilor și locurilor respective.

Nu trebuie să uităm că lumea creștină, catolicismul în special, i-a atribuit totdeauna diavolului tot ce era potrivnic dogmei sale. În afara teofaniilor tradiționale admise de cler (Fecioara Maria, Isus, îngeri, sfinți...), celelalte tipuri de apariții, ca și unele fapte legate de mistici și de taumaturgi, au fost totdeauna obiectul unei suspiciuni puternice și au fost puse pe seama unor manifestări diavolești.

Când au apărut prima dată relatările despre oamenii în negru, cercetătorii s-au gândit la implicarea unor agenți ai serviciilor de securitate, și e posibil ca în unele cazuri aceștia să fi fost solicitați să facă anumite verificări.

În 1947, FBI-ul a primit sarcina să facă unele anchete foarte specifice, ştafeta fiind preluată de CIA în 1948. În plus, în cadrul celor trei arme, serviciile de securitate militare au avut şi ele prilejul să se amestece în unele investigaţii de rutină. Bineînţeles, funcţionarii care au executat astfel de misiuni nu aveau nici un motiv să adopte un comportament straniu, nici nu erau obligaţi să poarte haine de ciocli, şi nu prezentau nici o anomalie fizică. Ei s-au manifestat mai ales din 1947 până în 1952. În ianuarie 1953, comisia Robertson a declarat că ozn-urile nu constituie nici o ameninţare pentru ţară, şi de atunci agenţii au devenit mult mai discreţi. Numai că, lucru ciudat, începând din 1953 oamenii în negru apar cu adevărat pentru prima dată, în cazul Bender.

Câţiva ani mai târziu, în 1962, Bender şi-a publicat propria poveste într-o lucrare cu un conţinut extrem de suspect. Perplexitatea mea în faţa unei astfel de cărţi va fi uşor înţeleasă de cititor dacă îi voi spune că autorul pretindea că fusese răpit şi dus la Polul Sud de nişte extratereştri semănând cu nişte urşi, originari de pe o planetă numită Kazik.

Acest epifenomen s-a manifestat în mod foarte episodic până la „valul" din 1966-1967, perioadă în care mai mulţi cercetători au relatat despre un număr mare de întâlniri cu oamenii în negru.

Particularitatea acestor contacte constă în faptul că, foarte des, investigatorii sau martorii au fost hărţuiţi de unul sau mai mulţi oameni în negru mai înainte de a fi în măsură să spună ceva despre cazul în care fuseseră amestecaţi. Totuşi, această anomalie, deşi importantă, nu este sistematică.

Contrar credinţei generale care s-a instaurat chiar în rândul ufologilor, oamenii în negru nu sunt deloc o invenţie a mitomanilor americani (chiar dacă unii dintre ei s-au străduit să consolideze mitul). Exemple se găsesc în toate timpurile şi în toate ţările, mai ales în toate tradiţiile populare europene din secolele trecute, chiar dacă aceste entităţi au fost deseori identificate cu apariţiile diavolului.

Indiferent de originea lor exactă, oamenii în negru, par să reprezinte o formă de manipulare secundară sau de epifenomen, care pare să dureze de mai multe sute de ani, indiferent de epocă şi loc, adaptat conceptelor, credinţelor şi superstiţiilor noastre. Iată câteva cazuri dintre multe altele.

Un caz american

Doctorul Herbert Hopkins, specialist în alergii (care nu e rudă cu faimosul cercetător Budd Hopkins) avea cincizeci şi opt de ani când a condus ancheta în cazul Oxford (Maine) din 27 octombrie 1975. El a realizat regresia hipnotică asupra martorului principal, David Stephens, 21 de ani, când a fost solicitat de doamna Shirley C. Fickett, membră a asociaţiei *The International Ufo Bureau* din Portland (Maine). Trebuie precizat că această doamnă constatase un *missing time* la acest tânăr, ceea ce lăsa să se presupună o eventuală răpire.

Doctorul Hopkins se interesa numai ocazional de ozn-uri. El a fost contactat de anchetatori pentru că locuia în acea vreme la Portland şi era de câţiva ani specialist în tratament prin hipnoterapie. În timpul celei de a doua şedinţe de hipnoză, Stephens a dezvăluit o întâlnire avută la 29 octombrie 1975 – cam la două zile după ce observase câteva fenomene inexplicabile – cu un personaj destul de asemănător cu un om. Acesta i-a adresat ameninţări cerându-i să nu spună nimic despre evenimentele trăite la 27 octombrie. Cea de a treia şedinţă a scos la iveală o răpire la bordul unui aparent ozn. Prin unul dintre „hublourile" aparatului, Stephens a putut să-şi vadă maşina oprită pe drumul deasupra căruia se afla maşina zburătoare, cu prietenul său care rămăsese în interior şi care părea că doarme.

Apoi, la bordul ozn-ului, el a fost confruntat cu o entitate umanoidă macrocefală înaltă de 1,30 m, având două mâini cu trei degete unite

printr-o membrană. Cazul său este bogat în detalii şi-n evenimente paranormale care au survenit după răpire, precum:

- televizorul care se aprinde singur,
- uşa de la frigider care se deschide singură,
- uşa de la intrarea în casă care se deschide fără motiv şi care nu mai poate fi închisă, etc.

Martorul a fost supus unui „examen medical" de către creaturi mici îmbrăcate într-un veşmânt lung şi negru, fără centură, care au comunicat cu el prin telepatie, fără să-i dezvăluie nimic despre lumea lor de origine. Trebuie observată o anomalie care se întâlneşte deseori în multe cazuri de răpiri: martorul nu a fost în stare să descrie picioarele răpitorilor, de parcă n-ar fi avut, în timp ce alţii aveau, dar forma era vagă, neclară, fenomen ce s-a constatat şi în cazul unor apariţii religioase.

La 11 septembrie 1976, pe la orele douăzeci, cam la un an după accastă întâlnire de gradul IV, doctorul Hopkins a primit un telefon pe când se afla singur acasă, soţia şi copiii fiind plecaţi la cinema. O voce de bărbat, prezentându-se drept vicepreşedinte al unei asociaţii de cercetători particulari din New Jersey, l-a întrebat dacă voia să-l primească pentru a discuta despre cazul David Stephens. Respectivul a insistat să fie primit chiar în acea seară şi s-a interesat dacă medicul era sigur acasă.

Doctorul Hopkins a acceptat, apoi s-a dus la intrarea în casă ca să aprindă lumina de pe peron, pentru ca vizitatorul să poată repera mai uşor parcarea. Îşi închipuia că persoana respectivă va veni cu maşina întrucât spusese că sună din centrul oraşului, situat la câţiva kilometri de domiciliul său. În acel moment l-a zărit pe omul în negru îndreptându-se spre scara de la intrarea casei. Medicul a fost cu atât mai surprins cu cât nu a văzut nici o maşină în parcare, iar individul nu avea cum să ajungă într-un timp atât de scurt de la locul de unde pretinsese că telefonează.

Cu toate acestea, doctorul Hopkins nu s-a formalizat, nici măcar nu l-a întrebat pe individ cine era în realitate, şi i-a deschis uşa să intre. Se constată aici aceeaşi pasivitate constatată în alte cazuri de acelaşi tip, de parcă voinţa martorului ar fi fost anihilată.

Omul nu s-a prezentat şi a intrat în casă (nu dăduse nici un nume la telefon). Era înalt de 1,70 m şi părea de vreo 70 kg. Avea pe cap o pălărie neagră, purta o haină neagră, o cravată neagră, pantaloni negri, pantofi negri, numai cămaşa fiind albă.

Martorul şi-a spus imediat: „Parcă ar fi un cioclu!" Hopkins a fost frapat de perfecţiunea hainelor omului în negru. Erau perfect curate, fără cea mai mică cută, ieşit ca din cutie, lucru care îi dădea individului un oarecare aer de manechin. Dunga pantalonilor era dreaptă şi fină ca tăişul unei lame.

Omul a cerut permisiunea să stea jos şi s-a aşezat. Şi-a scos pălăria dând la iveală capul chel. Lipsa genelor şi a sprâncenelor îi conferea un aer ciudat. Nasul şi urechile erau foarte mici. Pielea feţei avea o tentă de un alb tern, contrastând cu buzele foarte roşii. Martorul nu şi-a amintit de culoarea ochilor.

Acest personaj ciudat a cerut să afle principalele detalii ale cazului David Stephens. Vocea lui era monotonă, neutră şi pasivă. Vorbea o engleză perfectă, fără accent deosebit, exprimându-se în fraze scurte, precise, enunţate fără ezitări sau înfloriturі. Doctorul Hopkins i-a dat informaţiile dorite, apoi omul a spus: „Exact cum îmi închipuiam". Şi şi-a dus mâna la gură, acoperindu-şi buzele cu degetele. Medicul a remarcat că individul purta mănuşi din piele gri şi a observat un detaliu surprinzător. Culoarea roşie a buzelor s-a depus pe vârful degetelor înmănuşate, de parcă ar fi avut ruj pe buze!

Doctorul a început să-şi spună că vizitatorul era cam ciudat. Gura, acum lipsită de fard, nu se deschidea decât ocazional şi nu lăsa să se vadă nici un dinte. Capul părea legat direct de trunchi. Avea o bărbie teşită în prelungirea gâtului; nu întorcea şi nici nu mişca capul în vreun fel.

Apoi, vizitatorul insolit a spus: „Ai două monede în buzunar". Ceea ce era adevărat! „Ia una şi pune-o în palma deschisă".

Martorul a făcut întocmai şi s-a uitat la necunoscut, care i-a spus: „Nu te uita la mine, uită-te la monedă!" Doctorul Hopkins s-a uitat şi a văzut că moneda de douăzeci şi cinci de cenţi pe care o avea în mână căpătase o culoare argintie foarte strălucitoare. Omul şi-a repetat recomandarea şi medicul a văzut moneda devenind treptat albastră, apoi forma ei s-a estompat şi a devenit tulbure, după care s-a transformat într-o mică sferă care a dispărut uşor sub forma unui abur!

Medicul, care la început se gândise la o figură de prestidigitaţie, i-a cerut vizitatorului său să facă operaţiunea invers, dar necunoscutul nu a fost de acord şi i-a replicat: *Nici tu şi nici altcineva din acest plan nu va mai vedea această monedă!*

Să observăm expresia „din acest plan", nu „de pe această planetă", care, dacă corespunde unui anume adevăr, se potriveşte perfect cu ipoteza pe care o voi dezbate în concluziile finale.*

Omul l-a întrebat apoi pe medic dacă ştia de ce murise Barney Hill, soţul lui Betty, răpit în acelaşi timp cu soţia lui în 1961. Doctorul Hopkins, care o cunoscuse pe Betty Hill în timpul unei şedinţe de regresie hipnotică realizată asupra lui David Stephens, i-a răspuns că în urma unei lungi maladii. Omul a spus atunci că nu era adevărat şi că-şi pierduse viaţa pentru că ştia prea multe! Apoi l-a întrebat pe martor dacă cunoştea cauzele exacte ale morţii lui Barney. „O criză cardiacă", a răspuns medicul. „Fals!", a spus omul în negru, „a murit pentru că nu mai avea inimă, a lui evaporându-se ca moneda ta de douăzeci şi cinci de cenţi!"

Doctorul Hopkins a fost foarte speriat.

---

*) Vezi *Contacte supraterestre II – Iluzia cosmică*, care urmează să apară în curând în colecţia UFO a Editurii **DOMINO** (n.ed.).

Mai târziu, stând de vorbă cu Betty Hill, aceasta l-a liniştit spunându-i că soţul ei Barney decedase din cauza unui atac de apoplexie.

După ce a obţinut efectul pe care voia să-l provoace – teama martorului –, omul în negru i-a ordonat să distrugă sistematic toate arhivele, înregistrările şi cărţile pe care le avea despre ozn-uri, altfel: „S-ar putea să sfârşeşti la fel ca Barney Hill". Şi a mai adăugat că putea să ştie dacă medicul va executa ordinul dat sau nu, dar nu a spus nimic despre o a doua vizită.

Debitul verbal al vizitatorului devenise mai lent. Apoi, de parcă discuţia se terminase, s-a ridicat încet, cu o aparentă dificultate de stabilitate a corpului. „Îmi scade energia. Trebuie să plec. La revedere", a zis el ca să închidă discuţia. A ajuns în antreu în patru labe şi a deschis uşa. Ieşind, necunoscutul s-a lovit de balustrada scării de la intrare, apoi a coborât treptele într-un mod ciudat: piciorul drept pe treapta de jos, apoi piciorul stâng lângă piciorul drept pe aceeaşi treaptă, şi aşa mai departe. Mersul lui a devenit atât de instabil încât se clătina.

Doctorul Hopkins l-a urmărit cu privirea până când a dispărut, căci se aştepta să cadă din clipă în clipă. Fiinţa s-a îndreptat clătinându-se spre un loc puţin mai retras al străzii care trecea nu departe de casa medicului, într-o direcţie diametral opusă celei din care venise. Lucru insolit, martorul nu-şi aminteşte să fi remarcat umbra siluetei vizitatorului.

Când soţia şi copiii medicului s-au întors acasă, acesta le-a povestit totul. Toţi l-au implorat să facă aşa cum i se ceruse. Soţia doctorului, foarte şocată, a şters benzile şi a ars dosarele, revistele şi articolele de ufologie adunate.

Timp de câteva săptămâni, comunicările telefonice i se întrerupeau brusc, auzea declicuri ciudate după ridicarea receptorului, percepea zgomotul unei respiraţii în timpul convorbirilor, respiraţie care nu era a celor doi interlocutori. Soţia, fetele şi fiul doctorului Hopkins au confirmat toate acestea. Ei îşi amintesc că la întoarcerea de la cinematograf, în seara de 11 septembrie 1976, toate luminile casei

erau aprinse, inclusiv cele de la intrare, iar şeful familiei a fost găsit înăuntru, complet năucit, cu o puşcă în mână! Acest caz a fost dezvăluit prima dată de doctorul Berthold Eric Schwarz, psihiatru.

Câteva concluzii

Personalitatea martorului, ca şi cea a investigatorului, ambii doctori în medicină, înlătură ideea unei fabulaţii sau a unei psihastenii de natură psihodisleptică, căci doctorul B.E. Schwarz, un psihiatru cu o mare experienţă, ar fi putut imediat să semnaleze simptomele. În plus, unele elemente ale acestui caz sunt confirmate de familia martorului, ceea ce înlătură definitiv aceste două explicaţii.

Găsim aici aceleaşi noţiuni care se desprind şi din alte tipuri de contact:

- **ABSURDITATEA**: un individ sau o entitate, care lasă impresia că e un robot biologic sau un android, poartă haine de antreprenor de pompe funebre şi se fardează ca în travesti! Afirmaţii mincinoase referitoare la răpitul Barney Hill care ar fi murit pentru că ştia prea multe lucruri. Cititorul va înţelege cât de ridicolă este această afirmaţie amintindu-şi că soţul lui Betty a ţinut ochii închişi în permanenţă pe toată durata răpirii, atât de înspăimântat era, şi că amintirile lui recuperate sub hipnoză au fost vagi şi neînsemnate. Dimpotrivă, soţia lui, curioasă şi deloc traumatizată, a ţinut ochii deschişi, a pus multe întrebări răpitorilor şi a dezvăluit o sumedenie de detalii extraordinare care i-au făcut pe ea şi pe investigatori să creadă că cei doi au fost capturaţi de extratereştri la bordul unei nave spaţiale. Or, este mult mai logic să presupunem că tot ceea ce a trăit Betty nu a fost decât o comedie, o înscenare magistrală destinată să ne înşele în privinţa originii şi intenţiilor răpitorilor. Tocmai spusele răpiţilor servesc la manipularea societăţii noastre moderne, aceştia jucând rolul de vectori, transmiţând informaţii

care vor influența psihicul anturajului lor, așa cum unele animale și insecte sunt vectorii unor maladii.

- **ABEAAȚIA**: ordinul de distrugere a benzilor magnetice înregistrate cu ședințele de regresie hipnotică la care fusese supus David Stephens și diferitele documente ufologice pe care le avea martorul. Aceste elemente nu puteau să dezvăluie nimic despre răpitori pentru că este clar stabilită natura înșelătoare a elementelor memorate de răpiți. La vremea aceea existau între două-trei sute de răpiri cunoscute, ale căror victime fuseseră supuse regresiei hipnotice, dezvăluirile lor fiind înregistrate pe bandă magnetică și chiar video, a căror distrugere nu fusese cerută de nimeni, oameni în negru sau agenți CIA!
- **AMENINȚAREA**: care nici măcar nu e voalată și se referă la viața martorului, fiind însoțită de o minciună și de o figură de „magie" asupra căreia vom reveni. De ce oare s-ar face presiuni numai asupra câtorva cercetători în timp ce există câteva sute, dintre care cel puțin o sută, la ora actuală, fac investigații asupra miilor de cazuri de răpiri dezvăluite doar în SUA? Și din ce motive ar fi împiedicați acești cercetători să-și continue investigațiile și să și le publice din moment ce și ei constituie niște vectori ce ar servi interesele manipulatorilor?

Aici, contradicția în comportament este doar aparentă, căci aceste amenințări fac parte integrantă din înșelătorie, care este formată din elemente pozitive și negative, pentru a crea un echilibru, informația fiind infiltrată în psihicul omului conform unei dozări care pare că se străduiește că creeze piste care apoi sunt încurcate...

- **MAGIA**: moneda de douăzeci și cinci de cenți care dispare după un proces care produce o rezonanță familiară cercetătorilor, căci unele ozn-uri procedează în același fel ca să dispară din ochii martorilor.

Este sigur că aceste imperfecțiuni aparente sunt voite. Ele facilitează apariția unui sentiment de indispoziție și de teamă la martori.

Culoarea neagră a hainelor entităților amplifică această impresie, căci negrul este asociat morții și mai exact cioclilor, așa cum, în alte vremuri, oamenii în negru erau considerați emisarii diavolului. Deci, aceste anomalii par să aibă un scop esențialmente psihologic, de parcă ar fi fost destinate să creeze un traumatism în mintea persoanelor respective, provocându-le o stare emoțională precisă, poate propice elaborării altor momeli și mai sofisticate...

Unii cercetători consideră, pe drept sau pe nedrept, că inteligența care manipulează aceste fenomene introduce în manifestările și contactele ei elemente adevărate printr-o mulțime de lucruri false, astfel încât totul să ne apară îndoielnic, puțin credibil, chiar total fantezist. Este o tehnică folosită de unele servicii secrete în cadrul operațiunilor de dezinformare și intoxicare. Rămâne de văzut dacă inteligența necunoscută despre care ne ocupăm aici folosește aceleași metode. Nu ar fi imposibil. De exemplu, expresia „din acest plan" ar putea să fie foarte potrivită. Manipulatorii fiind mult mai probabil originari dintr-un alt plan dimensional legat strâns de planeta noastră, decât niște extratereștri hoinari veniți de pe o planetă îndepărtată, cele spuse de omul în negru doctorului Hopkins putând să fie foarte justificat. Scepticul însă le respinge, pentru că aspectul personajului, care pare să provină dintr-un roman SF de proastă calitate, i se pare prea improbabil ca să fie adevărat, fără să bănuiască că ar putea să facă parte integrantă din înșelătorie.

Într-un alt articol, doctorul Schwarz dezvăluie o anchetă făcută asupra doctorului Hopkins, unele aspecte fiind deosebit de interesante:

- Înainte de a face studii de medicină, el făcuse studii de fizică.
- Cele mai recente cercetări ale lui în domeniul fizicii se refereau la teoria antigravitației și la energia naturală.
- Este medicul lui Henry Gross, celebrul radiestezist, care a fost studiat de Kenneth Roberts și chiar de doctorul Schwarz.
- Întreaga viață a avut foarte bune capacități PSI.
- Este credincios. După o educație religioasă protestantă (Biserica Adventistă. Devenise chiar predicator!), s-a convertit la catolicism.

- A trăit experienţe extracorporale şi alte fenomene paranormale.
- Din 1949, a înregistrat fenomene de previziune şi a avut câteva viziuni precum şi coşmaruri ciudate.
- Toate informaţiile obţinute despre el de la colegii săi medici şi de la apropiaţi sunt foarte favorabile şi demonstrează seriozitatea şi credibilitatea sa.

Doctorul Schwarz a tras concluzia că doctorul Hopkins avea profilul ideal pentru a deveni „prada" fenomenului.

Un caz mexican

Jerome Clark este un cercetător american vechi şi cu o mare reputaţie. El editează revista *International Ufo Report*, o publicaţie trimestrială a grupului privat CUFOS, al cărui sediu se află la Chicago.

În 1979, el a publicat un articol despre cazul Carlos Antonio Montiel, care a trăit o aventură ciudată la 3 mai 1975, una dintre observările de ozn-uri cele mai bine documentate.

La 3 mai 1975, martorul în vârstă de douăzeci şi trei de ani, zboară la bordul aparatului său Piper PA-24. Deodată, micul avion este zguduit de mai multe ori fără vreun motiv aparent. Privind în partea dreaptă, Carlos Antonio zăreşte un disc gri închis, cu un diametru de trei-patru metri, chiar în prelungirea capătului aripei. În stânga, acelaşi spectacol! Apoi, alt aparat se iveşte în faţă şi se plasează în botul avionului! Încercând să scape de această escortă nedorită, el chiar loveşte unul dintre cei trei intruşi şi nu a mai putut să stăpânească aparatul rămânând la aceeaşi viteză de 190 km/h.

Carlos Antonio anunţă turnul de control de la Mexico-City şi, înainte de dispariţia lor, cele trei ozn-uri au fost localizate pe radarele bazei aeriene locale de controlorul Emilio Estanol. Acesta a văzut aparatele făcând un viraj de două sute şaptezeci de grade la o viteză de 800 km/h într-un arc de numai cinci kilometri. Un avion clasic, la

aceeaşi viteză, are nevoie de şaisprezece kilometri de arc pentru a face aceeaşi manevră...

Carlos Antonio a reuşit totuşi să aterizeze pe pista aeroportului fără prea mare greutate, după eforturi disperate pentru recăpătarea controlului pierdut mai înainte. Mărturia lui a avut un mare răsunet în presa locală, şi chiar mondială, în special pentru că a fost confirmată de un serviciu oficial, controlul radar al aeroportului capitalei mexicane.

Cincisprezece zile mai târziu, mergând în studiourile de televiziune pentru un interviu, martorul remarcă că maşina lui era încadrată de două maşini identice prea puţin cunoscute: mari limuzine negre Galaxy, atât de strălucitoare încât ai fi zis că atunci ieşiseră din fabrică.

Forţat de cele două maşini, martorul a oprit pe marginea drumului. Din cele două limuzine au ieşit patru oameni. Unul dintre ei a pus mâna pe portiera lui Carlos Antonio, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să iasă, spunându-i în spaniolă: „Ascultă, tinere, dacă vrei să salvezi viaţa ta şi a familiei tale, nu mai vorbi despre ceea ce-ai văzut". Debitul verbal era aproape mecanic.

Tânărul pilot a fost atât de năucit încât nu a răspuns nimic. A observat însă că erau nişte indivizi de tip scandinav, înalţi şi cu umeri laţi, cu pielea deschisă, caracteristici total opuse standardelor etnice mexicane. Toţi purtau costume negre şi s-au întors la limuzinele lor care s-au pierdut în mijlocul traficului.

Înspăimântat, martorul s-a întors acasă. Două zile mai târziu, C.A. Montiel a povestit totul unui ziarist local, Pedro Ferriz, care l-a convins să dea totuşi interviul, ceea ce a şi făcut fără nici o problemă.

La o lună după incident, martorul l-a întâlnit pe astronomul A.J. Hynek, aflat în trecere la Mexico-City. După o primă luare de contact, cei doi au stabilit să se reîntâlnească a doua zi de dimineaţă la hotelul la care stătea Hynek, pentru a lua împreună micul dejun şi a discuta despre incident.

În ziua următoare, Carlos Antonio a plecat de-acasă pe la orele şase, pentru a ajunge la noul său loc de muncă, *Mexicana Airlines*, de acolo urmând să ajungă pe jos la hotelul lui Hynek.

În cursul acestei deplasări, martorul i-a întâlnit din nou pe cei patru oameni în negru care îl amenințaseră mai înainte! Unul dintre ei i-a spus: „Te avertizasem. Nu trebuia să vorbești despre experiența ta". Carlos Antonio a protestat: „N-am făcut decât să accept o invitație. Doctorul Hynek vrea să știe ce-am văzut și am sperat că eu însumi voi înțelege mai bine discutând cu el". Ciudatul interlocutor i-a întors de mai multe ori spatele și i-a replicat: „Nu vreau să-ți creez probleme. Dar de ce pleci de-acasă la șase dimineața? Lucrezi pentru compania *Mexicana Airlines*? Atunci șterge-o de-aici și nu te mai întoarce!"

Înspăimântat, martorul a plecat cât a putut de repede.

Doi ani mai târziu, Carlos Antonio le-a povestit cele întâmplate lui Jerome Clark și Richard Heiden, punând accentul pe alura ciudată a celor patru oameni în negru, prea înalți și cu pielea prea albă ca să fie mexicani. Martorul mai fusese frapat și de faptul că cei patru nu clipeau deloc!

Și în acest caz avem de-a face cu un scenariu care, în linii mari, seamănă cu cel din cazul precedent. Să enumerăm factorii de stranietate:

- Absurditatea interdicției impuse martorului în legătură cu interviul, de vreme de observația lui era deja cunoscută de toată lumea, deoarece o dezvăluise presei a doua zi după incident.
- Aberația aspectului oamenilor în negru (ca și a mașinilor), prea diferite de tipurile locale ca să treacă neobservată și să poată fi explicată.
- Amenințarea cu moartea la adresa martorului și a familiei sale.

Cu toate acestea nu au existat nici un fel de consecințe fatale pentru martor și familia sa, ceea ce demonstrează că acest tip de avertisment nu este destinat să împiedice martorul să vorbească, ci să creeze asupra lui un impact traumatizant și/sau să introducă un element suplimentar de stranietate în corelație cu observarea ozn-urilor.

Cazul nu prezintă nici un fel de „figură de magie", dar ușurința cu care martorul a fost găsit și interceptat de oamenii în negru indică

ptul că inteligența care dirijează aceste fenomene își ia informațiile rect din creierul martorului la care accede când dorește.

Un caz din China

Rare sunt informațiile despre ozn-uri care ne vin din China Populară, și cu atât mai rare a celor care se referă la contacte cu oameni în negru. Iată totuși un astfel de caz.

Un ziarist chincz, Wang Shili, care lucra pentru un cotidian din provincia Shansi, a avut într-o zi ocazia să stea de vorbă cu o persoană din cadrul sistemului de securitate al unei uzine militare, în legătură cu o anchetă despre ozn-uri pe care o făcea pentru ziarul lui.

Omul, un anume Li Jingyang, i-a semnalat faptul că a observat un ozn în 1963, pe când avea șase ani și locuia la părinții lui la Yangquan, provincia Shansi. Împreună cu alți copii din cartier, el a putut să urmărească cu privirea deplasările unui disc care a apărut dintre nori și s-a oprit în aer. Avea o culoare argintie, strălucea puternic și nu făcea nici un zgomot. Obiectul avea forma clasică a două farfurii răsturnate lipite una de alta și avea un diametru de vreo șapte-opt metri. Suprafața lui era netedă și reflecta lumina soarelui, dar nu prezenta nici cea mai mică urmă a vreunei deschizături. Copiii au crezut că era un nou model de avion experimentat de aviația militară. Observația a durat în jur de două minute, după care aparatul a dispărut într-un nor din apropiere. A doua zi după acest incident, pe când mergea singur pe stradă, micul Li Jingyang a fost abordat de un bărbat îmbrăcat în negru care venea în întâmpinarea lui. Omul era foarte înalt și i-a barat calea băiatului pentru a-l întreba dacă văzuse în ajun un obiect discoidal. Copilul a recunoscut faptul fără nici o dificultate.

Omul în negru l-a sfătuit să nu povestească nimănui ceea ce a văzut și l-a pus pe băiat să promită că-și va ține gura, ceea ce a obținut fără să fie nevoie să-l amenințe. Băiatul s-a întors apoi acasă foarte

neliniştit. Când a dezvăluit această întâmplare, după ce a devenit adult, şi-a amintit de un detaliu care îl frapase: pielea personajului în negru era brună, dar îi uitase trăsăturile feţei. Totuşi, a ţinut să precizeze că mulţi oameni din cartier îl văzuseră pe omul în negru şi observaseră comportamentul lui anormal, pentru că făcea o mulţime de gesturi de neînţeles. În plus, atunci când vorbea, gura lui nu se mişca, ceea ce sugerează o comunicare telepatică. În cele din urmă, omul în negru a dispărut brusc după colţul străzii.

Acest caz poate că nu este tot atât de pregnant ca precedentele, dar vine din China comunistă, care are un mediu socio-cultural total diferit de lumea occidentală. În consecinţă, ea este total străină de influenţa creştinătăţii (şi de folclorul ei cu diavoli), ca şi de cea a SF-ului (omniprezent la toate nivelurile mediatice, mai ales în Statele Unite), ceea ce-i conferă o valoare care nu trebuie neglijată.

Cazul Minnesota

În 1967, publicaţia *Playboy* a publicat un interviu al astronomului A. J. Hynek despre problema oamenilor în negru. Hynek a profitat pentru a face un rezumat al incidentului trăit de Carlos Antonio Montiel, precizând că martorul i-a telefonat ca să-l anunţe că un om în negru l-a ameninţat şi că nu va veni la întâlnirea prevăzută. După care, fostul consilier ştiinţific al US Air Force povesteşte următoarea întâmplare:

Într-o zi, cineva m-a sunat la numărul meu social. Era un poliţist dintr-un orăşel din Minnesota, unde se înregistrase o recrudescenţă a observaţiilor de ozn-uri din noiembrie 1975, mai ales la nivel local.

Se pare că un cuplu care se deplasa cu o maşină spre această mică localitate a trăit o aventură foarte ciudată. La un moment dat, soţul şi-a adus aminte că trebuie să dea un telefon. A virat

pe drumul de acces spre un motel, a oprit maşina şi a pornit pe jos spre o cabină telefonică. Chiar în momentul în care urma să ajungă, un Cadillac mare de culoare neagră a apărut în faţa lui, împiedicându-l să ajungă la cabină. Din maşină a ieşit un om care l-a îmbrâncit pe automobilist, de parcă n-ar fi vrut să-l lase să ajungă la telefon înaintea lui. Enervat de acest comportament, automobilistul a mers mai departe până când a găsit o altă cabină telefonică pe marginea drumului. De data asta, chiar mai înainte ca automobilistul să poată opri maşina, Cadillacul l-a împins în şanţ! Ca prin miracol, cuplul a scăpat fără nici cea mai mică rană. Ca şi prima dată, agresorul misterios a sărit din maşină şi s-a repezit în cabina telefonică, după ce a smuls din mâna automobilistului moneda pe care dorea s-o folosească!

După spusele poliţistului care m-a contactat, aceeaşi comedie s-a repetat încă o dată. Mâniat la culme, automobilistul s-a hotărât să se ţină după Cadillac şi să-i ia numărul. În momentul în care se apropiase foarte mult de el, Cadillacul s-a ridicat în aer şi a dispărut de parcă ar fi intrat în altă dimensiune!

Cuplul a anunţat imediat poliţia, care mă sunase pe mine. Poliţistul care a vorbit cu mine a investigat apoi cazul şi a verificat numărul Cadillacului reţinut de automobilist. Poliţistul a descoperit că numărul corespundea unei maşini a unui cetăţean dintr-un oraş apropiat. Când a fost interogat, respectivul a refuzat să spună dacă era sau nu implicat în incidentul cu pricina. Poliţistul l-a ameninţat că ar putea să aibă necazuri dacă nu-şi clarifica situaţia. Suspectul a pretins că este membru al sectei Martorii lui Jehova şi că religia lui îi interzicea să mintă. Prin urmare, el a declarat că nu avea nici un amestec în cele petrecute care, spunea el, erau incompatibile cu morala sa religioasă"

Această relatare mai mult decât ciudată despre un automobil zburător, condus de un şofer nu mai puţin bizar, era dovada clară că ceea ce ni se arată este pur şi simplu o înşelătorie, de natură fantastică,

pentru că toate astea au aparența unei materialități care totuși nu este reflectarea realității.

Cititorul care a urmărit cu atenție firul argumentației, considerând că unele ozn-uri (mai ales cele implicate în întâlnirile apropiate) sunt niște amăgeli, va putea să facă acum un pas înainte decisiv care îi va permite, poate, să asimileze mai bine unul dintre numeroasele fațete ale acestui mister. Într-adevăr, dacă ozn-ul nu este decât o înșelătorie, un accesoriu de „teatru", asta poate să repună în discuție toate ipotezele formulate până acum asupra acestui subiect.

Cititorul s-ar putea să fie dezamăgit că nu are acces la întâmplări cu oameni în negru petrecute în Europa. Trebuie însă să mărturisesc că acest epifenomen nu pare să-și fi pus prea mult amprenta pe societatea noastră europeană. Poate că ea e confruntată cu alte fenomene secundare. De exemplu, în Franța, am înregistrat câteva cazuri de auto-stopiști fantomă, care dispar în mașină, sau imediat după ce o părăsesc, așa cum ai stinge o lumină. În Marea Britanie, s-au semnalat cazuri de animale fantomă (monștri, pantere negre, câini negri etc.)

Un epifenomen vechi

Oamenii în negru, oricât de curios ar putea să pară asta, au fost văzuți peste tot și în toate timpurile. Bineînțeles, oamenii în negru din timpurile vechi nu erau asociați cu ozn-urile (pentru că nu se observa așa ceva sau foarte puțin) și, desigur, nu circulau cu automobilul. Dar s-a întâmplat uneori să fie zăriți conducând o trăsură, călătorind cu ea, precum, și deplasându-se călare sau pe jos.

În general, oamenii în negru din vechime se manifestau în cadrul altor fenomene mai importante: mișcări religioase, vrăjitorii etc. Culoarea lor neagră, aparența lor sinistră, spaima pe care o provocau, și uneori acțiunile violente de care se făceau vinovați, au făcut să fie foarte repede asociați cu Cel Rău. Religia catolică i-a asimilat cu

diavolul şi fenomenul s-a adaptat noii superstiţii. Descrierile făcute de vrăjitoare inchizitorilor par să vină în linie dreaptă din bestiarul medieval conceput de ecleziaşti, intelectualii epocii. Diavolii sunt descrişi jumătate oameni-jumătate animale, cu coarne, cu picioare de animale, hirsuţi, urâţi până la oribil, mirosind îngrozitor, vâscoşi.

Apoi, o dată cu trecerea anilor, superstiţia diavolului a pierdut această caricatură grotescă transformându-se într-o fiinţă mai umană, mai acceptabilă, deşi caracterul îngrijorător, redutabil chiar, s-a păstrat, căci scopul a rămas mereu acelaşi: să sperie, să traumatizeze.

Exemplul pe care îl voi da mai jos datează de la sfârşitul secolului trecut, ca şi sursa care furnizează informaţia:

În după-amiaza zilei de 7 mai 1893, între orele cinci şi şase, domnişoara Scott mergea pe jos pe un drum, în apropiere de Saint-Boswells (Roxsburgshire), când a văzut în faţa ei un om înalt, îmbrăcat în negru, care arăta ca un pastor. Nu se spune că „silueta" era fantomatică şi nimic nu permite să se afirme că apariţia, sau persoana, a fost observată cu o atenţie deosebită. Pentru că mai avea încă mult de mers, domnişoara Scott a grăbit pasul, dar s-a răzgândit, gândindu-se că n-ar fi frumos să alerge în faţa unui necunoscut. S-a oprit deci o clipă, pentru a-l lăsa să se depărteze, şi l-a văzut pe omul Bisericii luând-o după un colţ al drumului, partea de sus a corpului rămânând vizibilă deasupra gardului viu, apoi a dispărut cât ai clipi din ochi. La oarecare distanţă de locul dispariţiei, domnişoara Scott şi-a găsit sora încremenită în mijlocul drumului, privind de la dreapta la stânga profund tulburată: îl văzuse pe om dispărând în timp ce se uita cum se apropie de ea.

Încă nu se vedeau ozn-uri în 1893, sau cel puţin despre aceste fenomene nu se vorbea atât de mult. În acea perioadă, faptele misterioase se rezumau la fantome şi la experienţele de spiritism. Era interesant să fi ştiut dacă domnişoara Scott practica spiritismul sau dacă avea calităţi de medium (ca şi sora ei).

Folclorul american

Un cercetător neinformat care ar lua hotărârea să compileze relatările moderne – de după 1947 – despre oamenii în negru, ar fi tentat să creadă că aceştia reprezintă o manifestare folclorică inerentă poporului american, întrucât 90% dintre relatările care îi descriu provin din Statele Unite. Dar ar comite o mare eroare.

Nu există nici o îndoială că sunt şi istorii fictive cu oameni în negru, inventate de persoane fără scrupule. Dar acest epifenomen nu e limitat la teritoriul american, pentru că există exemple şi în alte ţări, printre care China Populară.

Concluzie

Profesorul Peter Rojcewicz de la New York are dreptate când observă că poveştile cu oamenii în negru sunt apropiate de tradiţiile în care domină apariţiile diavolului care apărea strămoşilor noştri. Există atât de multe similitudini între ele încât eşti obligat să vezi o cauzalitate unică.

În *Dicţionarul infernal* al lui Collin de Plancy găsim acest citat:

Vrăjitorii arşi la Paris au spus justiţiei că diavolul, atunci când vrea să-şi facă un corp aerian, trebuie ca vântul să-i fie favorabil şi să fie lună plină. Şi atunci când apare, are totdeauna un oarecare defect: e sau prea negru, sau prea alb, sau prea roşu, sau prea înalt, sau prea scurt.

La fel şi cu oamenii în negru. Sunt prea negri şi au o aparenţă fizică prea diferită, în unele privinţe, faţă de standardul uman: rigiditatea mecanică a mişcărilor, absenţa totală a pilozităţii, absenţa gâtului şi alte anomalii corporale şi vestimentare.

În Statele Unite, acest epifenomen a fost multă vreme la frontiera celor două sisteme de credință. Unul voia să vadă în ei agenții unui organism de securitate care făcea presiuni asupra unor martori ca să fie discreți. Celălalt preferă să vadă în ei extratereștri deghizați în agenți CIA sau ai armatei, acționând în același scop.

În 1992, după dezintegrarea imperiului sovietic, Statele Unite se consideră cea mai mare putere de pe Pământ. Or, tocmai în Satele Unite se manifestă cu cea mai mare forță și virulență fenomenul OZN și aceste epifenomene. Este evident că manipulându-l pe liderul omenirii, de fapt oaia din frunte, restul turmei vine după ea...

Nu trebuie să facem greșeala să judecăm relatările despre oamenii în negru izolat. Fiecare relatare, scoasă din contextul general al fenomenelor necxplicate nu spune nimic și ține, vor zice scepticii, de un folclor modern tipic american. Ele trebuie luate în considerare într-un ansamblu foarte larg, cuprinzând tot ceea ce e legat, nu numai de ozn-uri, ci și de contactele aparente cu inteligențe superioare, indiferent care sunt ele. Numai la acest nivel putem încerca să le explicăm.

Dacă toate aceste mărturii referitoare la oamenii în negru n-ar fi decât halucinații, distorsiuni ale unor fapte banale etc., atunci ar trebui să existe o mare diversitate în descrieri, precum și mari divergențe. De exemplu, unii ar vorbi de oameni în gri, în maro, în costume neasortate etc. Or, oamenii în negru, deși uneori descriși cu detalii diferite, reprezintă un „model" uniform: sunt îmbrăcați în negru și dispar sau apar brusc. Există deci un sindrom al oamenilor în negru, aflat în legătură strânsă (cel puțin în epoca noastră modernă) cu fenomenul OZN.

După toate aparențele, acest tip de manifestare este legat de introducerea în mintea persoanelor respective a unei noțiuni de amenințare, a unui fel de sabie a lui Damocles suspendată deasupra capetelor lor, vrând să exprime ideea că ceva cumplit, fatal chiar, i se poate întâmpla dacă nu se conformează avertismentelor date, uneori

chiar sugerate (sugerarea unei amenințări cu moartea este și mai traumatizantă, pentru unii indivizi, decât un avertisment lipsit de ambiguitate).

Anomaliile observate la oamenii în negru sunt voite de inteligența care dirijează aceste fenomene și, după părerea mea, trebuie explicate astfel:

1. Ele îi vor convinge pe martori de caracterul supranatural al contactului și va facilita apariția unui sentiment de teamă și a unui traumatism psihologic în mintea lor.
2. Ele îi vor convinge pe sceptici că e vorba de fantasme care țin de o formă de mitomanie modernă, care vor fi astfel întăriți în credințele lor antropocentrice.

Regăsim aici același echilibru în mecanismul punerii în practică a acestui tip de manipulare. În fiecare manifestare există totdeauna elemente pozitive care întăresc convingerile martorilor că au trăit o experiență unică. Dar există și elemente negative care le vor permite scepticilor să le respingă. Fenomenul își neagă propria existență, cum spune Jacques Vallée! Ceea ce-i permite să acționeze liniștit, fără să tulbure profund societatea omenească.

Oamenii în negru din epoca noastră au luat locul ființelor diabolice ale strămoșilor noștri și au devenit extratereștri, așa cum îngerii și demonii s-au transformat în zâne, apoi în călători veniți de pe planete îndepărtate. În plus, caii și trăsurile au fost înlocuite cu limuzine negre, dintre care unele zboară și se dematerializează subit.

Ca și alte bizarerii sau epifenomene, oamenii în negru constituie una dintre numeroasele fațete ale misterului de care ne ocupăm, care permite unei inteligențe necunoscute să se exprime în scopuri care încă nu ne sunt accesibile.

VII

CONCLUZII PROVIZORII

Concluziile mele definitive vor fi expuse în mod mult mai amplu şi mai detaliat la sfârşitul celui de al doilea volum.

Această abordare iniţială, care în realitate a început cu *OZN – Dosar secret*, a servit două scopuri.

Mai întâi s-a trecut în revistă cazul de prăbuşire a unui ozn la Roswell, cu informaţiile obţinute de mine de la informatorii mei americani. Toate acestea duc spre un incident major ieşit din comun care s-a petrecut cu adevărat. Totuşi am reuşit să demonstrez cititorului că acest incident nu trebuie interpretat la prima vedere. Tot ce nu serveşte inteligenţa superioară care produce fenomenul OZN ca şi multe altele, inclusiv cazul Roswell, reprezintă un artificiu destinat să creeze o imagine total falsă despre propriile ei origini. În consecinţă, e mai logic să credem că această epavă de pretinsă navă spaţială şi pasagerii ei trebuie trecuţi în categoria înşelătoriilor.

Apoi, cred că i-am făcut să înţeleagă pe toţi pasionaţii de fenomene misterioase în general şi pe cei ai ozn-urilor în special că a te cantona în studierea unui singur mister, înseamnă să îngustezi foarte mult posibilitatea de a înţelege, ca şi cum ai porni pe o fundătură vrând să ieşi dintr-un labirint.

Ca să sperăm că putem sesiza ceva din ceea ce seamănă în mod ciudat cu o gigantică manipulare a societăţii omeneşti la scară planetară, trebuie să acceptăm să ne ocupăm şi de subiecte care nu au

neapărat o legătură directă cu ozn-urile sau oricare altă disciplină din domeniul paranormalului. Dar şi în această privinţă trebuie să putem şi să ştim să ne dezbărăm de toate ideile preconcepute şi de tabuurile din mintea noastră. În plus, ca în cazul prăbuşirii de la Roswell, nu trebuie să luăm întocmai ce ni se arată, ni se spune şi se scrie, sau ni se sugerează, în diferitele tipuri de contacte programate de această inteligenţă superioară.

Regula care trebuie aplicată în mod sistematic în toate genurile de comunicări care ne sunt servite este următoare: **ceea ce se vrea să credem ascunde o altă realitate**. Într-adevăr, toate „mesajele" sau „spectacolele" care sunt oferite unor oameni „privilegiaţi" conţin sau constituie „fraude" destinate să ne înşele 90%, şi nu e deloc evident că cei 10% rămaşi constituie reflectarea realităţii (vom vedea în volumul doi cum se poate face diferenţa între un adevăr posibil şi o minciună probabilă).

În consecinţă, pot să afirm fără riscul de a mă înşela prea mult că parametrul comun nr.1 în toate aceste tipuri de contact cu o entitate sau o inteligenţă superioară – indiferent de identitatea sub care se prezintă sau „haina" mesajului pe care îl oferă – se bazează pe **ascunderea adevăratei sale naturi, a lumii sale originare şi a intenţiilor pe care le are**.

Acest lucru este uşor de decelat la nivelul incoerenţelor şi anomaliilor comportamentului şi mesajelor, dar şi după numărul mare de contradicţii conţinut în afirmaţii. Fiecare contact conţine partea lui de grotesc şi de subtilitate, dar scepticii şi raţionaliştii vor reţine numai parodia şi ridicolul, pentru că aspectul negativ produs de sistemul lor de gândire ascunde raţionamentului lor violenţa aplicată în manipulare.

Poate să există o legătură între un ozn şi un *bigfoot*? Un extraterestru şi ceea ce numim *poltergeist*? Un om în negru şi o levitaţie? Un umanoid şi o dispariţie instantanee? DA! Mi se pare că relatările propuse în acest prim volum se referă la exemple de astfel de asocieri, pe care unii le resping fie din necunoaştere, fie din blocaj conceptual.

În volumul doi vom aprofunda şi mai mult aceste elemente.

Ţinând cont de ceea ce a fost expus, de acum înainte nu mai e cazul să considerăm că ozn-urile trebuie să constituie obiectul unui tratament aparte şi al unor cercetări deosebite neavând nici o legătură cu celelalte fenomene care fac parte din disciplinele legate de manifestările paranormale. Dimpotrivă, trebuie integrate într-o formă de cercetare mult mai lărgită, pentru că nu reprezintă decât o mică parte din colosalul TOT, a cărui asimilare cu o formă de inteligenţă extraterestră devine extrem de improbabilă. Totul este mult mai complex, mai elaborat şi tare mi-e frică că ipoteza extraterestră va trebui pusă la sertar. Nu vreau să-l întristez pe cititor, care ar trebui să se consoleze spunându-şi că părerea mea nu est decât o **ipoteză**, iar o ipoteză nu e decât o presupunere.

Practic, aceleaşi elemente de stranietate se regăsesc în diferitele tipuri de contacte, iar cititorul nu a avut aici decât o imagine parţială. În volumul al doilea vom întreprinde o călătorie în timp şi vom trece în revistă contactele cele mai importante.

Apoi, într-o altă lucrare care urmează să apară, voi propune o ipoteză globală care va încerca să identifice CINE este această inteligenţă superioară, CARE este adevărata sa natură, CUM operează şi DE CE îşi exercită ascendentul asupra unor oameni.

ANEXE

1

CĂLĂTORIE RELATIVISTĂ ȘI PARADOXUL LUI LANGEVIN ÎN EVUL MEDIU

de Michel Picard

Introducere

În 1979, revista *Kadath* a publicat în exclusivitate textul latin al istoricului și călugărului german Godefroy de Viterbe, text tradus în franceză de abatele Villacroux.

Lucrul cel mai tulburător din textul lui Godefroy de Viterbe constă în narareа (în latinește) a rătăcirii pe apă a unor călugări bretoni care, după trei ani de la plecarea lor de la mănăstire, se întorc în portul părăsit inițial, după multe peripeții (asupra cărora vom reveni) ca să-și dea seama că pe uscat trecuseră trei sute de ani! Poemul este explicit și bogat în detalii uimitoare. Noțiunea de „călătorie relativistă" apare cu claritate. Este într-adevăr vorba de o expunere lipsită de ambiguitate care se referă la **paradoxul lui Langevin*** și la conse-

*) Paul Langevin, fizician francez (1872-1946), autorul unor lucrări despre ioni, magnetism, relativitate și ultrasunete. El s-a străduit să amelioreze predarea științelor și să popularizeze teoria relativității și cea a fizicii cuantice (n.t.).

cinţele lui, paradox care se referă la contracţia duratei timpului pentru un călător în spaţiu faţă de geamănul său terestru.

Această temă a „călătoriei relativiste" este departe de a fi izolată în Evul Mediu.

Cred că atunci când a apărut acest text, în 1979, implicaţiile lui formidabile nu au fost percepute. Redactorul revistei se întreba: „Să fie vorba de o premoniţie sau trebuie să credem că Langevin l-a citit pe Godefroy de Viterbe prin anii douăzeci?"

Dar să vedem textul:

URMAREA POVEŞTII LUI ENOH

(Poem latin în versuri)

O, cititorule, dacă vrei – pentru că Enoh e viu – să afli
Care e locul odihnei sale şi ce viaţă duce, le vei afla.
Cauţi lucruri uimitoare, şi le vei afla.
La marginile oceanului există un ţinut, ultimul din lume:
5. El nu cunoaşte ce e boala;
Iar clima e temperată şi pacea veşnică.
În acel loc se ridică biserica Sfântului Matei:
Ea a fost ridicată de sfinţii călugări galileeni,
Care i-au învăţat pe bretoni dogmele şi credinţa creştină.
10. Aceşti călugări scrutează imensitatea oceanului şi marginile lumii,
Pentru a descrie poporului, după absenţe lungi,
Bogăţiile şi locurile din univers.
Acest ţinut al călugărilor cuprinde litoralul Bretaniei.
De acolo a pornit într-o zi un grup numeros de sfinţi călugări.
15. El vor să contemple nenumăratele minuni ale oceanului.
Pornesc în larg, purtaţi pe valuri de vânturi puternice.
Dar iată-i în mijlocul imensităţii: calm desăvârşit vreme de multe luni.

La orizont, doar cerul înstelat şi întinderea de apă...
Timp de trei ani încheiaţi, nava e prizonieră în larg
20. Şi vreme îndelungată rătăceşte la întâmplare,
În timp ce alimentele încep să lipească echipajului istovit.

Fraţii evită stâncile marine le indicaţiilor unei apariţii

În mijlocul oceanului se înalţă o siluetă lungă de femeie,
Precum o statuie de bronz, apariţia se iveşte din adâncurile marine,
Ca să devină o plasă care îi împresoară prin valurile agitate.
25. Cu degetul întins, ea indică direcţia cea bună.
Este privită îndelung, apoi pânzele sunt orientate de-a curmezişul întinderii de apă,
Şi vasul despică din nou valurile în direcţia indicată.
Dar soarele a parcurs deja de zece ori extremităţile pământului,
Şi încă nu se poate zări un mal şi nici ajunge în port.
30. Complet descurajaţi, oamenii tremură de frică;
Marinarul geme şi-şi spune cerului toată disperarea.
Pânzele sunt slobozite, foamea devine chinuitoare.
Atunci, asemenea cu prima, se iveşte o nouă apariţie,
Care face aceleaşi semne ca cea dintâi:
35. Merg în direcţia bună...
Imediat ce au înţeles semnalele, curajul revine.
În loc să mai ridice pânzele, oamenii noştri galileeni încep să manevreze,
Şi atunci apare, din înaltul cerului, o siluetă umană, cea a lui Moise.
Bucuria evreilor, pământul apare la orizont.
40. Apoi, toată ziua, zăresc munţi în depărtare.
Privesc ţărmurile care apar: dorinţele lor au fost îndeplinite.

Au ajuns în port, pânzele sunt strânse.
Dar nu e pământ, ci un imens munte de aur.
O imensă câmpie aurită. De peste tot țâșnesc scânteieri,
45. Care formează raze luminoase și aruncă parcă fulgere.
Dinspre munte vine o mireasmă plăcută, din acest ținut minunat.
Și totuși aici nu e nici urmă de animal, nici un singur om,
În timp ce întreg ținutul e plin de comori.
În timp ce vasul ajunge la malul aurit,
50. O parte din echipaj rămâne la bord, cealaltă pleacă
Să facă recunoașterea ținutului și a locului în care se înalță muntele.
Ei cutreieră muntele toată ziua fără să oștenească.
Spre seară zăresc în sfârșit orașul acelui ținut.
De jur-împrejur are fortificații puternice și este în întregime de aur.
55. Porțile sunt închise. Nimeni nu îndrăznește să le deschidă.
Și petrec noaptea afară sperând
Că vor zări ființele din acea lume.
Nici un om, nici un animal, nici un zgomot,
Nici o ființă nu apare. Dar curând, la prima geană de lumină,
60. Iată că se deschide poarta orașului, permițând trecerea.
Și sfinții noștri călugări intră atunci.
Peste tot văd case care par aurite,
Dar nici urmă de locuitori.
Orașul strălucește ca aurul, minunat de frumos.
65. Aurul are o strălucire regală, aerul e peste tot parfumat.
Căci acel paradis exhală o mireasmă de trandafiri.
Orașul este minuțios vizitat.
Și se descoperă o biserică: ai fi zis că e făcută din aur și pietre scumpe.
Gărdulețul corului lucește ca aurul.

70. Sus se vede chipul Fecioarei Maria din aur şi
pietre preţioase:
În braţe poartă copilul sfânt, Înţelepciunea Divină.
Altarul, aurit, arată frumos.
De aur sunt şi pereţii abundent decoraţi cu geme;
Aurul şi pietrele scumpe dau acoperişului o strălucire roşcată,
75. Şi arta contribuie cu splendoarea ei la frumuseţea
edificiului.
Acestui spectacol i se adaugă un parfum deosebit, venit parcă
din cer.
Spiritele se liniştesc după ce la început se înfioraseră de
nelinişte.
Vorbesc între ei şi se întreabă cine domneşte în locul acela.
Grupul nostru cuprinde în jur de o sută de oameni,
80. Şi doi preoţi completau efectivul.
Admiră corul şi observă cu atenţie podeaua.
Marinarii se miră de pustietatea acelor locuri.
Aceşti oameni nu pot să găsească nici un răspuns.
Unde sunt preoţii din această biserică?
85. În acest timp, cei doi preoţi explorează corul.
Deschizând la întâmplare o uşiţă, ei descoperă
chilii strălucitoare,
Şi ce văd? Două fiinţe omeneşti, doi oameni aşezaţi unul
lângă altul.
Cei doi seniori se ridică pentru a-i primi.
Salută grupul nostru cu mare respect,
90. Şi întreabă: Cine sunteţi? Ce doriţi?
Oamenii noştri răspund: Suntem galileeni,
Discipoli ai lui Cristos şi ai apostolului Matei.
Îi învăţăm pe spanioli dogmele religiei.
Am venit să vizităm patria voastră şi locurile voastre sfinte.
95. Se cuvine, o, părinţilor, să aveţi bunătatea a ne spune

Cine e regele patriei voastre, cine comandă aici.
Ce faceți amândoi, ce slujiți, cum vă cheamă?
Îl adorați pe Cristos, aveți aceeași credință ca a noastră?
Vom putea să trecem oceanul înapoi?
100. Bătrânii purtau o barbă maiestuoasă;
Părul lor era alb. La întrebările mateloților,
amândoi au răspuns:
Regele nostru e Dumnezeu, Creatorul cerului și pământului.
Heruvimii și serafimii locuiesc aici și apără cetatea.
105. Cetățenii angelici ne apără meterezele;
Coruri de îngeri conduc solemnitățile noastre.
Iar corpurile noastre sunt întreținute cu o hrană cerească.
Și voi va trebui să mâncați din hrana noastră.
Pacea voastră este aici eternă, niciodată nu se va schimba.
110. O zi e aici cât o sută de ani,
Căci o singură zi conține un secol.
Pe când aici astrul zilei a luminat de trei ori,
Ființele însuflețite au îmbătrânit de trei ori o sută e ani,
După cum știm că e în ținuturile voastre.
115. În patria voastră, copiii au îmbătrânit de multă vreme,
Asta chiar după plecarea voastră, mamele au născut prunci:
Dar, acolo, nici unul dintre ei nu va mai fi mâine în viață.
Această generație, a șaptea, ca și precedenta, s-a prăpădit.
În toate părțile pământului sunt acum alte popoare și alți regi,
120. Și chiar și voi veți fi bătrâni când veți ajunge acolo.
Iar voi doi, preoților,
Cântați Domnului, țineți slujba,
Căci și noi vrem să luăm parte a liturghia voastră.
Pe acest altar să pregătim veșminte sfințite.
125. Să se țină slujba, să se cânte gloria lui Dumnezeu,
Iar Corpul Domnului să ne fie distribuit cu pioșenie.
După slujbă, s-a pregătit masa pentru seniori:

Grupul oamenilor noştri se îmbuibă cu hrana îngerilor.
Acele bucate alese constituie alimentul Sfinţilor Părinţi,
130. Enoh şi Ilie, ei erau seniorii (bătrânii),
După cum spun cu propria lor gură.
Atunci, fericiţi, marinari le spun:
În cărţi, am văzut că, în numele lui Cristos,
aţi jurat să-l atacaţi pe Anticrist,
Şi să duceţi lupta în numele legii lui Dumnezeu.
Duşmanul vă va ucide dar nu vă va îngropa trupurile,
Iar Cristos, prin puterea lui, îl va face să piară.
Spune-ne când se vor face toate astea. Ridicându-se,
Enoh a luat cuvântul şi a zis:
Tot ce-aţi spus a fost hotărât de înţelepciunea divină,
140. Dar nu ne-a spus când se va face asta.
Domnul păstrează secrete aceste evenimente viitoare.
Cine ar avea cutezanţa să prezică ceea ce nu dezvăluie
nici un document?
Duhul dumnezeiesc cunoaşte aceste evenimente viitoare şi
le ţine pecetluite:
Când cerul va hotărî, atunci va fi momentul şi ceasul.
145. Ilie a zis şi el: Timpul trece, trebuie să plecaţi înapoi.
Dacă doriţi, luaţi cu voi aur şi nestemate.
Navigaţia vă va fi favorabilă, îndeajuns ca să călătoriţi
cu bine,
Briza marină vă va purta pe un ocean prielnic,
Şi în cinci zile veţi ajunge la casele voastre.
150. Vă văd tineri la plecare, vă zăresc bătrâni la sosire.
După trei zile, navigatorii noştri ies din nou în larg.
Bate un vânt prielnic.
Dumnezeu îi ajută să facă drumul de întoarcere în cinci zile.
La orizont apare coasta Bretaniei. Galileenii noştri
155. Se străduiesc să arunce ancora la sanctuarul

Sfântului Matei,
Unde pe vremuri îi învățau pe ceilalți sfintele adevăruri
ale credinței.
Dar acolo nu mai e biserica ridicată de ei.
Nu mai e nici părintele abate, nici călugării din trecut.
Nici orașul, nici populația, nici zidurile de apărare nu
mai sunt cele de la început:
160. Episcopul e nou, poporul e nou, credincioșii sunt noi,
Noi sunt și legile țării, și nou este regele care
comandă seniorilor.
Tot ce a fost cândva acum e mort, tot ce e viu e acum nou.
Nu mai recunosc nici locurile, nici ființele, nici felul de a vorbi.
Atunci le dau lacrimile și mâhnirea amarnică se așterne
în sufletul lor:
165. Nu mai au țară, nu mai au compatrioți.
Chiar ei, care altădată simțeau o înflăcărare a tinereții,
îmbătrânind într-o singură dimineață, iată că au fața
ridată și părul alb;
S-au prăpădit rău de tot.
În fine, își povestesc, fără entuziasm, aventura:
170. Călugării sanctuarului abia dacă vor să-i primească
Și să asculte descrierea lungilor peregrinări.
Timp de trei ani, spun ei, au rătăcit pe oceanul fără sfârșit.
Călugării, consultându-și cărțile, au calculat trei sute.
După cum dovedește aici una dintre paginile cărții:
175. Toate astea sunt scrise la mănăstirea Sfântului Matei,
După cum au povestit călugării galileeni.
Cine nu vrea să mă creadă, să-i creadă cel puțin pe ei.
Să-i lăsăm acum pe Enoh, Ilie și țara lor să odihnească
în pace.
Revenind la istorie,
180. A venit momentul să vorbim de Noe...

Certitudini și realități istorice

- Existența istoricului Godefroy de Viterbe (1120-1191) și a lucrării sale *Panthéon*, de unde este extras poemul.
- Formarea unui mănăstiri și începutul vieții religioase la Saint-Mathieu pe la anul 550.
- Ruine de mănăstire la Saint-Mathieu, datând din secolul al IX-lea și secolul al XII-lea.
- Viața călugărilor de-acolo a fost totdeauna deschisă spre navigație. Era vocația insularilor, care nu se temeau să pornească uneori în lungi croaziere pe ocean.
- 1191: moartea lui Godefroy de Viterbe; e o dată sigură dintr-un text al cărui autor este un personaj istoric cunoscut.
- Textul lui Godefroy de Viterbe (GdV) nu e lipsit de precizări care permit să se vadă unele aspecte materiale ale marilor călătorii pe mare.
- În consecință, putem *data cu certitudine* narațiunea unei *călătorii relativiste* precum și expunerea paradoxului lui Langevin și a implicațiilor lui: secolul al XII-lea.

***Probabilități (după Louis Kervran)*:**

Se pare că această călătorie a făcut obiectul unei relatări puse pe hârtie la mănăstirea Saint-Mathieu cu puțin timp ca ea să fie reprodusă de GdV, dar la o dată nedeterminată. Relicvele sfântului ar putea să fi fost reintroduse pe la 1120 (plus-minus douăzeci de ani). S-ar putea ca asta să fi fost ocazia redactării istoriei abației, inclusiv călătoria. Plecarea evocată s-ar situa cu trei secole în urmă, cam în prima jumătate a secolului al IX-lea. Cred că există destule confirmări ca să conchidem că respectiva călătorie relatată în poem ar fi putut începe în secolul al IX-lea. Întoarcerea descrisă s-ar situa trei secole mai târziu. Versul 160

şi următoarele arată schimbările care s-au produs în cursul acestor trei secole.

Or, este pe deplin stabilit faptul că biserica primitivă din secolul al IX-lea a fost aproape în întregime refăcută în secolul al XII-lea.

Ipoteze

Să presupunem deci, gratuit sau cu naivitate, că poemul lui GdV este narațiunea istorică a unui **eveniment real, care a avut într-adevăr loc**.

Se va spune că nu se poate.

Sigur, dar este foarte posibil să supraviețuiești trei ani pe ocean și să stai trei zile într-un **ținut** care nu e de-aici, **unde o singură zi are o sută de ani**, unde timpul măsurat se derulează diferit de timpul terestru... Acel ținut, acea lume **există**. Acestui loc nedeterminat, în afara planetei noastre, și în consecință în afara timpului nostru terestru, unii îi spun **cosmos** sau **univers**, alții imensitate galactică sau univers intersideral; câțiva l-au botezat **cotinuum spațio-temporal** sau **Magonia**, ceea ce este o exprimare excelentă a ignoranței noastre!

Ipoteză suprarealistă?

Să vedem:

- Deci, călugării noștri pornesc într-o călătorie care se transformă într-o rătăcire pe apă ce durează trei ani. Apoi...
- Versul 22 și versurile 35-36, o dublă **apariție** îi îndrumă spre un obiectiv precis.

Termenul **apariție** este explicit, cu înțelesul lui religios. Nu e vorba de o viziune, de exemplu spirituală, ci de o apariție dincolo de simțurile noastre, obiectivă. La GdV aparițiile arată drumul, **atrag** spre un loc precis.

- Versul 34 și următoarele: obiectivul este un **mute de aur**, sau având o aparență aurită, deci **metalică**, din care țâșnesc scânteieri

care formează raze luminoase şi aruncă parcă fulgere... Probabil că asta va aminti ceva celor care nu sunt pe cale să adoarmă!

- GdV insistă: totul **străluceşte, luceşte**; nu e nimeni şi nu se aude nici un zgomot. Deci nu e o insulă, nici un sat, nici continent... Nu e un aisberg, nici un caşalot; nu e un vis trăit în stare de veghe, nici un produs PSI, ieşit din imaginaţia călugărilor... E vorba de o **structură metalică cu ciudate reflexe luminoase**. Evident, nu e nici un submarin!
- Dar locul nu e chiar atât de pustiu. **Două fiinţe umane** îi primeşte în cele din urmă pe călugări. Să observăm că nu e vorba de diavol, sau de entităţi demonice, sau de îngeri... Călugării i-ar fi recunoscut imediat!

Afirmaţiile gazdelor sunt foarte interesante. Ţinutul acela se bucură de o pace eternă, o zi face cât o sută de ani, **heruvimi şi serafimi** locuiesc acolo şi apără cetatea, şi nimic nu se schimbă vreodată.

Călugării, care nu ştiu unde se află, nu înţeleg ce li se spune: vor înţelege la întoarcere, întoarcere căreia i se prezice durata (cinci zile) şi condiţiile meteo (o briză favorabilă).

- „Fiinţele umane" îşi declină în cele din urmă identitatea: una se prezintă ca fiind **Ilie**, cealaltă ca fiind **Enoh**. Bătrânii au „o barbă maiestuoasă şi părul alb".

Descrierea poate să corespundă cu reprezentarea vizuală a unui profet sau a unui patriarh biblic, dar nimic nu ne constrânge să-i credem pe cuvânt în privinţa identităţii...

Pe scurt, după o şedere de trei zile în acele locuri, călugării au plecat din nou pe mare.

- Sfârşitul poemului este cum nu se poate mai explicit.

Locurile în care se întorc, oamenii, biserica, **totul e de nerecunoscut**. Legi noi, rege nou, **un nou mod de a vorbi**! După cum le-a fost prezis, călugării îmbătrânesc brutal, într-o dimineaţă. Situaţia e dramatică, cu atât mai mult cu cât nimeni nu-i recunoaşte. Abia sunt

primiți la mănăstire pentru ca în sfârșit să se constate, după verificarea cărților, că au lipsit... trei sute de ani!

Testul ipotezei

Consecința directă a ipotezei mele este că consider poemul ca un raport modern al unei întâlniri de gradul IV sau răpire. Or, acest sector al ufologiei reprezintă partea ei cea mai misterioasă și derutantă, cea mai atractivă și repulsivă totodată. Dar studiile cantitative și comparative ale acestei părți dezvăluie, dincolo de natura ultimă a fenomenului, o **coerență, structuri, secvențe** concordante în anomaliile lor care se repetă de la caz la caz. Această concordanță se situează **dincolo** de orice reducere a problemei răpirilor la explicații convenționale.

Cu excelentul său studiu comparativ, Eddie Bullard ne va furniza structura potrivită pentru testarea poemului ca fiind o posibilă întâlnire de gradul IV din secolul al XII-lea!

Care este această structură?

Eddie Bullard a stabilit că povestea unei răpiri este formată din maximum opt episoade: „Capturarea, examinarea medicală, discursul, vizitarea ozn-ului, călătoria în altă lume, întâlnire divină, întoarcere, urmările răpirii. Nu fiecare caz conține toate aceste episoade, ci doar câteva. Rare sunt cele care le cuprind pe toate."

Pentru fiecare episod există numeroase sub-episoade, precum și numeroase secvențe pentru fiecare sub-episod; de aceea am vorbit de structură.

În sfârșit, ordinea episoadelor, între primul și ultimul, nu e rigidă, variațiile sale neafectând cu nimic concordanța internă a structurii.

A) Episodul 1: capturarea

E. Bullard vorbește de patru părți distincte:

a) intruziunea,

b) zona de stranietate,

c) durata timpului.

d) controlul total al martorului.

În ceea ce privește a), b) și c), narațiunea lui GdV este explicită: apariția, de două ori, îi atrage pe călugări spre ceva metalic și strălucitor, cu efecte luminoase ciudate; în jurul și în interiorul acestei structuri nu e nimeni, nici o vietate și tăcerea e totală. Iar timpul este altul!

În ceea ce privește d), textul este implicit: călugări ajung într-un loc „anormal", care stârnește neliniștea, dar nu fug; așteaptă și în cele din urmă pătrund în acel munte scânteietor pe care îl vizitează în voie fără cea mai mică teamă; nici o ambarcațiune nu fuge de o zonă cu manifestări ciudate, supranaturale!

B) Episodul 2: examinarea medicală

GdV nu vorbește despre nimic asemănător. Există totuși un schimb de **hrană celestă**, tipic **magoniană**.

C) Episodul 3: discursul

Îl avem între versurile 91 și 150.

Sub-episoadele acestei secvențe se găsesc și la GdV:

a) „explicații despre locul unde se află lumea originară a creaturilor". La GdV, versurile 103-110.

b) „creaturile pot să ceară ceva martorului". La GdV, versurile 121-126.

c) „cuvinte profetice": versurile 115-120 și 147-150.

Îmi permit să mai adaug al patrulea sub-episod:

... Dumnezeu ține secret aceste evenimente viitoare. Cine ar avea cutezanța să prezică ceea ce nu dezvăluie nici un document? Duhul dumnezeiesc cunoaște aceste evenimente viitoare și le ține pecetluite (ascunse). Când cerul va hotărî, atunci va fi momentul și ceasul (versurile 140-144).

Profeția are deci regulile ei, care scapă total oamenilor; e un domeniu rezervat, supus voinței „celui" sau „celor" care ni le oferă. Acest mesaj, sau echivalentul său, se regăsește și în aparițiile religioase.

D) Episodul 4: vizitarea ozn-ului

Are loc în poem (versurile 60-90). În fața unui spectacol imposibil de înțeles, călugării se înfioară totuși de neliniște, atât de imposibil de descris – doar prin analogie și comparație – sunt interiorul și exteriorul. Și în acest caz poemul este lipsit de ambiguitate. Impresia reținută din acest pasaj este aceea a unei **structuri** cu aspect metalic de netăgăduit; e de o mărime gigantică și emite raze luminoase ciudate. Această structură strălucește, scânteiază de lumină...

În interiorul structurii plutește un parfum plăcut venit parcă din cer, acrul e peste tot înmiresmat. Acest detaliu al unei miresme divine este semnalat și în cazul aparițiilor religioase.

E) Episoadele 5 și 6: călătoria spre o altă lume și întâlnirea divină, teosofică

În ceea ce privește călătoria, indicațiile lipsesc, dar durata ședерii în acele „locuri", inclusiv „călătoria dus-întors", este de trei zile, căci „aici astrul zilei a luminat de trei ori". Am vrea să știm la ce stea se face referire pentru că, pe Pământ, în aceeași perioadă de timp, „ființele însuflețite au îmbătrânit de trei ori o sută de ani"!

Episodul întâlnirii e plin de învățăminte. În interiorul structurii, vizitatorii sunt întâmpinați de doi oameni: sunt doi oameni, doi „seniori", foarte respectați. Totuși, atitudinea lor ne va reaminti ceva. Cum să-i crezi când îi întreabă pe călugări: „Cine sunteți? Ce vreți?" E prima înșelătorie.

A doua înșelătorie: gazdele se dau drept Enoh și Ilie. Martorii n-au nici un motiv să pună asta la îndoială... Dimpotrivă!

Totul decurge dintr-o **înscenare** obișnuită fenomenului. Situația este asemănătoare cu cea din cazul aparițiilor religioase, unde martorii nu recunosc niciodată entitatea care apare mai înainte ca aceasta să se identifice!

F) Episodul 7: întoarcerea

Este prezisă în detaliu şi se derulează precum a fost anunţată dinainte. Ea este foarte scurtă, ca în cazul întâlnirilor de gradul IV.

G) Episodul 8: urmările răpirii

Poemul este, încă o dată, lipsit de ambiguitate. Efectele sunt atât fizice cât şi psihice.

a) Efecte fizice (fiziologice): îmbătrânire brutală, într-o dimineaţă.

b) Efecte psihologice: le dau lacrimile şi o mâhnire amarnică se aşterne în sufletele lor. Nimeni nu-i recunoaşte şi nu recunosc pe nimeni, abia dacă sunt primiţi de călugării mănăstirii, ceea ce le sporeşte confuzia...

Implicaţiile paradoxului lui Langevin apar aici cu o mare putere de evocare, cu care ne-a familiarizat SF-ul. Puneţi-vă o clipă în locul călugărilor: imaginaţi-vă reacţiile pe care le-aţi avea dacă aţi pleca în week-end sâmbăta viitoare şi v-aţi da seama că v-aţi întors în anul 2290!

Îmbătrânirea brutală care îi afectează pe călugări este tipică „călătoriilor relativiste"

Concluzie

Incidentul raportat de Godefroy de Viterbe este deosebit de misterios. Se pare că călugării de la Saint-Mathieu au trăit o experienţă fantastică, total corelată cu ufologia secolului XX în ceea ce are mai tulburător. Această mărturie milenară mi se pare imposibil de respins, semnificaţia ei profundă fiind considerabilă.

Într-adevăr, ea ne permite să sesizăm **absenţa totală a discontinuităţii** acelei părţi pe care fenomenul OZN ne lasă s-o întrezărim, s-o reperăm şi s-o recunoaştem, de-a lungul secolelor, după ce reuşim s-o debarasăm de balast.

De-a lungul acestei relatări regăsim suprinzătoarea perenitate a unui fenomen asupra căruia nu avem nici un fel de control, care ne manipulează drumul în istorie, care ne orientează în mod subtil destinul şi care nu are faţă de cei supuşi unor astfel de experienţe decât consideraţia pe care o avem şi noi faţă de şobolanii de laborator...

MICHEL PICARD,
Octombrie 1990

2

Revenind la Godefroy de Viterbe, vreau să amintesc că naraţiunea reproduce ceea ce el a citit în altă parte, probabil la mănăstire, dar nu ăsta e fondul problemei. În calitatea de istoric, Godefroy de Viterbe relatează cu fidelitate ceea ce a citit, inclusiv **ceea ce nu înţelege** şi nu putea să înţeleagă în acea epocă; şi tot ceea ce relatează ne permite să stabilim surprinzătoarea suprapunere a poemului peste ufologia contemporană.

Numai că, acceptată ca atare, relatarea ne cam încolţeşte, căci o experienţă în care paradoxul lui Langevin joacă un rol capital este un incident care ţine de **călătoria spaţială**... Să nu uităm că geamănul lui Langevin vede timpul scurgându-se diferit **deoarece călătoreşte în spaţiu**. Oare călugării au făcut o astfel de călătorie?

Să revenim puţin la ozn-urile din secolul XX. Puţinul pe care ne lasă ele să-l întrezărim corespunde cu stăpânirea unei fizici care o transcende pe a noastră. Caracteristicile ozn-ului, ca vehicul, pare că ţin de o hiperfizică ce evocă un control asupra spaţiului şi timpului. Numai stăpânirea spaţio-timpului poate să permită călătoriei spaţiale să evite implicaţiile paradoxului lui Langevin, de exemplu revenirea pe Pământ la trei sute de ani după plecare... Or, datele oferite în poem **arată cât se poate de evident că fenomenul care se află la originea**

experienței călugărilor stăpânește o fizică ce îi permite transcenderea spațio-timpului nostru, și că această stăpânire corespunde cu ceea constatăm acum în legăturile noastre moderne cu ozn-urile.

Din acest moment, și aici voiam să ajung, căutarea unui loc de origine (în Univers) al unui fenomen care stăpânește o hiperfizică ține de cucerirea inutilului și de flecăreala fără rost.

*

* *

Citind manuscrisul ultimei cărți a cunoscutului ufolog Shi Bo, *OZN-Dosarele CURO**, am dat peste relatarea uimitoare a unei anomalii temporale trăită de un răpit chinez în secolul al XI-lea.

E vorba de un țăran vindecător (acupunctură) pe care doi giganți fără picioare vin să-l ia de la domiciliu ca să-l ducă într-o „altă lume" unde i se cere, prin telepatie, să ajute o femeie să nască.

După ce copilul este adus pe lume, omul este redat mediului său, dar când revine acasă, își găsește familia în doliu: dispăruse de șapte zile! Astfel, regăsim aceeași tramă în poveștile, zise „legendare" sau „mitice", din cadrul unei culturi total diferite de a noastră, care nu fusese penetrată de creștinătate. Asta constituie dovada aproape științifică a vechimii, a universalității și a autenticității fenomenului, pentru că e de natură **istorică, sociologică și etnologică**. În plus, avem aici dovada că această inteligență misterioasă folosește conceptele martorilor pentru a se manifesta în fața lor, concepte făurite de mediul lor cultural.

În consecință, fenomenul nu e un produs al culturii occidentale, ci are propria lui independență întrucât are un caracter universal.

Fie ca detractorii noștri obișnuiți să țină seama de acum înainte de această constatare importantă.

---

*) Carte programată să apară în colecția UFO a Editurii DOMINO (n.ed.)

ARHIVA UFO

5

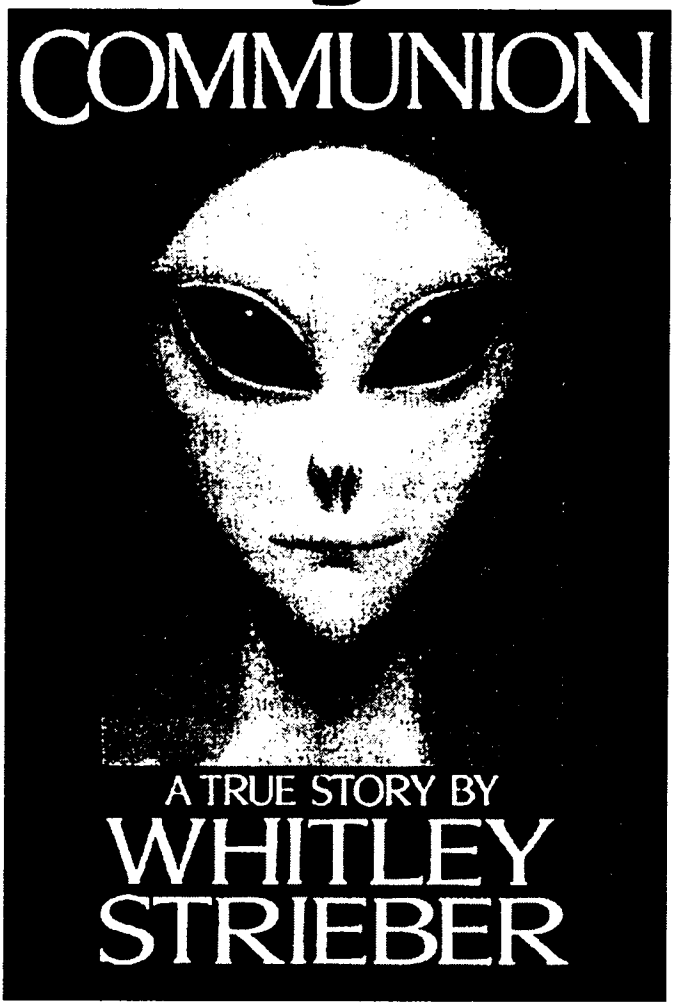

Editura DOMINO

Jacques Vallée

Interviu cu Jacques Valée,

investigator riguros,

Născut în Franța, Jacques Vallée a început să se intereseze serios de problema OZN-urilor în 1961, atunci când făcea parte din Comitetului Francez al Spațiului unde a fost prezent într-unul din laboratoarele mai importante din Franța când a avut loc distrugerea deliberată a înregistrărilor magnetice care conțineau sunetele unui OZN. Aceasta l-a decis să emigreze în SUA în anul următor (1962), loc unde a devenit investigatorul principal în dezvoltarea proiectelor de sisteme computerizate pentru Departamentul Apărării și a început să colaboreze strâns cu doctorul J. Allen Hynek, pe atunci consilier al Forțelor Aeriene în problemele legate de OZN-uri. De atunci a parcurs sute de mii de kilometri în lungul și latul întregii lumi, pe urmele fenomenului. Astăzi locuiește la San Francisco împreună cu soția sa Vanine și cei doi copii ai săi.

Imparțialitatea și imaginația fenomenului OZN

Vallée a servit drept model pentru personajul savantului francez jucat de François Truffaut în filmul „Întâlniri apropiate de gradul trei" a lui Steven Spielberg. Autorul a numeroase articole de înaltă

tehnologie a scris şi cărţile *Paşaport pentru Magonia*, *Enigma OZN-urilor* şi *Mesagerii înşelăciunii*, precum şi bestseller-urile *Dimensiuni*, *Confruntări şi Revelaţii*. În ziua de astăzi este considerat investigatorul ştiinţific cel mai important din lume în materie de OZN-uri. Este un expert excelent, care aduce iluminare mintală şi imparţialitate, subsumate unei copioase doze de imaginaţie, în această tematică spinoasă şi complexă, în tratarea căreia adeseori lipsesc tocmai rigoarea ştiinţifică şi ponderarea tonului.

Rigoarea sa l-a condus să ne prezinte în lucrările sale două puncte de vedere care sunt complementare. În *Dimensiuni*, de exemplu, ne sugerează că fenomenul OZN are aceeaşi natură ca şi zânele păgânismului precreştin. În *Mesagerii înşelăciunii* şi *Confruntări* ne prezintă o viziune violentă şi manipulatoare a fenomenului.

Pe lângă impresionantul său bagaj ştiinţific, autorul a expus în diverse lucrări un punct de vedere înfiorător cu privire la OZN-uri. De remarcat că nu este vorba despre fiinţe extraterestre provenite de pe o altă planetă, ci de manifestările unei complexe tehnologii pământene cu un potenţial ostil, manipulator al legilor materiei şi psihicului, prea periculos pentru a fi ignorat. După Jacques Vallée, aceste fiinţe au fost mereu printre noi.

– Cum a început investigarea fenomenului OZN?

– Investigaţia mea a început în realitate în Franţa, în 1961, când eram încă un tânăr astronom. Observasem obiecte care prezentau anomalii foarte curioase. Spre mirarea mea am putut constata şi verifica cum aceste observaţii au fost distruse sistematic.

Dimensiuni a reprezentat o actualizare a perspectivei istorice a fenomenului. *Confruntări* a descris un punct de vedere ştiinţific, subliniind aspectele fiziologice periculoase ale întâlnirilor apropiate. Acum, *Revelaţii* completează trilogia descriind un pachet de manipulări care fac ca acest domeniu să fie foarte dificil. Prin aceasta încerc să dovedesc cum unele cazuri au fost influenţate şi uneori montate de la A la Z de către serviciile secrete. Dar cu ce scop?

OZN-uri în toate epocile istoriei

– Puteți să percepeți un sistem în spatele diverselor forme de apariție a OZN-urilor de-a lungul istorici?

– Fenomenul se prezintă în toate epocile istoriei. Se adaptează la imperativele culturale și imaginația tuturor timpuriilor. Cred că un rol fundamental îl joacă evoluția religiilor noastre. Paralelismul dintre zânele și spiridușii din Evul Mediu și ufonauții din ziua de astăzi este surprinzător. Iar asemănările care se conturează între „răpiții" de astăzi interogați sub hipnoză și confesiunile vrăjitoarelor obținute sub tortură sunt absolut fascinante.

– Ați întâlnit vreodată un fapt care să sprijine afirmațiile celor care vorbesc despre societăți secrete dotate cu formidabile puteri parapsihologice în spatele fenomenelor OZN?

– Am invocat această temă în cartea mea *Mesagerii înșelăciunii*. Ufologii americani nu au vrut să privească în această direcție. Astăzi se știe că diverse grupări secrete manipulează efectiv credința în aceste fenomene. *Revelații* consideră datele prezentate în *Mesagerii*... în privința acestei teme și demontează mecanismul manipulării. Deja nu se mai poate evita problema.

– Aveți oare argumente care vin în sprijinul zvonurilor și al cărților, mă refer la *Out There* a lui Howard Bloom, care afirmă faptul că guvernul american deține corpuri de extratereștri și că o investigație foarte serioasă a OZN-urilor de către acest guvern este în derulare în acest moment?

– Precum știți, aceste zvonuri datează din anii '40 și nu au fost probate niciodată. Trebuie separate poveștile fără fundament, mai ales informațiile false din cartea *Out There*, de investigatorii competenți. Este posibil ca unele zvonuri false să fi fost „semănate" cu scopul de a devia atenția de la unele fapte care sunt ținute în secret.

Nu sunt dispus să afirm că Guvernul american ar deține cadavre de extratereștri în congelatoarele sale. Totuși cred că există un proiect de investigații secrete datând de mai mulți ani și care nu are nimic de a face cu afirmațiile false ale lui Howard Bloom.

Hipnoză și răpiri

– Ce părere aveți despre legătura dintre fenomenul ocultismului și OZN-uri?

– Cuvântul „ocultism" este prost definit. Toată tehnologia modernă putea să pară ocultism unui savant din secolul al XVIII-lea. Luați ca exemplu televiziunea. Prin definiție, tot ce merge dincolo de știința actuală este clasificat în grabă sub eticheta de ocultism. În parapsihologie și psihokinezie, în același fel ca și în studiul miracolelor mistice, se regăsesc aceleași anomalii fizice ca și în fenomenul OZN: levitație, efecte termice, consecințe fiziologice, acțiune la distanță asupra materiei, descriere de entități luminoase...

– Ce credeți despre folosirea hipnozei în studiul răpirilor? Mă refer în mod deosebit la cazul lui Whitley Strieber?

– Forma abuzivă în care este folosită hipnoza în ziua de astăzi de către ufologii americani este naivă și scandaloasă. Eu am fost criticat adesea de către acești investigatori din cauza afirmațiilor mele publice că aceste practici sunt împotriva eticii științifice și voi susține în continuare acest lucru. Când hipnoza se practică așa cum o fac ufologii americani se poate obține orice. Cred că dezacordurile violente dintre Whitley Strieber și Budd Hopkins în această privință, și care i-au dus la tribunale, arată pericolul mărit al acestei practici.

– Puteți da argumente în favoarea tezei care susține că în spatele fenomenului OZN, în ansamblu, se află o formă de inteligență?

– Fenomenul OZN reprezintă o formă de conștiință pe care încă nu am descoperit-o. Aceasta se supune propriilor sale legi și folosește simbolismul uman în felul său particular.

– Este vorba de o agenție terestră, extraterestră sau extradimensională?

– Din punctul meu de vedere, această conștiință nu este umană, dar nu e neapărat nici extraterestră. Probabil că are o natură interdimensională, cu toate că, precum știți, conștiința umană este și ea capabilă de operațiuni interdimensionale. Luați în considerare fenomenele de prevestire, spre exemplu. Uneori apar ufologi care îmi spun: „OZN-urile nu pot fi interdimensionale pentru că au o existență materială, fizică". Aceasta este o afirmație absurdă: un automobil are trei dimensiuni spațiale și una temporală, ceea ce nu-l împiedică să fie perfect fizic și material. Daca am putea opera cu acest automobil într-o a cincea dimensiune acesta nu ar înceta să fie din acest motiv un obiect fizic.

Proiecte de viitor

– Ați putea spune că fenomenul OZN este de natură psihică, adică participă în același timp materia și psihicul?

– Orice fenomen fizic din Univers afectează psihicul. Rolul pe care îl are conștiința este din ce în ce mai important în știința modernă.

– Substratul OZN-urilor este făcut din aceeași materie ca arhetipurile, care participă și ele atât în materie cât și în psihism?

– Celebrul psihiatru Carl Jung a fost primul care a stabilit legătura dintre OZN-urile și arhetipurile subconștientului colectiv. OZN-urile trebuie studiate atât în plan mitic, cât și în plan fizic.

– Care sunt proiectele dumneavoastră actuale în domeniul investigației ufologice?

– Precum știți, eu lucrez independent de grupurile organizate americane deoarece consider că acestea pierd foarte mult timp cu certuri interminabile. Ceea ce mă interesează pe mine este potențialul fenomenului și nu dogmele propovăduite de către aceste grupări. Eu

continui să fac propriile mele investigații pe teren pentru documentarea asupra aspectelor globale ale fenomenului. Mă interesează în particular acele regiuni unde cenzura guvernamentală sau birocratică nu mai poate să mușamalizeze sau să manipuleze informația. De aceea am călătorit de curând în Brazilia și Rusia, acum lucrez cu mici echipe și în alte regiuni. Pe de altă parte conduc unele investigații despre răpiri. Din păcate, această temă este atât de prost prezentată în SUA încât nu se poate realiza o dezbatere științifică. Aștept ca acestea să se schimbe. Activitatea mea principală și actuală este concentrată asupra unui nou proiect, de lungă durată, pentru a pune la încercare natura intrinsecă a fenomenului, folosind tehnologiile pe care le cunosc mai bine din punct de vedere profesional, adică Teoria Comunicației și Sistemele Semantice. Este un domeniu complet necunoscut, în care nu pot să lucrez în liniște la adăpostul unor false controverse.

BIOGRAFII DE UFOLOGI

Antonio Ribera

Este vorba, fără nici o îndoială, de cel mai mare specialist hispanic al fenomenelor OZN. Lui îi datorăm o mare parte din lucrările clasice care există despre aceste fenomene. A publicat mai mult de 20 de monografii pe această temă, precum şi un mare număr de traduceri, fără de care cultura ufologică din ţările de limbă spaniolă ar fi rămas la un nivel superficial. În 1958, a înfiinţat la Barcelona Centrul de Studii Interplanetare, instituţie care până la sfârşitul anilor '70 a reprezentat o bună parte a ufologiei active spaniole. La aceasta trebuie să adăugăm numeroase conferinţe, dintre care trebuie subliniată cea susţinută în 1979 în Camera Lorzilor a Marii Britanii, fiind primul ufolog spaniol care prezentat o dizertaţie în faţa organizaţiei britanice *UFO Study Group*. În 1990 a fost decorat cu *Creu de Sant Jordi*, maximă distincţie culturală care se oferă în Catalunia, pentru aportul său la cultura catalană. Recent a reprezentat Spania la *First World UFO Congress* din Tucson (Arizona).

Vicente Juan Ballester Olmos

Este cel mai însemnat ufolog ştiinţific din ţara noastră. Lucrările sale teoretice sunt cunoscute în lumea întreagă, în special cele referitoare la cazuri de aterizări a OZN-urilor, care a fost timp de mulţi

ani specialitatea sa ufologică de frunte. Rezultatul lucrărilor sale şi al analizelor computerizate a acestor cazuri de întâlniri apropiate cu OZN-uri se poate găsi în cele patru lucrări scrise de acesta: *OVNIs, el fenomeno aterrizaje* (OZN-uri, fenomenul aterizărilor – 1978), *Los OVNIs y la ciencia* (OZN-urile şi ştiinţa – 1981), *Investigacion OVNI* (Anchetă OZN – 1984) şi mai recenta *Enciclopedia de los Encuentros Cercanos con OVNIs* (Enciclopedie a întâlnirilor apropiate cu OZN-uri – 1987). Până acum a fost unicul ufolog european bursier al Fundaţiei pentru Investigare OZN (FUFOR) din Statele Unite (1982), cu scopul elaborării unei lucrări despre cazuri de întâlniri apropiate în Spania şi Portugalia. Optica sa strict ştiinţifică asupra problematicii OZN l-a transformat într-unul din cei mai atenţi analişti ufologi din Spania. Ultimele sale investigaţii sunt concentrate asupra amestecului poliţiştilor şi militarilor în cazurile OZN.

Enrique de Vicente

Poate fi considerat unul dintre cei mai activi cercetători ai paranormalului din Spania. Şi-a dedicat o mare parte a activităţii sale de investigaţie fenomenului OZN. Strălucitoarea sa carieră ufologică poate fi urmărită din 1968. Articole, organizarea de conferinţe şi seminarii despre fenomenul OZN (precum cel organizat în 1978 la Universitatea Autonomă din Madrid, unic până acum în genul său). A fost directorul unor publicaţii precum *Contacte Extraterestre* (acum dispărută), şi editorul *Caietelor Ufologice*. La ora actuală conduce publicaţia *Año Cero* (Anul Zero). Una dintre specializările sale în fenomenul OZN-urilor este tema răpirilor. A colaborat activ la investigarea celebrului caz al lui „Julio F", care a fost răpit de către o navă extraterestră în Soria, 1978, nemaivorbind despre multe alte incursiuni asupra acestei teme. Marele său volum de documentaţie, precum şi de contacte cu investigatorii din lumea întreagă îl transformă într-unul din cercetătorii cei mai informaţi din lumea întreagă.

Hilary Evans

Fără îndoială unul dintre marii intelectuali contemporani momentului confruntării cu fenomenele paranormale. Implicarea sa în organizația britanică *Society for Psychical Research* (SPR) și marile sale cunoștințe în problematica paranormalului, îl fac să afirme fără dubii că fenomenul OZN este cel mai bogat, dintre cele accesibile la ora actuală pentru investigații, dintre fenomenele anormale. Aspectele culturale, sociologice, psihologice sunt cele care predomină în majoritatea lucrărilor sale. Lucrează de obicei cu BUFORA (*British UFO Research Association*) și cu ASSAP (*Association for the Scientific Study of Anomalous Phenomena*). Dintre lucrările sale trebuie subliniate *Visions, Aparitions & Alien Visitors* și *Gods, Spirits & Cosmic Guardians*.

Joseph Allan Hynek

A fost considerat, până la moartea sa în 1986, maxima autoritate mondială în OZN-uri. A condus *Center for UFO Studies* (CUFOS), care astăzi îi poartă numele, din Illinois. De altfel, timp de 20 de ani a fost consultantul Forțelor Aeriene în materie de OZN-uri, partici-

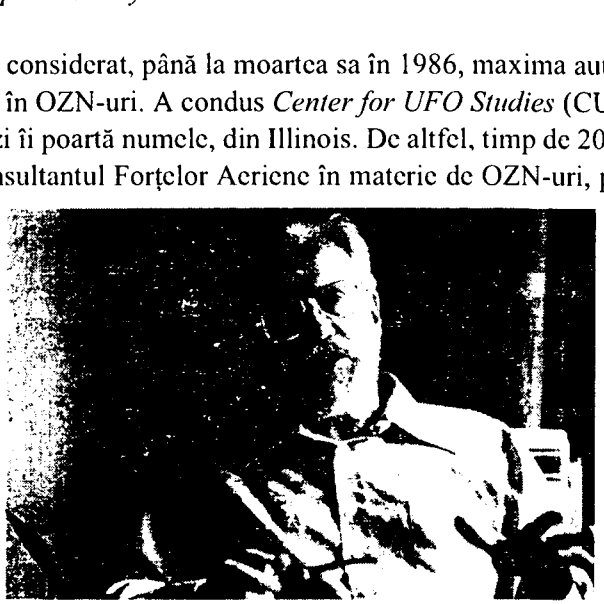

până activ la unele investigații ale celebrului program de investigații al USAF privind OZN-urile, Proiectul Blue Book. Prezența sa a fost mereu solicitată atunci când se vorbea despre OZN-uri într-un mod serios, el participând în calitate de consultant tehnic al filmului *Întâlniri de Gradul Trei*, unde a sugerat ca prima parte a filmului să fie dedicată cazurilor strict reale. Lucrările sale sunt considerate clasice în rândurile celor interesați de fenomenul OZN.

Juan Jose Benitez

Un foarte popular ziarist specializat spaniol, a început să se intereseze de tema OZN în 1974 când ziarul său, *La Gaceta del Norte* din Bilbao, l-a delegat ca trimis special în Peru pentru investigarea contactelor pe care un grup de tineri susțineau că le întrețineau cu extratereștrii. Din acel moment a dedicat o mare parte a activității sale profesionale investigării obiectelor zburătoare neidentificate implicându-se și mai mult în 1978. Pe atunci Benitez făcuse rost de date istorice ale ufologiei iberice, precum obținerea a douăsprezece dosare confidențiale ale armatei spaniole despre OZN-uri, și străbătuse peste 100000 km în căutarea OZN-urilor.

Investigațiile acestui ziarist privind OZN-urile continuă și astăzi. Nu s-a mulțumit cu cele aproape 30 de cărți dedicate anomaliilor, acum întâlnește cazuri de întâlniri apropiate cu echipajele OZN-urilor, și ca rezultat al acestor investigații de mai mult de zece ani a publicat două importante lucrări *La Punta del Iceberg* (Vârful Icebergului – 1983), și *La Quinta Columna* (Coloana a Cincea – 1990). Este foarte cunoscut și prin volumele sale despre „Calul Troian".

Fernando Jimenez de Oso

Doctorul Fernando de Oso a efectuat prima sa mare incursiune în fenomenologia OZN prin lucrarea *El Sindrome OVNI* (Sindromul

OZN – 1984). Anterior regizase câteva episoade despre această temă incitantă în programele sale de televiziune *Puerta del Misterio* (Poarta Misterului) şi *Más Allá*, şi analizase importanţa pe care o are credinţa în existenţa extratereştrilor în prima sa carte *El Fin del Mundo* (Sfârşitul Lumii – 1979). Contribuţiile sale la dezvăluirea fenomenelor paranormale sunt foarte importante. Dintre ultimele sale lucrări subliniem serialul pe care l-a realizat cu ajutorul lui J. J. Benitez, pentru televiziunile autonome cu numele *En busca del misterio* (În căutarea misterului).

Bertrand Meheust

El însuşi afirmă că legătura sa cu fenomenul OZN este indirectă. A realizat-o în principal pe căile SF-ului şi folclorului. Totuşi contribuţia sa la ufologia contemporană pe această cale este impresionantă. Lucrările sale *Science fiction et soucoupes volantes*, 1979 şi *Soucoupes et folklore*, 1985, arată cum cu mult înaintea apariţiei „oficiale" a OZN-urilor în 1947, povestirile de science fiction ale începutului de secol sau povestiri folclorice din epoci mai îndepărtate, conţineau detaliile fundamentale pe care astăzi le prezintă fenomenele OZN. Consideră fenomenul ca având o importanţă sociologică capitală şi lucrările sale sunt orientate în acest sens. Colaborează în mod curent cu publicaţii specializate precum *OVNI-Presénce* şi *Inforspace*. În prezent locuieşte la Mezilles, Franţa.

Richard Haines

În calitate de investigator NASA, până în 1967 a participat la strângerea de date a numeroase accidente aeronautice sau evenimente cu aeronave. Participarea sa la Asociaţia Medicală Aerospaţială, precum şi la Societatea Internaţională de Investigatori a Securităţii Aeriene, l-a abilitat pentru a dezvolta actuala sa activitate ufologică,

concentrată asupra cazurilor aviatorilor civili şi militari care au avut întâlniri cu aeronave neidentificate. Doctorul Haines este una dintre figurile de vârf ale cercetării ufologice ştiinţifice din SUA, ultimele sale cărţi publicate constituind două surprinzătoare monografii despre incidente aeriene. Prima este dedicată dispariţiei aviatorului australian Frederick Valentich, la Melbourne, Australia, în 1978, după întâlnirea sa cu un OZN şi pe care a denumit-o *Melbourne Episode*, 1989, iar cea mai recentă, dedicată OZN-urilor văzute de către aviatorii militari din timpul războiului din Coreea, numită *Advanced Aerial Devices Reported During the Korean War*, 1990.

Ufologii din generaţia a treia

Bruno Cardenosa, Manuel Carballal, Jose Guijarro şi Javier Sierra sunt, în afara ufologilor mai în vârstă decât ei, unii dintre cei mai fermi candidaţi pentru a-şi asuma rolul continuării investigaţiei ufologice. Toţi aceştia şi-au început în forţă incursiunea în lumea investigaţiilor ufologice în a doua jumătate a anilor '80. Acest „nou val" de ufologi formează un curent unic pe scara mondială. Activităţile lor combină în toate cazurile investigarea şi dezvăluirile în medii cu înaltă repercusiune socială. Cei care îi preced îi consideră investigatori de „generaţia a treia", termen care poate fi înţeles doar dacă îi acceptăm ca investigatori „de primă generaţie" pe pionierii care s-au ocupat de OZN-uri în anii '50 şi '60. Oameni precum Antonio Ribera, Manuel Osuna, Oscar Rey, Eduardo Buelta sau Manuel Pedrajo, pentru a-i numi doar pe câţiva dintre aceştia. În „a doua generaţie", care a debutat în anii '70 şi '80, găsim personalităţi precum J. J. Benitez. Optica acestui nou val de investigatori este multidisciplinară şi combină descoperirile din planul paranormal cu cele strict ufologice. Rezultatele unora dintre investigaţiile de pe teren încep să se întrevadă în unele din lucrările prezentate de publicaţia *Más Allá*.

Jacques Vallée

Fără să greşim putem afirma că acest cercetător de origine franceză este unul dintre cei mai remarcabili investigatori ai istoriei fenomenului OZN. În bună măsură gândirea ufologică a avansat o dată cu apariţia lucrărilor sale, care au început cu o disimulată credinţă în proveniența extraterestră a fenomenului la sfârşitul anilor '60 şi au culminat cu o interpretare multidimensională a OZN-urilor la sfârşitul anilor '80. Este specialist în calculatoare precum şi un astronom remarcabil. La ora actuală acordă consultaţii pentru Departamentul Apărării Americane, de la sediul propriei sale întreprinderi informatice cu sediul în San Francisco, California. François Truffaut a interpretat personajul său în filmul lui Spielberg *Întâlnire de gradul trei*, 1977, ceea ce într-o oarecare măsură arată popularitatea de care se bucură acest ufolog. Până în prezent a scris opt cărţi despre OZN-uri, ultimele două fiind *Dimensions* (Contemporary Book, 1988) şi *Confrontations* (Ballantine, 1990), o mostră a nivelului elevat al activităţii sale.

Philip J. Klass

Este prin excelenţă tipul sceptic ului în probleme ufologice. A fost timp de 35 ani editorul revistei *Aviation Week & Space Technology*. La ora actuală este una dintre principalele personalităţi a CSICOP-ului (Comitet pentru investigarea ştiinţifică a paranormalului), contribuţiile sale la publicaţia oficială a acestui centru *The Skeptical Inquirer*

constituind însăşi faţeta polemică a fenomenului OZN. Ultimele şi cele mai mari eforturi ale sale s-au concentrat în a discredita *memorandumul Majestic 12*, fiind unul din detractorii redutabili ai acestuia.

Între lucrările sale putem întâlni: *UFO's: the public deceived, UFO's Explained* şi ultima sa lucrare dedicată răpirilor pe care a numit-o *UFO Abductions: a dangerous game*.

John A. Keel

Timp de mai mulţi ani a fost considerat copilul teribil al ufologiei, în primul rând datorită gândirii progresiste, care încă din 1970 s-a reflectat în lucrarea sa *OZN: Operaţiunea Calul Troian*, prin care a arătat marca varietate de fenomene parafizice, nu neapărat extraterestre, care se amestecă între ele în acest domeniu. Cele mai mari preocupări ale sale s-au concentrat asupra interacţiunii dintre speciile stranii (mergând de la Yeti până la „Oamenii în negru", incluzând pe „Mothman") şi rasa umană. Concluziile sale sunt neliniştitoare. Asigură că o mare parte a fenomenului OZN este subiectiv şi că acesta este conscccinţa unui proces complex de halucinaţii provocat de cineva străin nouă. Dintre lucrările sale putem menţiona *Enigma Ciudatelor Creaturi*.

Colman von Kevizcky

Acest militar în rezervă de origine maghiară este unul dintre personajele celei mai polemice şi controversate ale ufologiei. A lucrat ca şef al Departamentului de Educaţie Audiovizuală al Ministerului Apărării şi Personalului General Regal al Ungariei, nemaivorbind de implicarea sa în misiuni de spionaj ale SUA la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Rolul său în lumea OZN începe în 1966, când a prezentat la Biroul de Informaţii Publice al Naţiunilor Unite o analiză a problemei OZN bazată pe anii săi de investigaţii ca militar, unde

asigura că acestea puteau fi o amenințare pentru securitatea planetei. Ideea sa a fost prezentată și în octombrie 1978, în fața celei de-a 33-a sesiuni a Adunării Generale a Națiunilor Unite, solicitând o acțiune internațională rapidă față de amenințarea extraterestră. Până în ziua de astăzi von Kevizcky a continuat, practic de unul singur, să susțină această idee pe care o apără și o divulgă prin organizația sa ICUFON (Rețeaua Internațională de Investigații asupra OZN-urilor).

Salvador Freixedo

Heterodox și polemic, este unul dintre cei mai de frunte gânditori ai fenomenului OZN. A aparținut timp de 30 de ani Companiei lui Isus, fiind suficientă doar o carte de-a sa critică față de Biserică, *Mi Iglesia duerme* (Biserica mea doarme), pentru ca să părăsească Ordinul Iezuiților și să se dedice din plin investigației, analizei și popularizării fenomenelor paranormale. Rezultatul acestei munci intense au fost adevărate lucrări clasice ale bibliografiei ufologice precum *Defendámonos de los Dioses* (Să ne apărăm de zei) sau *Visionarios, misticos y contactos extraterrestres* (Vizionari, mistici și contactele extraterestre). Ultimele sale tendințe în investigarea OZN se adaugă celor care cred că extratereștrii sunt cauza mutilării vitelor și că aceștia au stabilit chiar și un acord cu guvernul Statelor Unite. Rezultatul acestei noi perceperi a fenomenului l-a constituit lucrarea sa *La amenaza extraterrestre* (Amenințarea extraterestră, 1989).

Roberto Pinotti

Este părintele ufologiei italiene și la ora actuală conduce Centrul Ufologic Național (CUN), primul centru italian care s-a dedicat din plin investigării raționale a acestui fenomen contemporan. Reperele lui Pinotti sunt multe, dintre acestea se poate sublinia obținerea sprijinului Ministerului Apărării în obținerea de documentație OZN,

precum şi înfiinţarea unor reviste de prestigiu internaţional precum *Notiziario UFO*. Are câteva monografii publicate despre OZN-uri în ţara sa dintre care o menţiune specială o merită cartea *UFO, Visitatori da Altrove*. Una dintre cele mai mari pasiuni ale sale este studiul fenomenului OZN în India Antică, pe care a vizitat-o în diverse ocazii obţinând multe informaţii inedite despre „vimanas" sau navele zburătoare ale zeilor din *Mahabharata*. De altfel a conferit în cadrul unor simpozioane internaţionale despre programul SETI (Căutarea Inteligenţei Extraterestre) şi în faţa Camerei Lorzilor din Marea Britanie pe tema enigmei obiectelor zburătoare neidentificate.

Marius Lleget

A fost considerat (până la moartea sa în 1988) unul dintre primii ziarişti spanioli care s-a dedicat dezvăluirii fenomenului OZN. A descoperit predecesoarele „farfuriilor zburătoare" în anul 1946, când a avut loc misteriosul val de „bombe zburătoare" deasupra Scandinavici şi şi-a intensificat activitatea în momentul popularizării fenomenului OZN în vara anului 1947. Interesul său pentru acest fenomen l-a făcut să devină unul dintre fondatorii, în 1958, a Centrului de Studii Interplanetare (CEI) din Barcelona, şi a publicat prima sa lucrare despre obiecte neidentificate pe care a numit-o *Mito y realidad de los platillos volantes* (Mit şi realitate privind farfuriile zburătoare) unde, din câte a recunoscut după aceea, a fost excesiv de generos faţă de fenomen.

De-a lungul anilor, Marius Lleget şi-a obiectivat investigaţiile, una dintre loviturile cele mai puternice primite fiind ştirea celor doi ufologi sinucişi în Terrasa, în 1972. Din câte se pare Lleget a primit o scrisoare postumă din partea ufologilor care îl delegau să facă public în faţa Naţiunilor Unite un mesaj al extratereştrilor. Astăzi este considerat unul dintre pilonii principali al fenomenului OZN din ţara noastră.

Andreas Faber-Kaiser

Scriitor şi aventurier, de câţiva ani s-a specializat în chestiuni ufologice şi ezoterice. Numele său este bine cunoscut datorită excelentei sale activităţi de dezvăluire privind lumea paranormalului pe care, din 1976 şi până în 1982, a realizat-o prin revista sa *Mundo Desconocido*. Dintre contribuţiile sale cele mai importante la misterul OZN-urilor se poate sublinia traducerea a unei bune părţi a documentaţiei pe care CIA o avea despre OZN-uri şi care a început să fie declasificată în 1978, datorită recent aprobatei – la acea vreme – Legi a Libertăţii Informaţiilor (FOIA). Lucrările sale, *Informes de avistamientos* (Rapoarte despre identificări) şi *Documentacion y Memorandos* (Documentaţie şi Memorandumuri – 1981) constituie rezultatul palpabil al acestei activităţi. Paralel cu interesul său ufologic, Faber Kaiser s-a concentrat asupra conexiunilor dintre culturile antice şi extraterestre, care, după spusele investigatorului, au influenţat într-un mod direct crearea rasei umane. Cele 12 cărţi publicate, ultima dintre ele fiind *Păpuşa Umană*, se plasează în ipoteza mai sus expusă şi ne arată un scriitor serios, preocupat de fiinţa umană şi valorile acesteia. Astăzi îndeplineşte sarcina de delegat în Catalunia şi desfăşoară coordonarea internaţională la *Más Allá*.

Erich von Däniken

S-a născut pe 14 aprilie 1935 în Elveţia. Din anul 1955 începe să călătorească prin toată lumea pentru

a încerca să rezolve marea dilemă care s-a transformat în obiectivul vieții sale: au primit strămoșii noștri vizite ale altor ființe ale universului? Este, fără îndoială, cel mai polemic autor în planul speculațiilor extraterestre. Cărțile sale s-au vândut în circa 50 de milioane de exemplare și s-au tradus în 31 de limbi, fiind publicate în 40 de țări. Se evidențiază dintre acestea *Amintiri despre viitor*, *Întoarcerea la stele*, *Provocarea zeilor*, *Profetul trecutului* și *Ochii Sfinxului*. El este de altfel sufletul organizației *Ancient Astronaut Society*, înființată în 1973, ale cărei obiective sunt determinarea existenței vieții inteligente și tehnologiei dezvoltate pe Pământ în epocile anterioare timpurilor istorice și determinarea primirii de către planeta noastă a vizitelor extratereștrilor.

Whitley Strieber

Dacă ar trebui să desemnăm pe cineva ca responsabil al conștientizării publice în privința importanței fenomenului răpirilor ar trebui să-l numim pe Whitley Strieber. Prolific scriitor de science-fiction și de lucrări moderne, a publicat în 1987 un volum polemic numit *Communion*, unde afirmă că din 1985 este vizitat de către entități de origine necunoscută, probabil extraterestre, din câte a afirmat inițial, care se introduceau în dormitorul său și îl supuneau la o dureroasă serie de examinări fizice și psihice. Toată familia lui s-a văzut implicată, într-un fel sau altul, în aceste întâmplări. Despre Whitley Strieber putem să spunem că nu este propriu-zis un investigator. Este parte integrantă a fenomenului și unul dintre cei mai fervenți apărători ai săi. Aceasta nu exclude analiza experienței descrise dintr-un punct de vedere critic. Lucrările sale ufologice sunt, în afară de *Communion*, o a doua parte a lucrării apărută sub titlu *Transformation*, 1988, și *Majestic*, 1989, un roman bine documentat bazat pe cazul OZN-ului prăbușit la Roswell, New Mexico, în 1947.

Aimé Michel

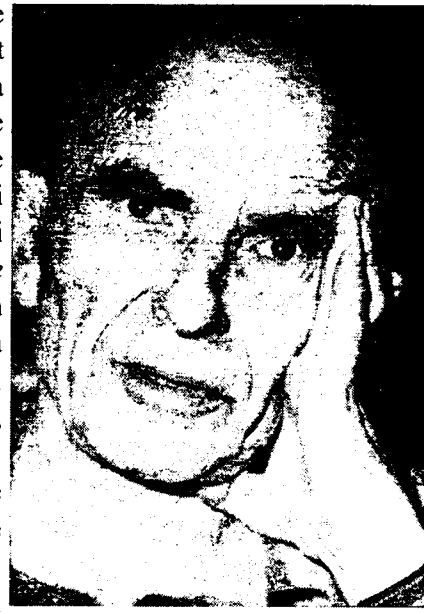

Fără a lua în considerație lucrările sale, cu greu am fi putut avea o viziune coerentă asupra evoluției gândirii față de fenomenul OZN. Michel este unul dintre primii cercetători ai temei, autor al unei lucrări fundamentale: *Misterioasele farfurii zburătoare* (1963). În aceasta expune teoria *ortoteniilor*, care sunt niște linii imaginare pe care, doar teoretic, circulă mai des OZN-urile. Această idee a fost dezvoltată de Michel datorită studiilor sale asupra incredibilului val franțuzesc de apariții neidentificate din 1954.

Michel a fost, de altfel, pionier atunci când s-a referit la conceptul de „indici de stranietate", semnalând cu putere cum „fenomenul OZN este cu atât mai ciudat cu cât este mai bine văzut; indicele de stranietate crește invers proporțional cu distanța". Cazul lui Michel, precum se întâmplă cu mulți alți investigatori, este completat atunci când, obosit de lipsa de informații novatoare privind fenomenul OZN din anii '80, se decide să dea atenție altor sfere ale necunoscutului. Rezultatul acestei preocupări universale este lucrarea *Misticismul, omul interior și inefabilul* (1975) și lucrări complexe dedicate ezoterismului.

A decedat în 1992.

Jean Sider

UFO

CONTACTE SUPRATERESTRE

iluzia cosmică

Editura DOMINO

Jean Sider
CONTACTE SUPRATERESTRE II
Iluzia cosmică

Cartea este urmarea firească a lucrărilor *OZN-Dosar secret* și *Contacte supraterestre - Elemente de stranietate.*

Jean Sider își continuă demonstrația, susținând că trebuie să luăm în seamă toate tipurile de contact avute cu o inteligență străină societății noastre. Toate sistemele nopastre de credință, toate ideologiile, filozofiile, religiile și superstițiile noastre sunt folosite de o inteligență superioară nouă, într-un scop pe care abia începem să-l intuim, dar care justifică neapărat mijloacele. Oare concepțiile noastre nu sunt modelate de acel „factor X", care ne sfidează imaginația? De aceea Jean Sider insistă să nu ne încredem în aparențe: manipulatorii sunt mascați și ne înșeală sistematic.

Această carte îi va uimi și îi va încânta pe toți amatorii de mistere neexplicate, prin precizia faptelor citate și îndrăzneala lucidă a raționamentelor. Dar, mai mult decât orice, ea deschide orizonturi fantastice asupra destinului ciudat al rasei umane.

Hartwig Hausdorf

EXPERIMENTUL PĂMÂNT

De la începutul tuturor timpurilor, inteligențe extrem de avansate din spațiu fac o experiență genetică pe planeta noastră. O centrală atomică pe care au instalat-o acum aproape două miliarde de ani în folosul lor sau capodopere hi-tech microminiaturizate vechi de trei sute de mii de ani sunt numai două din multele exemplele incredibile ale activității lor. Activitate cuprinzând un șir lung de evenimente uluitoare, precum Operațiunea Sodoma și Gomora: lagăre de exterminare pentru mutanții genetici!

Un raport publicat pentru prima oară, despre un inventator englez genial, care a descoperit secretul tehnic al ozn-urilor, precum și interviul în exclusivitate luat autorului elvețian Erich von Däniken despre schimbarea paradigmelor, subliniază faptele senzaționale pe care le prezintă această carte.

Autorul ne așează în fața unei oglinzi: „încununarea creației" este, în realitate, numai rezultatul provizoriu al unui experiment gigantic pe termen lung al inteligențelor extraterestre!

TRIUNGHIUL DRAGONULUI
de Charles Berlitz

Mărginite pe două laturi de marile abisuri de pe fundul oceanului și de adevărate canioane adânci de cinci până la opt metri, apele Triunghiului formează valuri „triunghiulare", de parcă însuși oceanul ar semnala confluența unor puteri impresionante și ineluctabile.

De sute de ani, băștinașii sunt convinși că acolo sălășluiesc monștrii marini, care stau la pândă pentru a-i înghiți pe invadatorii imprudenți.

Cercetările au scos la iveală faptul că în Triunghiul Dragonului au dispărut sute de nave de toate dimensiunile.

Piloții care au supraviețuit survolării Triunghiului au raportat funcționarea defectuoasă a instrumentelor de bord, ceturi ciudate și o accelerare a timpului.

Numărul și importanța dispariților au determinat Japonia să declare această regiune zonă periculoasă. Ca și Japonia, Forțele Aeriene ale Statelor Unite au catalogat Triunghiul Dragonului ca o zonă de „permanentă preocupare".

Ce ascunde Triunghiul Dragonului?

Charles Berlitz realizează un studiu tulburător al acestui fenomen și oferă o nouă perspectivă asupra ciudatei și spectaculoasei enigme a TRIUNGHIULUI DRAGONULUI, unul dintre marile mistere al planetei noastre.